

WORLD OF WARCRAFT

RISE OF THE HORDE

BY CHRISTIE GOLDEN

B L I Z Z A R D L E G E N D S

Chương 01

**Chương có nội dung hình ảnh*

Tên của tôi là Thrall. Một từ có nghĩa là “nô lệ” trong ngôn ngữ của nhân loại, và đằng sau cái tên đó là một câu chuyện dài, tốt nhất là dành nó cho một lúc nào khác. Nhờ ơn của các thần linh và máu của các anh hùng đã khuất chảy trong huyết quản của tôi, tôi đã trở thành thủ lĩnh của dân tộc tôi, Orc, và là thủ lĩnh của một liên minh các chủng tộc gọi là Horde. Đây lại là một câu chuyện khác nữa. Câu chuyện tôi muốn ghi lại trên tấm da này bây giờ, trước cả thời oanh liệt của các tổ tiên cao quý, là câu chuyện về cha tôi và những người đã tin tưởng ông, cả những người đã phản bội ông và thật ra, là phản bội cả dân tộc của chúng tôi.

Những sự kiện sắp được kể tới đây chưa từng được biết đến, kể cả vị Shaman thông thái Drek'Thar cũng khó mà nắm chắc được. Con đường của định mệnh thì có nhiều ngã rẽ và đa dạng. Sẽ không có chỗ cho những câu nói “Giá như”. Những gì đã diễn ra thì cũng đã diễn ra rồi. Dân tộc chúng tôi phải gánh vác cả sự xấu hổ lẫn vinh quang cho sự lựa chọn của chính mình.

Đây không phải câu chuyện của một Horde đang tồn tại bây giờ – một tổ chức lỏng lẻo của Orc, Tauren, Forsaken, Troll và Blood Elf, mà là sự trỗi dậy của một Horde từ lúc mới thành lập. Nó được sinh ra, như một đứa trẻ sơ sinh, được tôi luyện bởi máu và sự đau đớn, và tiếng khóc chào đời khó nghe của nó chính là điềm báo tử cho kẻ thù.

Đối với một câu chuyện đầy bạo lực và hung tợn như thế, khởi đầu của nó lại rất lặng lẽ và yên bình, giữa những ngọn đồi thoai thoải và những thung lũng trong một vùng đất xanh mướt được gọi là Draenor...

[Xem ảnh 1](#)

Cleftthoof

Những tiếng trống nhịp nhàng như nhịp tim đập đều đặn, ru ngủ những người Orc trẻ tuổi, nhưng Durotan của bộ tộc Frostwolf vẫn còn tỉnh. Cậu nằm cùng với những người khác trên cái nền dày cáu bẩn của một chiếc lều. Lớp rơm rậm rạp lót bên dưới cùng với một mảnh da dày của một con Cleftthoof bảo vệ cậu khỏi cái lạnh thấu xương của nền đất. Mặc dù vậy, cậu vẫn cảm thấy sự rung chuyển từ những tiếng trống truyền vào lòng đất, thấm vào từng tế bào trong cơ thể, và đôi tai được vuốt ve bằng những âm thanh cổ xưa. Cậu khao khát được lao ra ngoài đó và hoà mình với đồng loại!

Durotan vẫn còn một mùa hè nữa để cậu có thể tham gia *Om'riggor*, một nghi thức để trở thành người lớn. Cho đến khi sự kiện được cậu mong đợi hàng ngày hàng giờ đó diễn ra, Durotan sẽ phải chấp nhận ở cùng với lũ trẻ con trong một cái lều lớn, trong khi những người lớn ngồi xung quanh đồng lửa, nói về những chuyện có bí ẩn và vĩ đại.

Cậu thở dài và trở mình trên tấm da, điều này thật không công bằng.

Tộc Orc không gây hấn hay đánh lẫn nhau, nhưng họ cũng không thân thiện với nhau cho lắm. Mỗi bộ tộc giữ riêng cho mình những truyền thống riêng biệt, về phong cách và trang phục, những câu chuyện truyền kì và các Shaman. Họ thậm chí khác xa nhau về tiếng địa phương đến nỗi họ sẽ không hiểu được nhau trừ khi họ sử dụng ngôn ngữ thông dụng. Họ dường như khác nhau đến nỗi giữa các tộc Orc tồn tại sự phân biệt không khác gì Orc và một chủng tộc khác, những kẻ cùng chia sẻ những chiến lợi phẩm, những khu rừng, những con suối, chủng tộc da xanh bí ẩn, người Draenei. Chỉ hai lần mỗi năm, mùa xuân và mùa thu, tất cả bộ tộc Orc đều tụ họp lại như bây giờ, để vinh danh thời khắc mà ngày và đêm đều bằng nhau.

Lễ hội đã chính thức bắt đầu lúc tối qua, khi mặt trăng mọc, mặc dù nhiều bộ tộc đã tụ tập tại đây được vài ngày. Lễ hội Kosh'harg được tổ chức tại địa điểm thần thánh mà người ta gọi là Nagrand, “Vùng đất của những cơn gió”, nằm dưới cái bóng hiền hòa của “Ngọn núi linh hồn”, Oshu'gun, từ rất lâu về trước. Trong khi nghi lễ thách đấu và chiến đấu không phải là điều lạ lẫm trong lễ hội, sự nóng giận và bạo lực thật sự cũng không bao

giờ diễn ra ở đây. Khi người ta nóng giận, điều mà khi bất kì đám đông nào tụ tập cũng sẽ xảy ra, những Shaman sẽ lên tiếng khuyến khích giải quyết trong hòa bình, nếu không, kẻ đó sẽ phải rời khỏi vùng đất linh thiêng.

[Xem ảnh 2](#)

Một khung cảnh của lễ hội Koshharg

Vùng đất ở đây rất tươi tốt, màu mỡ và yên bình. Đôi lúc Durotan tự hỏi sự yên bình này là nhờ ý nguyện của các bộ tộc đem đến cho nó hay là vì bản thân sự thanh bình của vùng đất đem đến sự yên bình cho các bộ tộc. Cậu vẫn thường có những câu hỏi như thế này, và cậu giữ nó cho riêng mình, để không phải nghe người ta chế giễu vì những ý tưởng kỳ cục đó.

Durotan thở dài lặng lẽ, tâm trí và trái tim của cậu hòa nhịp với tiếng trống bên ngoài. Đêm hôm qua thật tuyệt vời, khuấy động cả tâm hồn cậu. Khi Mẹ Ánh Trăng chiếu những tia sáng mờ nhạt xóa tan bóng tối trong những rặng cây, dù chỉ là ánh trăng khuyết nhưng vẫn đủ để phản chiếu những tia sáng mạnh mẽ trên nền tuyết dày, hàng ngàn người reo hò cùng lúc – các già làng thông thái, những chiến binh giỏi nhất, ngay cả những đứa bé được giữ trên vòng tay khỏe mạnh của mẹ chúng. Những con sói – thú cưỡi và cũng là bạn đồng hành của Orc – cũng tham gia bằng những tiếng tru hân hoan. Âm thanh đó, tiếng trống đó rung động tâm hồn của Durotan, một âm thanh hoang dã, sâu lắng như một lời chào đến quả cầu trắng, chúa tể của bầu trời đêm. Durotan nhìn quanh biển người mạnh mẽ nâng cao cánh tay rậm nắng nâu sồng của họ, bỗng chốc bạc màu trong ánh trăng, nhìn Mẹ Ánh Trăng, với một sự tập trung hiếm có. Nếu tên Orge nào đủ ngu ngốc để tấn công, hẳn sẽ bị đánh bại trong chớp mắt trước một biển các chiến binh đang tập trung, một sự tập trung sắc bén như vũ khí và đồng nhất.

Sau đó là đến bữa tiệc. Hàng tá dã thú đã bị giết trước đó, trước khi mùa đông bắt đầu, và chúng được phơi khô và hun khói để chuẩn bị cho lễ hội. Những đồng lửa đã được nhóm lên, hơi ấm tỏa ra của chúng hòa vào ánh sáng êm dịu của Mẹ Ánh Trăng, và tiếng trống bắt đầu từ lúc đó.

Cậu, giống như những đứa trẻ khác – đang nằm trên tấm da Clefthoof của mình. Durotan hít vào thật mạnh, cậu được phép thức đến khi nào cậu đã ăn no và các Shaman đã trở về. Các Shaman của các bộ tộc rời đi, mỗi khi bữa

tiệc bắt đầu, để leo lên đỉnh Oshu'gun, đứng trên ấy ngắm nhìn lễ hội, đi vào những cái hang và nghe lời khuyên của thần linh và tổ tiên họ.

Oshu'gun thật ấn tượng dù nhìn từ xa. Không giống những ngọn núi khác, những ngọn núi có hình dạng không theo quy tắc và thô kệch, Oshu'gun nổi lên từ mặt đất với độ chuẩn xác và sắc bén như đầu một mũi giáo. Nó trông như một viên pha lê khổng lồ được đặt trên mặt đất, nó rất sạch sẽ và bóng loáng đến mức phản chiếu lấp lánh ánh mặt trời và cả ánh trăng. Truyền thuyết nói rằng nó rơi từ trên bầu trời xuống hàng trăm năm trước, và nó trông thật không bình thường đến nỗi Durotan cũng nghĩ rằng điều đó có thể là thật.

[Xem ảnh 3](#)

Đỉnh Oshu'gun

Mặc dù lấy làm thú vị về đỉnh Oshu'gun, Durotan vẫn luôn nghĩ rằng có một chút gì đó không công bằng khi mà các Shaman phải ở trên đó suốt lễ hội. Cậu nghĩ, các Shaman tội nghiệp đã bỏ lỡ hết trò vui. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cậu ngờ rằng lũ trẻ cũng vậy.

Vào ban ngày, thường có những cuộc săn bắn, những trò chơi và những câu chuyện về sự tích anh hùng của tổ tiên được kể lại. Mỗi bộ tộc có những câu chuyện riêng, và hơn cả những câu chuyện quen thuộc mà Durotan nghe lúc nhỏ, còn có những cuộc phiêu lưu thú vị mới để nghe.

Và tiết mục giải trí chỉ có vậy, mặc dù Durotan thấy chúng cũng khá thú vị, nhưng cậu lại khao khát muốn biết những gì mà những người trưởng thành bàn bạc sau khi bọn trẻ ngủ say trong những chiếc lều, thức ăn ngon đã được chén hết, thuốc đã được mời và những bình rượu đã được chuyền tay nhau nốc cạn.

Không thể chịu được nữa, Durotan bật dậy một cách thầm lặng, hai tai cậu hoạt động hết công suất để nghe xem có ai vừa mới bị đánh thức không. Sau một khoảng thời gian khá dài chìm trong im lặng, cậu bắt đầu đi chậm chậm về phía lối ra.

Đó là đoạn đường khá dài và cực kì chậm chạp trong chiếc lều tối om. Những đứa bé đủ mọi lứa tuổi và kích cỡ đang nằm dài ra trên sàn, và chỉ một bước đi lệch cũng đủ làm chúng thức giấc. Trái tim táo bạo đập như

muốn văng ra khỏi lồng ngực, Durotan bước đi giữa những hình bóng mờ ảo, bàn chân khổng lồ của cậu tiếp đất với sự cẩn trọng và chính xác của một con bói cá đang săn mồi.

Dường như là một khoảng thời gian dài vô tận cho đến khi Durotan đến được tấm màn cửa. Cậu đứng lại, cố gắng kiểm soát hơi thở, bước tới – và chạm vào một thân hình to lớn đang đứng ngay bên cạnh. Một cách bất ngờ, cậu rút tay lại và gây ra một tiếng “soạt”.

“Người đang làm gì vậy ?” Durotan thì thầm.

“Người đang làm gì vậy ?” gã Orc kia hỏi lại. Durotan bỗng cảm thấy buồn cười vì sự ngớ ngẩn trong thanh âm của họ.

“Làm cái việc mà người đang làm” Durotan trả lời, giọng của cậu vẫn rất nhẹ. Những dự định của cả hai đang bị gián đoạn. “Chúng ta có thể đứng đây tán dóc hoặc là tiếp tục làm cái việc này”

Durotan có thể nhận biết qua hình bóng mờ ảo đang đứng trước mặt cậu rằng đó là một gã Orc to con, chắc chắn là cũng trạc tuổi cậu. Cậu không nhận ra được mùi hay giọng nói, nên hẳn chắc chắn không phải thuộc tộc Frostwolf. Đúng là một hành động liều mạng – không chỉ làm một việc bị cấm là ra khỏi giường khi chưa được phép, mà Durotan còn đang làm điều đó với một tên Orc không cùng bộ tộc của cậu.

Gã Orc kia ngần ngừ, một ý nghĩ giống hệt chạy qua đầu hắn. “Tốt thôi” – hắn lên tiếng – “Cùng làm vậy”.

Durotan lại tiến về phía bóng tối, ngón tay của cậu sờ dọc theo mép của tấm màn da che cửa ra vào. Hai gã Orc trẻ tuổi kéo tấm màn về phía sau và cùng bước ra màn đêm lạnh giá.

Durotan quay lại nhìn người bạn đồng hành của mình. Trông hắn có vẻ lực lưỡng và cao hơn Durotan một chút. Durotan là người có thể hình lớn nhất trong những đứa trẻ cùng trang lứa ở bộ tộc, nên cậu thấy lạ khi có người cao hơn mình. Người đồng đội ranh ma bắt đầu đưa mắt sang nhìn Durotan, làm cậu có cảm giác mình đang bị hắt ánh giá vậy. Sau một khoảng thời gian im lặng đáng lo, hắn ta gật đầu, thể hiện sự hài lòng với những gì hắn thấy ở cậu.

Durotan chỉ về phía cái cây lớn ở gần lều, cả hai không nói một từ nào, liền đi về phía đó. Sau một thời khắc tưởng như khá dài, cả hai đã ở ngay khoảng rộng giữa làng, lộ liễu đến nỗi nếu có một người lớn nào quay đầu lại như một thói quen thường ngày thì chúng đã bị phát hiện, nhưng điều đó đã không xảy ra. Durotan cảm thấy mình giống như đang bị ánh nắng mặt trời soi rõ mồn một mặc dù đây chỉ là ánh trăng mờ nhạt được phản chiếu trên những bông tuyết như pha lê, và cậu ta chắc chắn rằng tiếng sột soạt của tuyết dưới chân chúng cũng lớn ngang ngửa tiếng gầm của một con Orge điên loạn vậy. Thế nhưng cuối cùng chúng cũng đến được cái cây và ngã bệt xuống đằng sau nó. Durotan cuối cùng cũng thở phào ra một làn sương mỏng. Gã Orc trẻ tuổi kia quay lại nhìn và nhếch mép cười.

[Xem ảnh 4](#)

Biểu tượng tộc Blackrock

“Ta là Orgrim, con trai của Telkar Doomhammer tộc Blackrock!” – Tên Orc trẻ tuổi thì thầm tự giới thiệu một cách tự hào.

Durotan lấy đó làm ấn tượng. Mặc dù dòng họ Doomhammer không phải thuộc dòng dõi thủ lĩnh nhưng nó cũng là một cái tên nổi tiếng và danh giá.

“Còn ta là Durotan, con trai của Garad tộc Frostwolf.” Durotan đáp lễ. Đến lượt Orgrim ngớ ra vì hắn vừa biết rằng mình đang ngồi chung với người thừa kế của một bộ tộc. Sau đó Orgrim gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

[Xem ảnh 5](#)

Biểu tượng tộc Frostwolf

Khá lâu sau đó cả hai chỉ ngồi im và suy nghĩ về sự táo bạo của mình. Durotan bắt đầu cảm thấy cái lạnh cắt da và sự ẩm ướt bắt đầu len lỏi qua tấm áo choàng da dày của cậu cũng như đang tấn công vào bàn chân của mình. Một lần nữa, Durotan chỉ về phía buổi họp, và Orgrim gật đầu. Hai đứa trẻ cẩn thận bám sát cái cây, từ từ ló đầu ra và cố gắng căng tai để nghe lỏm. Chắc chắn là chúng sẽ nghe được những bí mật mà chúng đã luôn khao khát. Xuyên qua âm thanh bập bùng của ngọn lửa trại, của những tiếng trống đều đều, những giọng nói bắt đầu đến tai cả hai người.

“Mùa đông này các Shaman đã rất bận rộn vì dịch cúm rồi.” – Cha của Durotan, Garad lên tiếng. Ông với tay vuốt ve một con sói trắng khổng lồ

đang lim dim ngủ bên đống lửa. Bộ lông trắng muốt cho thấy đó là một con sói tuyết, con thú phát ra tiếng kêu ư ử thỏa mãn. “Cứ một đứa trẻ khỏi bệnh thì một đứa khác lại bị bệnh”.

“Tôi đã sẵn sàng để đón mùa xuân rồi” – Một người đàn ông đứng dậy ném thêm một thanh củi vào ngọn lửa và nói.” Thời tiết này thì so với động vật hoang dã cũng khắc nghiệt thôi. Thật là khó khăn khi phải tìm bọn Clefthooves trong khoảng thời gian chuẩn bị lễ hội này.”

“Klaga nấu được một món súp hầm xương ngon tuyệt đó, nhưng mà chị ta từ chối tiết lộ công thức rau củ chị ta dùng.” – Người thứ ba lên tiếng, mắt nhìn về phía một người phụ nữ đang chăm sóc một đứa bé. Người phụ nữ, dường như chính là Klaga, cười khúc khích.

“Người duy nhất sẽ có được công thức đặc biệt đó chính là bé gái nhỏ này, khi nó đến tuổi”. Klaga trả lời.

Durotan há hốc mồm, quay đầu lại để nhìn Ogrim, người cũng đang có cùng một biểu cảm, choáng váng, mặt cậu nghếch ra. Chẳng lẽ đây chính là những điều tối quan trọng, bí ẩn đến nỗi trẻ em bị cấm bén mảng đến gần lều để nghe? Một hội nghị về bệnh cúm và súp? Trong ánh trăng sáng vằng vặc, Durotan thấy rõ mặt của Ogrim, chân mày của thiếu niên Orc này nhíu lại một cách giận dữ.

“Cậu và tôi có thể làm được những điều thú vị hơn là thế này đó, Durotan à” Ogrim nói với một giọng thấp nhưng cộc cằn.

Durotan mỉm cười và gật đầu. Cậu thấy có thể khá chắc chắn về điều này.

Lễ hội kéo dài thêm hai ngày nữa. Bất kể là ngày hay đêm, cả hai đứa trẻ đều trốn khỏi trại và bắt đầu thách đấu nhau về đủ mọi thể loại. Chạy đua, leo trèo, sức mạnh, xem chân ai đứng chắc hơn... tất cả những gì chúng có thể nghĩ ra được. Và thắng thua thì cứ luân phiên nhau, đến nỗi như là chúng đã cố tình sắp đặt vậy. Ngày cuối cùng, Ogrim lớn tiếng đề nghị một thử thách thử năm để phá vỡ sự bế tắc này, thì thứ gì đó trong Durotan đã làm cậu lên tiếng.

“Chúng ta hãy thử một cái gì đó thật đặc biệt đi!” Durotan tự hỏi sao mình có thể dứt khoát như thế đã luyện tập nó mỗi ngày vậy.

“Chúng ta hãy làm một điều thật khác biệt với lịch sử của giống loài!”

Cặp mắt xám của Orgrim sáng lên trong lúc cậu ta chồm người về phía Durotan.

“Cậu có đề nghị gì ?”

“Chúng ta, cậu và tôi, hãy trở thành bạn của nhau”

[Xem ảnh 6](#)

Talbuk

Orgrim há hốc, cái hàm dưới không lồ trễ xuống. “Nhưng – chúng ta không ở cùng tộc!” Cậu ta nói với giọng điệu như thể Durotan đang đề nghị một tình bạn giữa một con sói đen to lớn và một con Talbuk hiền lành vậy.

Durotan xua tay không đồng tình. “Chúng ta không phải là kẻ thù của nhau” – Cậu nói – “Nhìn xung quanh cậu đi, các bộ tộc cùng tụ họp về đây một năm hai lần và chẳng có gì nghiêm trọng xảy ra cả!”

“Nhưng... cha tôi đã nói rõ ràng rằng đó là bởi vì chúng ta không gặp nhau thường xuyên nên hòa bình mới được giữ như thế này!” Orgrim tiếp lời, đôi chân mày nhíu lại ra vẻ hoài nghi.

Sự thất vọng tràn ngập cùng với vị đắng trong giọng của Durotan. “Tốt thôi, tôi cứ nghĩ cậu dũng cảm hơn những người khác – Orgrim của dòng họ Doomhammer – nhưng cậu chẳng khác gì bọn họ, nhút nhát, sợ hãi và không có ý chí để thấy được sự khác nhau giữa những thứ đã được thực hiện và những gì chúng ta có thể thực hiện”

Đây là những lời tận đáy lòng của Durotan, nhưng cậu đã phải mất hàng tuần để tính toán và gọt giũa chúng, cậu không thể chọn từ nào tốt hơn. Khuôn mặt nâu đất của Orgrim trở nên đỏ ửng, đôi mắt của cậu ta thì chớp liên hồi.

“Ta không phải là một kẻ hèn nhát” – Orgrim gầm gừ – “Ta không lùi bước trước một thử thách nào cả, tên Frostwolf kiêu ngạo!”

Nói đoạn, Orgrim nhảy bổ vào người Durotan và đánh ngã cậu, và hai thiếu niên Orc đánh đấm nhau cho đến khi một vị Shaman được đưa vào để chữa trị cho cả hai và giảng đạo về sự sai trái của việc đánh nhau ở một nơi linh thiêng.

“Đồ ngựa non háu đá” – Vị Shaman đứng đầu của tộc Frostwolf, người mà họ gọi là “Mẹ” Kashur, lớn tiếng trách mắng. “Con vẫn chưa phải là quá

lớn để bị đánh như một đứa trẻ hư đâu, hồi Durotan trẻ tuổi.”

Vị Shaman chăm sóc cho Orgrim cũng thì thầm những lời tương tự thể hiện sự không hài lòng. Và mặc dù mũi của Durotan đang hăng say chảy máu, cũng như vị Shaman kia đang chữa trị một vết thương dài và sâu trên cơ thể của Orgrim, cậu vẫn nhìn Orgrim và mỉm cười. Orgrim bắt gặp ánh mắt của Durotan và mỉm cười đáp trả.

Thử thách đã được đưa ra, thử thách cuối cùng, quan trọng hơn rất nhiều so với chạy đua hay nhấc đá, và cả hai không ai muốn thừa nhận mình thất bại... bằng cách nói rằng tình bạn giữa hai bộ tộc khác nhau là sai lầm. Durotan có cảm giác thử thách này chỉ kết thúc khi một trong hai người chết đi... thậm chí khi đó nó cũng sẽ kéo dài mãi.

[Xem ảnh 7](#)

Durotan và Orgrim khi đã trưởng thành

Chương 02

**Chương có nội dung hình ảnh*

Ta nhớ khi lần đầu tiên bọn ta gặp các Tauren. Ta nhớ giọng nói trầm ấm và khuôn mặt điềm tĩnh của Cairne Bloodhoof. Ta nhớ đã ngồi trên mặt đất trong một chiếc lều có thể tháo dỡ và dựng lên với tốc độ đáng kinh ngạc, và cảm thấy thân thuộc đến kỳ lạ. Bọn ta hút những tẩu thuốc đầy khói, chia nhau đồ ăn thức uống, cảm nhận tiếng trống dồn vang trong xương cốt, và cùng trò chuyện. Với ta, lúc đầu các Tauren thật giống với thú vật, nhưng ta đã nhận ra có sự khôn ngoan và hài hước ở họ, và sau lần thương thảo đầu tiên, ta biết rằng tộc Orc có một đồng minh quý giá là những người nhân này.

Màn đêm buông xuống trong khi chúng ta trò chuyện, một đêm êm đềm phù hợp với mảnh đất xinh đẹp này. Bọn ta rời khỏi lều và nhìn lên bầu trời với vô vàn những vì sao, một làn gió êm ái mơn man trên mặt. Ta quay về phía Drek'Thar để tìm lời khuyên. Ta ngạc nhiên khi nhìn thấy những dòng nước mắt đang lăn trên khuôn mặt ông, long lanh trước ánh trăng.

[Xem ảnh 1](#)

Cairne Bloodhoof

“Chúng ta cũng đã từng như thế, thưa tộc trưởng.” ông nghẹn ngào nói. Ông nhấc hai tay lên và ngả đầu về phía sau, kêu gọi cơn gió ôm trọn lấy ông và hong khô nước mắt trên khuôn mặt da xanh răn rỏi của mình. “Gần với đất, gần với những tinh linh. Mạnh mẽ trong những cuộc đi săn, nhẹ nhàng đối với những đứa trẻ, biết được vị trí của mình trên thế giới. Hiểu được sự cân bằng của cho và nhận. Thứ ma thuật duy nhất mà Tauren học tập là ma thuật trong sạch tốt đẹp của đất, và vùng đất này phản ánh điều đó, cái cách mà Draenor từng phản ánh mối liên hệ với chúng ta.

Ta đã nghĩ về lời đề nghị của tộc Tauren xin được trợ giúp chống lại kẻ thù của họ, lũ Centaur đê tiện, bẩn thỉu.

“ Phải... Ta cảm thông với họ. Sẽ thật tốt nếu có thể giúp đỡ họ”, ta nói.

Drek'Thar cười lớn, đôi mắt mù lò của ông quay sang ta, thấu rõ tâm can ta hơn hết thấy những người còn sáng mắt.

“Ôi, ngài Thrall trẻ tuổi của tôi,” ông nói, cười khùng khục mãi, “ Ngài chưa hiểu rồi. Họ sẽ giúp chúng ta.”

Durotan cố gắng chạy nhanh nhất mà cậu có thể. Thở dốc, mồ hôi chảy ròng trên làn da màu nâu đỏ, nhưng cậu vẫn ép bản thân phải tiến lên. Trời đang là mùa hè, và cậu thì đang chạy với đôi chân trần to bè. Cỏ mượt dưới những bước chạy và đôi khi cậu dẫm phải những đóa hoa Dassan màu tím tươi sáng. Hương thơm của những cây bụi được trồng lâu đời cho việc chữa trị bay lên như một lời cầu chúc, cổ vũ Durotan chạy nhanh hơn, xa hơn.

Bây giờ cậu đang ở bìa rừng Terokkar, tiến thẳng vào khu rừng sâu thăm lạnh lẽo. Cậu phải thật cẩn thận tránh các rễ chằng chịt của những loài cây đẹp dễ vì sợ rằng sẽ vấp phải chúng, vì thế tốc độ của cậu bị chậm lại. Ánh sáng mờ nhạt chiếu le lói qua trảng rừng xanh, sự êm ái khẽ khàng của nó trái ngược với mong muốn dành chiến thắng của Durotan. Cậu dồn bước tiến lên, nhảy qua những thân cây đổ ngã phủ đầy rêu chìm dưới những cành cây thấp lòa xòa với sự uyển chuyển của một con Talbuk. Mái tóc đen dày dài đến giữa lưng bay lòa xòa sau lưng cậu. Bụng dạ cồn cào còn đôi chân như kêu gào mong được ngừng lại, nhưng cậu nghiêng rằng cố chịu đựng. Cậu là một người tộc Frostwolf, người thừa kế quyền tộc trưởng, và không có kẻ thuộc tộc Blackrock nào có thể – Durotan nghe thấy một tiếng chiến hống ở một khoảng cách khá gần ở sau cậu và tim cậu chùng xuống. Giọng của Orgrim, như của Durotan, vẫn chưa trầm xuống đủ để được công nhận là một chàng trai trưởng thành, nhưng kể cả Durotan cũng phải thừa nhận rằng nó cũng rất ấn tượng. Cậu cố ép chân mình chuyển động mạnh hơn, nhưng cậu thấy chúng nặng nề cứng nhắc như thể chúng được làm từ đá vậy. Cậu hoảng hốt liếc qua khóe mắt để thấy Orgrim đã đi vào tầm mắt mình, và bằng nỗ lực cuối cùng đã vượt qua cậu.

[Xem ảnh 2](#)

Rừng Terokkar

Gã Orc tộc Blackrock vung tay lao tới, đập tay vào thân cây tại khoảng rừng trống mà họ đã giao hẹn là đích của cuộc đua, ngay trước Durotan. Orgrim cố chạy thêm vài bước dài nữa, giống như đôi chân mạnh mẽ của cậu, một khi đã bắt đầu, thì rất khó dừng lại. Đôi chân của Durotan không như thế, và người thừa kế của tộc Frostwolf ngã tới trước, gần như không cản nổi. Cậu nằm úp mặt xuống nền đất mát mẻ dậy mùi rêu ẩm ướt, thở hổn hển, biết rằng mình nên ngồi dậy, biết rằng mình nên thách thức Orgrim một lần nữa, nhưng lại quá mệt để có thể làm được gì khác ngoài việc nằm trên nền đất và lấy lại sức.

Bên cạnh, cậu nghe thấy Orgrim cũng nằm y như vậy, và rồi chàng Orc trẻ kia nằm xoay lưng lại và bắt đầu cười. Durotan cũng cười theo. Chim chóc và những loài thú nhỏ trú ngụ trong rừng Terokkar im lặng vì những từ thốt ra từ sự vui vẻ mà, Durotan nghĩ, trong khi đôi môi cong vồng qua cặp nanh đang phát triển, rằng nó nghe giống như tiếng chiến hống dữ tợn trước một cuộc đi săn hơn.

“Ha”, Orgrim lăm bằm, ngồi lên và đấm Durotan một cách vui vẻ. “Chỉ mất một chút sức để hạ một tên chíp hôi như người thôi. Durotan à.”

“Người có nhiều cơ bắp đến nỗi não bị teo đi rồi”, Durotan trả miếng. “Kỹ năng cũng quan trọng tương tự như sức mạnh. Nhưng tộc Blackrock chắc là không biết điều đó đâu.”

Chẳng hề có chút thù địch nào ở bên trong lời nói đùa của họ. Hai bộ tộc ban đầu không đồng ý với tình bạn giữa hai cậu trai, nhưng lí lẽ bướng bỉnh của Durotan – rằng một chuyện chưa từng xảy ra bao giờ không có nghĩa là nó không thể xảy ra – làm hài lòng và gây ấn tượng cho thủ lĩnh của cả hai bộ tộc. May mắn là cả Frostwolf và Blackrock là những tộc Orc có truyền thống ôn hòa. Nếu như Durotan bày tỏ tình bạn như vậy với thành viên của tộc Warsong hoặc Bonechewer chẳng hạn, được biết với lòng tự tôn mãnh liệt và sự nghi ngờ đối với những tộc khác, tình bạn mới chớm đó sẽ nhanh chóng bị dập tắt. Vì vậy những bô lão đã theo dõi, và chờ đợi sự mới lạ đó phai mờ đi và hai người trẻ tuổi trở về với vị trí của họ và giữ truyền thống quen thuộc đã có trong quá khứ từ... rất lâu chẳng còn ai nhớ được.

Họ đã thất vọng.

Băng giá cuối đông nhường chỗ cho mùa xuân và giờ là giữa mùa hè ấm áp, tình bạn vẫn tiếp tục. Durotan biết là họ bị theo dõi, nhưng miễn là không ai can thiệp vào, cậu sẽ không thấy phiền.

Durotan nhắm mắt lại và xòe bàn tay lên trên đám rêu. Các Shaman đã nói rằng mọi thứ đều có sự sống, sức mạnh, và linh hồn. Họ có liên hệ bền chắc với tinh linh của các nguyên tố – đất, không khí, nước, lửa – và linh hồn của tự nhiên – và tự nhận rằng họ có thể nhận biết được sự sống trong đất và cả trong những tảng đá tường chừng vô tri. Tất cả những gì Durotan có thể cảm nhận là cái lạnh và hơi ẩm từ rêu và đất trong lòng bàn tay.

Mặt đất rung lên. Đôi mắt cậu bật mở.

Cậu đứng dựng dậy, đôi tay tự động với lấy cái chùy gai mà cậu luôn mang theo. Orgrim thì chọn một chiếc búa nặng làm bằng kim loại và gỗ, thứ vũ khí truyền thống của tộc Blackrock và là một bản sao đơn giản của chiếc búa huyền thoại mà một ngày kia sẽ thuộc về gã. Hai cậu trai trao đổi ánh mắt với nhau. Họ không cần phải nói để giao tiếp. Liệu có phải thứ làm mặt đất rung chuyển là một con Clefthoof to lớn, với bộ lông rậm rạp dùng để tạo ra những chiếc chăn trắng lệt và đẹp đẽ –

loài vật cung cấp thịt cho cả bộ tộc, hay là một thứ gì đó nguy hiểm hơn?

Thứ quái quỷ gì sống ở rừng Terokkar vậy? Họ chỉ từng đến đây có 1 lần trước kia...

Họ đi đều bước, đôi mắt đen nhỏ nhìn chăm chú vào góc tối đường như đang trở nên đáng ngại của những hàng cây san sát, tìm kiếm bất kì thứ gì tạo ra tiếng động.

Ầm! Mặt đất lại rung chuyển. Trái tim của Durotan bắt đầu đập nhanh hơn. Nếu nó là một con Clefthoof nhỏ, có thể họ sẽ cùng nhau hạ gục nó và chia phần cho cả hai bộ tộc. Cậu liếc mắt nhìn về phía Orgrim và thấy trong đôi mắt kia là một tia hứng thú.

Ầm!

Ầm!

Bùm.

Cả hai người trẻ tuổi giật mình, lùi bước dần khi tiếng động đến gần hơn. Một cái cây chỉ cách họ vài thước như thế bị chẻ đôi ngay trước mắt họ. Thứ tạo ra tiếng động có vẻ đã tình cờ đè bẹp một cây cổ thụ ở trong tầm mắt của nó.

Nó thật to lớn, mang theo một cái chùy to tương đương hai thanh niên Orc của chúng ta, và chắc chắn nó không phải là 1 con Cleftthoof.

Và nó đã nhìn thấy họ.

Nó mở mồm rống lên một thứ tiếng khá vô nghĩa, và Durotan không phí thời gian tìm hiểu xem nó muốn nói gì.

Họ có cùng một suy nghĩ, cả 2 chàng trai quay người và chạy.

Giờ Durotan ước giá mà họ không quyết định thách thức nhau trong cuộc đua lúc trước, vì đôi chân của cậu dường như chưa hồi phục hoàn toàn. Nhưng dù thế nó vẫn chạy khi cậu ra lệnh cho nó, bởi vì bản năng sinh tồn tiếp thêm cho cậu năng lượng.

[Xem ảnh 3](#)

Ogre

Bằng cách nào mà họ lang thang quá sâu vào lãnh địa của lũ Ogre như thế? Và bọn Gronn ở đâu? Durotan tưởng tượng một trong số những tên chúa Ogre lao qua rừng cây cùng bầy Ogre – Nó cao lớn hơn một tên Ogre bình thường giống như là một tên Ogre cao hơn so với một chiến binh Orc trưởng thành, thậm chí còn gớm ghiếc hơn những tên Ogre khác, gần như tạo ra từ đất chứ không phải thịt, tồi tệ hơn, đôi mắt đỏ ngầu của nó nhìn chăm chú vào Durotan và Orgrim, rồi chỉ huy bọn Ogre hướng tới họ.

Cậu và Orgrim vẫn chưa đến tuổi trưởng thành khi mà họ được phép đi cùng những chiến binh của bộ tộc đi săn lũ Ogre và, trong những dịp hiếm hoi, là chính lũ Gronn. Họ chỉ được đi săn những loài mà bộ tộc cho là ít nguy hiểm hơn, như là Talbuk và những con môi dễ dàng khác, nhưng Durotan luôn mong chờ cái ngày mà mình có thể được phép giải quyết lũ sinh vật đáng sợ này, mang lại vinh quang chiến thắng cho bản thân và bộ tộc.

Giờ đây cậu không còn chắc chắn lắm nữa. Mặt đất tiếp tục rung chuyển, và những tiếng hú của lũ Ogre thì ngày càng rõ hơn.

“ Nghiền nát bọn Orc bé nhỏ! TA đập!” Tiếng rống ngay sau đấy gần như làm tai cậu chảy máu.

Tên Ogre đó tăng tốc về phía họ. Dù cho bộ óc hoảng loạn ra lệnh cho cả cơ thể chạy nhanh hơn, cậu cũng không thể làm giãn được khoảng cách giữa mình và cái thứ quái dị đang ở quá gần, đến nỗi cái bóng to lớn của nó gần như che lấp ánh sáng yếu ớt xuyên qua những tán cây dày đặc

Cây rừng thưa đi và ánh nắng dần trở nên rõ hơn. Họ đã tới gần rìa khu rừng. Durotan tiếp tục chạy và xông vào khoảng trống của bụi cỏ, đôi chân anh lại cảm nhận được cỏ mềm, Orgrim ở phía trước cậu, nhưng không quá xa. Tuyệt vọng bao trùm Durotan, theo sát phía sau là một làn sóng đen của sự cuồng bạo.

Họ còn chưa là người trưởng thành! Họ chưa từng có một buổi đi săn theo đúng nghĩa nào, chưa nhảy quanh đồng lửa với phụ nữ, chưa thấm đẫm khuôn mặt họ bằng máu tươi của kẻ thù. Có quá nhiều thứ họ chưa làm. Chết một cái chết vinh quang trên chiến trường là một chuyện, nhưng chết bởi những sinh vật gớm guốc quá mạnh đối với mình như thế này dường như là một sự khôi hài hơn là vinh quang.

Biết rằng nó sẽ tổn của cậu chút thời gian quý giá, nhưng không thể cưỡng lại, Durotan quay đầu chửi tên Ogre trước khi nó đập cậu bẹp dí như bánh bột với cái chùy của nó.

Điều được nhìn thấy làm cậu há hốc mồm.

Những người giải cứu không tạo ra bất cứ thứ tiếng động nào. Họ di chuyển trong im lặng, một làn sóng xanh, trắng và bạc lặng lẽ dường như xuất hiện từ không khí. Durotan nghe thấy một tiếng tên bắn vụt qua bầu trời và chỉ 1 nhịp đập sau tiếng ré của tên Ogre bật lên, không phải vì điên tiết mà là vì đau đớn. Hàng tá mũi tên, tí hon so với thân hình tái nhợt của tên khổng lồ, cắm thẳng vào tên Ogre, làm cho mỗi nguy hiểm tạm thời qua đi. Nó rống lên và cố gạt đi sự khó chịu ở trên da của nó.

Một giọng nói rõ ràng vang lên. Mặc dù cậu không hiểu được ngôn ngữ đó, Durotan nhận ra sức mạnh ẩn trong ngôn từ khi nghe nó, và làn da của cậu cảm thấy như đang bị châm. Đột nhiên bầu trời được bao phủ bởi chớp. Nhưng nó không giống như chớp được tạo bởi Shaman. Năng lượng xanh,

trắng và bạc nổ quanh tên Ogre, xoáy quanh nó và khóa chặt nó như một cái lưới. Con quái vật lại rống lên và gục ngã. Mặt đất rung lên.

Giờ đây những người Draenei, cơ thể họ được bao bọc bởi thứ giống với giáp sắt phản chiếu gam màu lạnh của nguồn năng lượng phép thuật làm lóa mắt Durotan, xuống ngựa và đi tới tên Ogre đã ngã xuống. Kiểm soát, thần chú và mệnh lệnh được thốt lên, và Durotan đã phải nhắm chặt mắt nếu không cậu đã phát điên vì cảnh tượng đó.

Không khí cuối cùng cũng trở nên im lặng đi. Durotan mở mắt và thấy rằng tên Ogre đã chết. Đôi mắt nó vẫn mở to, lưỡi thè ra khỏi đôi môi bị chẻ nát, và cơ thể thì bao trùm bởi máu đỏ và vết cháy đen xì.

Không khí im lặng đến nỗi Durotan có thể nghe hơi thở nghèo nàn của cả cậu và Orgrim. Hai người nhìn nhau, chấn động vì những gì đã được chứng kiến.

Cả hai đã từng thấy người Draenei trước kia, tất nhiên, nhưng ở khoảng cách xa. Họ đến từng bộ tộc một, sẵn sàng trao đổi những công cụ, vũ khí và những mẫu đá chạm khắc trang trí được chế tác tỉ mỉ để lấy những bộ da dày của thú rừng, chăn dệt, và khoáng sản thô khai thác từ đất đá. Đó luôn là những dịp thú vị ở trong bộ tộc, nhưng chỉ kéo dài có vài giờ. Người Draenei – da xanh, giọng nhẹ nhàng, có sự thu hút kì lạ – không thích ai lại gần, và không một trưởng tộc nào có thể mời họ ở lại và thể hiện sự mến khách. Một mối quan hệ thân mật nhưng có khoảng cách, và tất cả những người trong cuộc dường như thích nó như thế.

Giờ đây người chỉ huy của nhóm Draenei mới đến bất ngờ tiến về phía Durotan. Từ vị trí của cậu trên mặt đất, Durotan thấy được những thứ mình chưa từng để ý khi nhìn người Draenei từ phía xa.

Chân của họ không thẳng từ thân xuống đất. Nó cong về phía sau, như... như là của loài Talbuk, và bàn chân hình móng ngựa chẻ đôi được phủ bởi kim loại làm phía trước móng ánh lên màu xanh. Và...vâng, thứ kia đúng là một cái đuôi dày, nhẵn nhụi ngoe nguẩy trước sau.

Người mà hai chàng Orc mang ơn đang khom người về phía Durotan, chìa ra bàn tay màu xanh khỏe mạnh. Durotan chớp mắt, nhìn chăm chú một lúc lâu hơn dự kiến hình dáng bàn chân và đuôi kì lạ của người Draenei, rồi

nhìn sang đôi bàn chân trần của mình. Anh nhìn vào khuôn mặt trên cái đầu được gắn chặt thứ kim loại kì lạ, nhìn như giáp sắt được mọc ra từ cơ thể. Tóc đen và râu mọc dài quá chiếc áo choàng ngoài, và đôi mắt sắc, phát sáng thì có màu như mặt hồ bị đóng băng. “Các cậu có bị thương không?” người Draenei hỏi bằng một thứ tiếng Orc bập bẹ, lưỡi anh ta hiển nhiên gặp khó khăn với những âm tiết phát ra từ cổ.

[Xem ảnh 4](#)

Restelaan sau khi giải cứu Durotan và Orgrim khỏi tên Ogre

“Chỉ danh dự của ta thôi.” Durotan nghe thấy Orgrim lầm bầm bằng giọng bộ tộc địa phương của cậu ta. Bản thân cậu cũng thấy nhức nhối trong lòng. Tộc Draenei hiển nhiên đã cứu sống cả hai người, và tất nhiên là cậu rất cảm kích. Nhưng họ đã chứng kiến hai chàng Orc trẻ đầy kiêu hãnh chạy trốn khỏi sự nguy hiểm. Phải thừa nhận rằng, mối nguy hiểm này quá lớn – một bổ đến từ chiếc chùy khổng lồ kia sẽ đè bẹp anh và Orgrim thành hai đồng thịt nhỏ bàu nhàu – nhưng họ vẫn thấy thật hổ thẹn.

Người Draenei có thể hoặc không nghe hoặc hiểu Orgrim nói ; Durotan nghĩ là mình nhìn thấy khóe miệng người Draenei kia nở nụ cười. Anh ta thoáng nhìn lên bầu trời, và trong sự hoảng hốt, Durotan nhận ra rằng mặt trời đã xuống quá nửa đường chân trời.

“Hai cậu đã lang thang khá xa khỏi nhà, và mặt trời chuẩn bị đi ngủ rồi”, anh ta nói, “Các cậu thuộc bộ tộc nào?”

“Tôi là Durotan của tộc Frostwolf, còn đây là Orgrim của tộc Blackrock”

Người Draenei giật mình. “Hai bộ tộc khác nhau? Hai cậu hẳn là thách đấu nhau, nên đã lang thang xa khỏi nơi ở của mỗi người xa đến thế này?”

Durotan và Orgrim trao đổi ánh mắt. “Đúng...và không”, Durotan nói. “Chúng tôi là bạn”.

Người Draenei mở to mắt : “Bạn...từ hai bộ tộc khác nhau?”

Orgrim gật đầu “Phải”. Cậu nói thêm, có 1 chút gì đó dè dặt “Nó không phải truyền thống, nhưng cũng không hề bị ngăn cấm”

Người Draenei gật đầu, nhưng vẫn còn vẻ ngạc nhiên. Anh ta nhìn chăm chú hai chàng trai một lúc, rồi quay sang hai người đồng hành của mình rồi thì thầm gì đó bằng ngôn ngữ Draenei. Durotan nghĩ ngôn ngữ này giống

như là âm nhạc vậy, tựa như tiếng róc rách của nước chảy qua những tảng đá, hay là tiếng líu lo của những chú chim. Hai người đồng hành lắng nghe chăm chú, rồi gật đầu. Một người lấy túi đựng nước từ thắt lưng, uống một hơi thật sâu, và bắt đầu chạy với dáng thanh thoát và nhẹ nhàng của một con Talbuk, theo hướng Tây Nam về phía tộc Frostwolf. Người thứ hai chạy về phía bãi biển, về phía tộc Blackrock.

Người Draenei đã nói chuyện với họ quay người lại. “Họ sẽ thông báo với gia đình hai cậu rằng các cậu mạnh khỏe và an toàn. Các cậu sẽ trở về nhà vào ngày mai. Cho đến khi đó, tôi rất lấy làm vinh hạnh mời cậu làm khách của tộc Draenei. Tôi tên là Restalaan. Tôi là chỉ huy đội vệ binh của Telmor, thành phố mà bộ tộc của hai cậu thường xuyên có giao dịch cùng. Thật tiếc khi phải nói rằng tôi không biết ai trong hai cậu, nhưng mà, những thanh niên Orc dường như hơi cảnh giác với chúng tôi khi chúng tôi đến lãnh thổ của các cậu”

Orgrim nhảy dựng lên. “Tôi không sợ bất kì ai và bất kì cái gì hết.”

Restalaan mỉm cười. “Cậu vừa bỏ chạy khỏi một tên Ogre.”

Khuôn mặt màu nâu của Orgrim tối sầm lại, ánh mắt thì lóe lên tia giận giữ. Durotan hơi cúi đầu. Như là cậu đã sợ, Restalaan và những người khác đã chứng kiến nỗi nhục của cả hai người, và giờ họ sẽ bị chế nhạo.

“Đó”, Restalaan vẫn bình tĩnh, như thể anh không để ý lời nói của mình tác động tới hai người như thế nào. “là sự thông minh. Nếu hai cậu không chạy trốn, chúng tôi đã phải gửi 2 cái xác về nhà các cậu vào ngày mai chứ không phải hai thanh niên Orc mạnh khỏe. Không có sự xấu hổ khi sợ hãi, Orgrim và Durotan. Chỉ khi để nỗi sợ ngăn cản cậu làm những điều đúng đắn. Và trong trường hợp này, chạy trốn chắc chắn là điều phải làm”

Durotan xoa xoa cằm của mình: “Một ngày nào đó, chúng tôi sẽ mạnh mẽ hơn và to lớn. Đến lúc đó, lũ Ogre sẽ phải run sợ trước chúng tôi.”

Restalaan hướng về mặt ôn hòa về phía cậu, và trong sự ngạc nhiên của Durotan, anh gật đầu. “Tôi hoàn toàn đồng ý,” anh nói. “Người Orc là những thợ săn mạnh mẽ.”

Orgrim nheo mắt lại, tìm kiếm sự khiêu khích trong câu nói đó nhưng không hề có một ý nào khác.

“Nào,” Restalaan nói. “Sẽ rất nguy hiểm khi ở trong rừng Terokkar vào ban đêm, ngay cả các vệ binh của Telmor cũng không đủ can đảm để làm điều đó. Đi nào.”

Mặc dù đã kiệt sức, Durotan tìm lại được sức mạnh để giữ cho tốc độ chạy thật ổn định; cậu sẽ không để hai lần bị hạ nhục trong một ngày. Họ chạy được một lúc, và mặt trời cuối cùng đã hạ xuống dưới đường chân trời trong một buổi chiều rực rỡ của màu đỏ thẫm, vàng, và cuối cùng là màu tím. Cậu ngược lên ngay lúc này và cố gắng không tỏ ra thô lỗ, nhưng thực sự tò mò khi nhìn thấy những người lạ tại khoảng cách hơn vài thước. Cậu tiếp tục chờ đợi những dấu hiệu của một thành phố, như là con đường được tạo nên bởi vô số dấu chân người cùng đi một lộ trình, những ngọn đuốc thấp sáng con đường, bóng tối của tòa nhà đổ lên trên nền trời tối. Cậu không thấy gì cả. Và khi họ tiếp tục đi, Durotan bất chợt cảm thấy lạnh gáy. Giả như những người Draenei không định giúp cậu và Orgrim thì sao? Giả như họ sẽ bắt hai người lại để đòi tiền chuộc? Hay làm những điều còn tệ hơn thế – hiến tế cả hai cho những vị thần bóng tối nào đó.

“Chúng ta đến nơi rồi” Restalaan nói. Anh xuống ngựa và quỳ xuống, phải đi một ít lá cây và hạt thông ra 2 bên. Orgrim và Durotan nhìn nhau một cách bối rối. Họ vẫn còn đang ở giữa rừng. Không thành quách, không có đường, không có gì cả. Cả hai tự trấn tĩnh lại. Bọn họ quá đông, nhưng họ sẽ không chết mà không chiến đấu.

Vẫn còn quỳ trên lớp thảm thông kim, Restalaan lấy ra một viên pha lê màu xanh lá rất đẹp. Nó được che dấu rất cẩn thận hàng ngày bằng lớp cây cỏ rậm rạp. Durotan nhìn chăm chú như bị thôi miên, cậu bị cuốn vào vẻ đẹp của nó. Nó có vẻ vừa với lòng bàn tay của cậu, và cậu muốn được chạm vào nó, để cảm nhận sự êm ái và sự kích thích lên làn da của mình. Và cậu biết rằng việc đó sẽ cho cậu một sự bình yên cậu chưa từng được trải nghiệm trước đây. Restalaan thốt lên một chuỗi kí tự, thứ đã khắc sâu vào trong đầu Durotan.

“Kehla men samir, solay lamaa kahl.”

Khu rừng bắt đầu rung động cứ như thể nó là một mặt hồ phẳng lặng bắt đầu gợn sóng khi có một hòn đá ném vào. Durotan thở dốc. Rung động trở

nên mạnh hơn, và bất thành linh, chẳng còn rừng hay cây cối gì cả, cậu thấy một con đường rộng lát đá dẫn lên sườn núi, nó dẫn đến một nơi có những hình ảnh mà Durotan chưa thể nhận thức được.

“Chúng ta đang ở trung tâm xứ sở của loài Ogre, rất lâu trước đây khi thành phố được xây dựng thì không phải như vậy.” Restalaan đứng dậy và nói “Nếu chúng không thấy ta, chúng không thể tấn công được”

Durotan lấy lại bình tĩnh “Nhưng... bằng cách nào?”

“Chỉ cần một ảo ảnh đơn giản. Một thủ thuật với... ánh sáng”

Có điều gì đó trong câu nói của ông khiến Durotan rung mình. Cảm nhận được sự bối rối đó, Restalaan nói tiếp “Đôi mắt có thể bị đánh lừa. Chúng ta thấy và nghĩ rằng đó là thật, rằng ánh sáng chỉ làm hiện diện những thứ chúng chiếu vào ở mọi thời điểm. Nhưng ánh sáng và bóng tối có thể bị thao túng, điều khiển bởi những ai hiểu về chúng. Trong khi chúng ta nói chuyện, tôi đã thay đổi đường đi của ánh sáng chiếu vào mấy hòn đá, cây cối và cả khung cảnh. Thế nên, mắt cậu chỉ đang cảm nhận những thứ hoàn toàn khác với thực tế.”

Durotan biết rằng mình đang có một ánh nhìn chăm chập ngớ ngẩn.

“Tới đây nào, những người bạn mới của tôi. Tới một nơi mà không một ai trong số các cậu từng đến trước đây. Hãy cùng bước đi trên con đường tới nhà của chúng tôi.”

Chương 03

**Chương có nội dung hình ảnh*

Drek'Thar chưa từng được chiêm ngưỡng những thành phố Draenei vào thời bình. Ông ấy chỉ thấy chúng khi... à, chuyện đó để sau hẵng nói. Nhưng ông kể với ta rằng cha của ta đã từng sai bước trên những con đường của người Draenei, ngủ trong thành trì của họ, ăn thức ăn của họ và cùng họ chuyện trò. Thật khó để có thể hiểu được khi lướt qua một thế giới khác biệt đến vậy kể cả so với cuộc sống của chúng ta ngày nay. Kể cả những miền đất của người kaldorei cũng không xa lạ đến thế khi so sánh với những gì ta đã học được về những Draenei. Drek'Thar kể rằng Durotan đã không có đủ ngôn từ để miêu tả những gì ông thấy, có lẽ ngày nay, sống ở mảnh đất mang tên ông này và chứng kiến những gì ta đã thấy, ông sẽ có thể. Hối hận có vị thật đắng...

Durotan không thể nhúc nhích. Một tấm lưới năng lượng kỳ quái lấp lánh trùm lên cậu giống như gã orge với lúc trước, và cậu không thể chống trả. Cậu há hốc mồm nhìn và cố gắng giải thích cảnh tượng đang phô ra trước mắt. Thành phố của người Draenei thật hùng vĩ. Nó liên kết với sườn núi như thể được mọc ra từ đó vậy, trước mắt Durotan là một sự kết hợp của đá và kim loại, của tự nhiên và nhân tạo. Cậu không chắc mình đang thấy điều gì nhưng nó thật hài hòa. Phép thuật che dấu được hóa giải, thành phố hiện lên thật thanh bình và tráng lệ. Mọi thứ cậu nhìn thấy đều đáng phải trầm trồ. Những bậc thang lớn bằng đá, rộng và phẳng ở dưới và hẹp dần khi dẫn lên những ngôi nhà hình cầu ở trên cao. Durotan thấy một cái giống với vỏ ốc sên, cái khác lại như cây nấm. Sự bố trí thật nổi bật. Tấm trong ánh hoàng hôn, những bậc đá trở nên mềm mại và những mái nhà trông thật ấm cúng.

Cậu quay lại và thấy trên mặt Orgrim cùng một sự sững sờ, nụ cười khẽ nở trên cặp môi tím của Restalaan.

“Các bạn được chào đón ở đây, Durotan và Orgrim,” Restalaan nói. Lời chào dường như phá vỡ phép thuật và Durotan miễn cưỡng tiến về phía trước. Con đường đá rất bằng phẳng, do thời gian hay bàn tay của người Draenei, cậu không dám chắc. Khi họ đến gần, Durotan có thể thấy thành phố tiếp tục trải dài lên đỉnh ngọn núi. Kiến trúc sử dụng những bậc thang đá dẫn lên những ngôi nhà cong mềm mại được lặp lại. Những con đường dài, tạo nên từ đá trắng, bằng cách nào đó không vương chút bụi bẩn trong khi ít nhất mười thế hệ orc đã sinh ra và chết đi kể từ khi người draenei đến đây. Thay vì da và sừng của những con thú săn được, người draenei sử dụng những sản vật của lòng đất. Đá quý lấp lánh khắp mọi nơi, và một lượng nhiều đến đáng tò mò một thứ kim loại màu nâu sáng không giống với bất cứ thứ gì Durotan từng thấy. Orc biết kim loại, họ uốn nắn chúng để phục vụ mình. Durotan được trợ giúp bởi rìu và kiếm trong những chuyến đi săn. Nhưng thứ này...

“Thành phố của người được làm gì từ gì?” Orgrim hỏi. Đây là lần đầu tiên hẳn cất lời trong chuyến hành trình kì quặc cùng một người draenei.

“Rất nhiều thứ,” Restalaan nhã nhặn đáp lời. Họ đang đi qua những cánh cổng và bắt gặp những ánh mắt tò mò, nhưng không hề thù địch từ cư dân của nơi này. “Chúng tôi là những lữ khách, vẫn còn xa lạ với thế giới của các bạn.”

“Xa lạ ư?” Durotan lên tiếng. “Đã hơn hai trăm mùa hè trôi qua kể từ khi các người tới đây. Chính chúng ta cũng đã thay đổi nhiều so với khi đó.”

“Đúng vậy,” Restalaan tán thành. “Chúng tôi chứng kiến Orc phát triển với sức mạnh, sự khéo léo và tài năng. Các bạn rất ấn tượng.”

Durotan biết đó là một lời khen, nhưng lời nhận xét có gì đó khiến cậu nhức nhối. Như thế... như thế người Draenei nghĩ họ tốt hơn Orc. Suy nghĩ đó thoáng qua chỉ trong một lần vỗ của cánh bướm. Cậu ngó nghiêng xung quanh trong hồ then, tự hỏi liệu đó có phải sự thật. Không nơi nào của Orc hào nhoáng hay phức tạp như thế này. Nhưng... Orc không phải là Draenei. Họ không cần và không chọn cuộc sống của người Draenei.

[Xem ảnh 1](#)

Con tàu du hành không gian của người Draenei

“Để trả lời câu hỏi của Orgrim, khi chúng tôi tới đây, chúng tôi tận dụng mọi thứ chúng tôi mang theo. Tôi biết các bạn làm những con thuyền để di chuyển ở sông và hồ. Vậy đây, chúng tôi đến bằng một con thuyền có thể di chuyển trên bầu trời...một con thuyền đã mang chúng tôi tới đây. Nó được làm từ kim loại và... nhiều thứ khác. Khi chúng tôi nhận ra đây sẽ là nhà mới của mình, chúng tôi tách con thuyền ra và dùng nó trong việc xây dựng của mình.”

Vậy ra đó là nguồn gốc của thứ kim loại khổng lồ, lăm lè trông như thể được làm từ đồng và da này. Durotan ghen lời.

Bên cạnh cậu, Orgrim cau có.

“Người nói dối! Kim loại không thể bay!”

Một Orc khác có lẽ đã gầm lên và tát một cú vào đầu Orgrim vì sự xấc xược đó. Nhưng Draenei nọ chỉ cười.

“Cậu có thể nghĩ như vậy. Và người khác cũng sẽ nghĩ việc triệu hồi các nguyên tố để chống trả một tên Orge là bất khả thi.”

“Việc đó khác,” Orgrim ghen lời. “Đó là phép thuật.”

“Đây cũng là phép thuật, một dạng khác,” Restalaan nói. Ông ra hiệu cho một Draenei khác rồi nói gì đó bằng ngôn ngữ riêng của mình. Draenei kia gật đầu rồi chạy đi đâu đó.

“Tôi muốn 2 cậu gặp một người, nếu ông không quá bận,” Restalaan nói rồi chìm vào im lặng. Durotan có tới hàng ngàn câu hỏi nhưng không dám mở lời, sợ rằng sẽ tự làm mình trông ngốc ngếch. Orgrim có vẻ như đã chấp nhận câu trả lời của, nhưng cả hai chàng trai vẫn ngó nghiêng khắp xung quanh.

Họ gặp rất nhiều Draenei trên đường, trong số đó có một nữ Draenei nhìn trạc tuổi của họ. Về ngoài của cô đầy tinh tế, nhưng cao lớn, cô như giật mình khi gặp phải ánh nhìn của Durotan. Một nụ cười mềm mại hiện lên trên cặp môi khi cô khẽ nghiêng đầu e thẹn.

Durotan thấy mình cũng đang cười đáp lại. Cậu buột miệng nói, “Ở chỗ của chúng tôi ông sẽ tìm thấy rất nhiều trẻ em. Vậy trẻ em người Draenei đâu

hết rồi?”

“Chúng tôi không có nhiều,” Restalaan nói. “Dân tộc tôi thọ rất lâu, vì thế nên chúng tôi ít khi có con.”

“Bao nhiêu lâu?” Orgrim hỏi.

“Rất lâu, đủ để nói rằng tôi vẫn nhớ ngày chúng tôi đặt chân đến đây.”

Orgrim nhìn chăm chăm vào người đồng hành của mình đầy thô lỗ. Durotan muốn cùi chỏ bạn mình một cái nhưng Orgrim ở quá xa. Anh bỗng nhiên nhận ra rằng nữ Draenei có-vẻ-trẻ-tuổi vừa này có lẽ không hề trạc tuổi mình tí nào. Người trinh sát mà Restalaan ra hiệu vừa này đã quay lại và nói nhanh điều gì đó. Restalaan trông có vẻ hài lòng với điều mình nghe được, ông quay lại, cười và nói với 2 chàng Orc.

“Người đã đưa chúng tôi đến thế giới này, nhà tiên tri, Velen, sẽ ở đây trong vài ngày. Tôi đã nghĩ ông ấy có thể muốn gặp các cậu. Chúng tôi chẳng mấy khi có khách cả.” Restalaan cười tươi hời khi nói: “Và ta rất hân hạnh được nói rằng, Velen không chỉ đồng ý gặp hai cậu, mà còn mời hai cậu ở với ông buổi tối nay. Hai cậu sẽ dùng bữa với ông ấy và ngủ ở nhà Học giả. Đây là một vinh dự rất lớn.” Hai chàng Orc ngớ người. Ăn tối cùng với nhà tiên tri, lãnh đạo tối cao của người Draenei ư?

Durotan bắt đầu thấy có lẽ sẽ tốt hơn nếu bị bẹp dí dưới chày của orge.

Họ theo Restalaan qua những con đường quanh co vượt những ngọn đồi để đến một tòa nhà lớn ở vị trí cao nhất trên ngọn núi. Những bậc thang vuông vắn hoàn hảo dường như trải dài bất tận, Durotan bắt đầu thở hổn hển khi rảo bước chèo lên. Anh lên tới đỉnh và để ý thấy một kiến trúc hình vỏ ốc rất thú vị khi Restalaan nói: “Hãy về phía sau.”

Durotan và Orgrim nghe theo, và Durotan như nghẹn thở. Phía dưới họ, thành phố Draenei trải dài ra như một cảnh đồng đá quý. Những ánh hoàng hôn cuối cùng phủ lên thành phố một sắc màu rực cháy, rồi mặt trời lặn xuống sau chân trời và mọi thứ tắm trong cái bóng của màu tím và xám. Ánh đèn tỏa ra từ những căn nhà, và Durotan thấy như những vì sao đang ghé chân xuống mặt đất.

“Tôi không muốn khoe khoang, nhưng tôi tự hào bởi người dân và thành phố của mình,” Restalaan nói. “Chúng tôi đã lao động vất vả ở đây. Chúng

tôi yêu Draenor. Và tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc có cơ hội để chia sẻ điều này với một Orc. Vận mệnh thật là lạ kì.”

Khi ông nói, một nỗi sầu thảm xa sâu kín và xa xưa ẩn hiện sau khuôn mặt xanh biếc. Restalaan vui vẻ trở lại và nở nụ cười.

“Vào đi, hai cậu sẽ sớm gặp Velen,”

Trong im lặng, hay có lẽ là vẫn còn sốc nên chưa thể cất lời, hai trí óc trẻ tuổi đón nhận những hình ảnh, âm thanh và mùi vị của nơi xa lạ hoàn toàn này. Durotan và Orgrim bước vào nhà Học giả. Họ đi qua những căn phòng được trang trí tỉ mỉ lộng lẫy khiến họ cảm thấy rất lạc lõng. Những bức tường cong, nhìn rất bắt mắt từ bên ngoài và đẹp mắt không kém từ bên trong, chúng như đang giam giữ hai cậu. Hoa quả để sẵn trong những cái bát lớn trông rất ngon lành, những thứ quần áo lạ hoắc được để sẵn cho họ mặc, và một cái bồn nước nóng đang bốc hơi nghi ngút để ở giữa phòng.

“Thứ nước kia quá nóng để uống và quá nhiều để ngâm lá cây,” Durotan nói.

“Nó được dùng để tắm,” người Draenei trả lời.

“Tắm?”

“Để rửa sạch bụi bẩn khỏi cơ thể,” Restalaan nói. Orgrim nhìn chăm chăm vào ông, nhưng Restalaan có vẻ rất nghiêm túc.

“Chúng ta không tắm,” Orgrim cục cằn.

“Chúng ta vẫn thường bơi ở sông vào mùa hè,” Durotan nói. “Việc này có lẽ tương tự như vậy.”

“Các cậu không phải làm việc gì khiến mình không thoải mái,” Restalaan nói. “Bồn tắm, thức ăn, quần áo ở đây được dành cho các cậu. Tiên tri Velen sẽ mong được gặp hai cậu trong một giờ nữa. Ta sẽ quay lại đây và lúc đó. Hai cậu có cần thêm điều gì không?”

Họ lắc đầu. Restalaan gật đầu và đóng cửa lại khi ra ngoài. Durotan quay sang hỏi Orgrim.

“Người có nghĩ chúng ta đang gặp nguy hiểm không?” Orgrim xem xét những vật liệu kì lạ và bồn nước nóng. “Không,” cậu nói. “Nhưng... ta thấy mình như đang ở trong một cái hang. Ta muốn được ở trong một cái lều hơn.”

“Ta cũng vậy.” Durotan bước lại gần bức tường và thử chạm vào bề mặt cong. Cảm thấy lạnh và mịn trên những đầu ngón tay; Durotan nhận ra mình đã mong đợi bức tường ấm áp và ...bằng cách nào đó đang sống.

Durotan quay lại và chỉ vào chỗ nước. “Người muốn thử không?”

“Không,” Orgrim nói. Rồi họ bắt đầu cười lớn, cả hai cùng lúc rửa mặt và cảm thấy thứ nước ấm này dễ chịu hơn dự tính. Họ ăn hoa quả, uống nước và nhận thấy thứ quần áo được để sẵn có thể thay cho những chiếc áo đầy bụi và đã cứng lại bởi mồ hôi của mình, nhưng họ vẫn giữ lại những cái quần da thú mặc từ trước đó..

Thời gian trôi qua nhanh hơn họ nghĩ, hai người đang ở giữa một cuộc thách đố việc bẻ cong chân kim loại của một chiếc ghế khi tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên. Họ lấm lét nhảy dựng lên; Orgrim đã xoắn được một cái chân ghế lại khiến nó đang bị cập kênh.

“Nhà Tiên tri đã sẵn sàng để gặp hai cậu.” Restalaan nói.

Ông ấy là một Elder, đó là điều đầu tiên Durotan nghĩ khi tận mắt nhìn thấy Tiên tri Velen. Được gặp những draenei trong cuộc hành trình vừa rồi đã đáng sửng sốt. Được chiêm ngưỡng Velen còn là một điều phi thường hơn.

[Xem ảnh 2](#)

Prophet Velen

Nhà tiên tri Draenei cao hơn người vệ binh thành phố cao nhất mà Durotan từng thấy nửa cái đầu, nhưng có vẻ không có sức mạnh thể chất tương đương. Lướt thướt trong bộ áo choàng mềm mại màu vàng nâu, trông ông có vẻ không cơ bắp như họ. Làn da của ông mang một gam màu ngọc thạch ấm áp. Đôi mắt sâu thăm thẳm, thông thái, tỏa sáng một sắc xanh trí tuệ, nổi lên giữa những vết nhăn sâu. Không chỉ là một Elder, ông còn là một cái gì đó rất cổ xưa. Mái tóc bạc của ông không để xõa ra như những người khác, mà được tết lại tỉ mỉ, để lộ phần trán trắng nhợt. Bộ râu bạc trải dài tới tận hông.

Không phải Elder. Cũng chẳng phải cổ xưa, Durotan nghĩ vậy khi đôi mắt sáng màu xanh nhìn mình và thấy nó như nhìn thấu tới tận tâm can cậu. Ông ấy giống như... đã tồn tại trước cả thời gian.

Cậu nghĩ đến lời Restalaan nói, úp mở về việc ông đã sống qua hơn hai trăm mùa hè. Velen già hơn vậy, rất rất nhiều.

“Xin chào,” Velen mở lời với một giọng nói êm dịu khi ông đứng lên và khẽ cúi đầu. Bím tóc đung đưa khi ông di chuyển. “Ta là Velen. Ta rất mừng khi biết người của mình đã cứu được hai cậu hôm nay, ta không hề nghi ngờ rằng, trong vài năm tới, hai cậu có thể tự mình xử lý một tên Orge hay một hai con Gronn dễ dàng.”

Không hiểu vì sao, Durotan cảm nhận rất rõ rằng đó không phải là một lời khen xã giao. Orgrim cũng vậy, cậu đứng thẳng hơn cả lúc trước và nhìn vào mắt nhà tiên tri một cách ngang hàng. Velen ra hiệu cho họ ngồi xuống và họ làm theo. Durotan thấy lạc lõng và bồn chồn khi ngồi vào chiếc bàn sang trọng trên chiếc ghế được điêu khắc tỉ mỉ. Khi thức ăn được đem ra, cậu thấy thư giãn phần nào. Đùi Talbuk, kền kền trắng nướng, những miếng bánh mì lớn và những đĩa chất đầy rau củ-đây là những thứ đồ ăn cậu biết và hiểu rõ. Thực ra cậu đang chờ đợi một cái gì đó khác thường hơn. Tại sao chứ? Những tòa nhà và cách sống của họ có thể khác biệt so với Orc rất nhiều, nhưng người Draenei cũng sống dựa trên những gì mà vùng đất này sản sinh ra, giống như Orc vậy. Cách chuẩn bị bữa ăn có khác thường một chút-Orc thường chỉ đơn giản luộc đồ ăn hoặc nướng trần trên ngọn lửa nếu họ muốn nấu nướng, thịt được ăn sống khá thường xuyên-nhưng dù sao thì thức ăn vẫn là thức ăn, và thứ đồ ăn này rất ngon.

Velen là một chủ nhà tuyệt vời. Ông hỏi những vấn đề rất thú vị cho người đáp: Hai chàng orc bao nhiêu tuổi thì mới được đi săn ogre? Chọn bạn đời? Họ thích ăn cái gì nhất? Vũ khí ưa thích của họ là gì? Orgrim trò chuyện thậm chí còn nhiệt tình hơn cả Durotan và bắt đầu nói về những chuyên môn của mình. Sau này ông kể lại, ông đã không hề phải tô vẽ gì thêm vào những câu chuyện của mình.

“Khi cha ta mất đi, ta sẽ được thừa kế chiếc Doomhammer.” Orgrim tự hào nói. “Nó là một vũ khí lâu đời và danh giá, được truyền lại từ người cha cho con cả.”

“Cậu sẽ dùng nó rất tốt. Orgrim,” Velen nói. “Nhưng ta tin rằng phải rất lâu nữa mới đến khi cậu làm chủ Doomhammer.”

Chàng orc trẻ tuổi dường như đã không để tâm đến việc cha cậu phải chết trước khi cậu trở thành Orgrim Doomhammer, cậu đột ngột trở nên trang nghiêm sau lời của Velen. Velen cười. Durotan thấy một sự rầu rĩ trong nụ cười đó. Lúc đó, những vết nứt hiện lên trên mặt Velen, giống như một cái mạng nhện mờ ở trên làn da trắng mịn.

“Hãy miêu tả chiếc búa đó cho ta. Đó chắc hẳn là một thứ vũ khí hùng mạnh.”

Orgrim lại chớ nên phẫn chấn. “Nó rất lớn! Được làm từ đá đen, nhẵn và hùng mạnh, cán được làm cẩn thận từ gỗ. Qua năm tháng thì phần cán sẽ phải được thay thế, nhưng phần búa làm bằng đá không hề sút mẻ. Nó được gọi là Doomhammer vì mỗi khi chủ nhân của nó tham gia chiến đấu, nó mang đến sự hủy diệt cho kẻ thù.”

“Ta hiểu,” Velen cười nói.

Orgrim nhiệt tình tiếp tục. “Nhưng cũng có lời tiên tri khác,” cậu tiếp tục. “Rằng kẻ cuối cùng của dòng tộc Doomhammer sẽ sử dụng nó để mang tới trước hết là sự cứu rỗi và rồi là diệt vong cho cả loài Orc. Rồi nó sẽ được để lại cho một kẻ khác không thuộc tộc Blackrock, mọi thứ sẽ lại đổi thay, Doomhammer sẽ một lần nữa mang tới công lý.”

“Đó là một lời tiên tri đầy uy lực,” Velen nói. Và ông không nói thêm gì nữa, nhưng Durotan thấy ớn lạnh. Không phải tự nhiên mà dân tộc của ông gọi ông là Nhà tiên tri. Ông ấy có biết liệu lời tiên tri về chiếc Doomhammer có thành hiện thực? Liệu Durotan có dám hỏi?

Orgrim lại tiếp tục miêu tả chi tiết chiếc Doomhammer. Durotan vốn đã được nhìn tận mắt chiếc búa đó chuyển sự chú ý từ Orgrim sang Velen, tại sao thực thể này lại quan tâm tới họ đến vậy.

Durotan biết mình rất nhạy bén từ bé. Cậu từng nghe lén được những cuộc nói chuyện đầy lo lắng của bố mẹ cho sự nhạy cảm của mình và từ Mẹ Kashur. Bà cười và bảo họ hãy nên lo lắng về những việc quan trọng hơn và “để thẳng bé cho số phận của nó.” Durotan biết mối quan tâm của người xung quanh khi anh nhìn thấy nó. Và anh cảm thấy có thể nhận ra điều ấy kể ở một người Draenei. Nhưng đôi mắt xanh thông thái của Velen sáng lên

và tập trung, khuôn mặt có phần xấu xí của ông dần ra và những câu hỏi của ông rất chân thật. Ông có vẻ ngày càng buồn khi nghe họ nói chuyện.

Ước gì mẹ Kashur ở đây thay ta, Durotan chợt nghĩ. Bà ấy sẽ biết tận dụng cơ hội này một cách tốt hơn là Orgrim hay ta có thể.

Khi Orgrim miêu tả chiếc búa xong. Durotan hỏi: “Liệu ngài có thể kể về dân tộc của mình không, Nhà Tiên Tri? Chúng tôi biết quá ít. Tôi nghĩ trong vài giờ qua tôi đã học được nhiều hơn những thứ mà người của mình biết về các ngài trong cả trăm năm qua.”

Velen hướng đôi mắt xanh sáng quắc về phía Durotan. Cậu muốn lẩn tránh ánh mắt ấy, không phải vì cậu sợ. Mà vì chưa bao giờ cậu thấy trầm trụi như vậy.

“Người Draenei không bao giờ che dấu tri thức, Durotan trẻ tuổi. Nhưng... ta tin rằng cậu là kẻ đầu tiên hỏi. Cậu muốn biết điều gì.”

Durotan muốn thốt lên, mọi thứ, nhưng thay vào đó, cậu tập trung cho câu hỏi của mình. “Orc chưa bao giờ gặp một draenei nào cho đến hai trăm năm trước đây. Restalaan nói các ngài đến đây bằng một phương tiện có thể di chuyển trên bầu trời. Hãy nói cho tôi biết nhiều hơn về điều này.”

Velen nhấp một ngụm nước mà Durotan nghĩ có vị như cả mùa hè và cười nói. “Để bắt đầu thì, “Draenei không phải là tên thật của chúng tôi, nó có nghĩa là... những kẻ tha hương.”

Durotan há hốc mồm.

“Chúng tôi bất đồng ý kiến với những kẻ khác ở thế giới của mình. Và chọn việc không bán mình làm nô lệ, và vì lẽ đó, chúng tôi bị trục xuất. Chúng tôi đã mất rất nhiều thời gian để tìm một nơi thích hợp-một nơi thuộc về mình. Và chúng tôi đã đem lòng yêu mảnh đất này và gọi nó là Draenor.”

Durotan gật đầu. Cậu đã nghe cái tên đó trước đây. Cậu thích cách nó phát ra trên đầu lưỡi khi nói, và orc không có tên gọi nào cho nơi này ngoại trừ “thế giới”.

“Đó là cách gọi của chúng tôi, chúng tôi không có sự kiêu ngạo để cho rằng orc cũng sẽ sử dụng chúng. Nhưng chúng tôi đã gọi nó như vậy, và chúng

tôi yêu Draenor sâu sắc. Đây là một thế giới rất tươi đẹp, trong số nhiều mà chúng tôi đã từng thấy.”

Orgrim lặp bập: “Ông đã thấy những thế giới khác?”

“Phải. Và chúng tôi cũng đã gặp rất nhiều người.”

“Những người giống như Orc?”

Velen cười trêu mếu. “Không có ai giống orc cả,” ông nói, sự tôn trọng ẩn hiện trong giọng ông.

“Các bạn là độc nhất trong cuộc hành trình của chúng tôi.” Durotan và Orgrim nhìn nhau khi cả hai cùng ngồi thẳng lên trên ghế của mình.

“Nhưng đúng là chúng tôi đã đi rất nhiều trong cuộc hành trình của mình. Giờ chúng tôi đã tới đây, và ở nơi đây chúng tôi sẽ ở lại.”

Durotan nóng lòng muốn hỏi nhiều hơn-họ đã đi trong bao lâu? Quê hương của họ ra sao? Tại sao họ phải trốn chạy? Nhưng có gì đó trên khuôn mặt không tuổi của Velen nói với cậu rằng dù anh đã được khuyến khích để ra những câu hỏi, nhà lãnh đạo Draenei cũng sẽ không kể cho những câu chuyện đó.

Vậy nên thay vào đó, anh hỏi về cách họ thuần hóa vũ khí và ma thuật của họ. “Phép thuật của chúng tôi tới từ đất mẹ”. Durotan nói. “Từ những Shaman và tổ tiên.”

“Phép thuật của chúng ta tới từ những nguồn gốc khác nhau.” Velen nói.

“Ta không nghĩ các anh sẽ hiểu nếu ta giải thích.”

Orgrim phần nộ nói: “Chúng tôi không ngu!”

“Thứ lỗi cho tôi, tôi không có ý đó,” Velen liền nói. “Dân tộc của các cậu rất thông thái và hai cậu quả thực rất thông minh. Nhưng... tôi không chắc tôi có đủ những ngôn từ trong ngôn ngữ của hai bạn. Tôi tin rằng nếu tôi có đủ thời gian và vốn từ, hai cậu sẽ hiểu được.”

Đó là một lời xin lỗi tinh tế và chân thành và một lần nữa, Durotan thấy ấn tượng.

Kể cả ở trong lời giải thích vừa rồi, Velen cũng có vẻ phải lần mò từng chữ một. Durotan nghĩ về thứ ma thuật có thể nguy trang một thành phố, nghĩ về thứ kim loại mềm kì quái có thể kết hợp với đá quý của đất và những tảng đá cuội và nhận ra rằng Velen đã đúng. Sẽ không có một orc nào bày

giờ có thể nắm chắc được mọi điều ở đây trong vòng một buổi tối, nhưng cậu ngờ rằng Mẹ Kashur cũng có thể nhận thức được phần nào, và cậu lại tự hỏi tại sao không có nhiều hơn những sự tương tác giữa hai chủng tộc.

Cuộc trò chuyện trở về những chủ đề thực tế hơn. Hai chàng Orc trẻ tuổi biết được rằng ở sâu trong rừng Terokkar có một nơi rất thiêng liêng đối với người draenei được gọi là Auchindoun. Ở đó, những người đã mất yên nghỉ trong lòng đất thay vì được hỏa thiêu. Cá nhân Durotan thấy điều đó thật kì quặc, nhưng cậu không nói ra. Telmor là nơi gần nhất với “thành phố của người chết,” và Velen tới đây cho một nhiệm vụ buồn, chôn cất những người đã nằm xuống khi chiến đấu với tên Orge đã suýt nữa giết Orgrim và Durotan hôm nay.

[Xem ảnh 3](#)

Auchidoun-Lăng mộ của dân tộc Draenei

Velen giải thích rằng thường thì ông sẽ sống ở một nơi đẹp đẽ gọi là đền Karabor. Có những thành phố Draenei khác, và nơi lớn nhất nằm ở phương Bắc, mang tên Shattrath.

Cuối cùng thì bữa ăn cũng kết thúc. Velen thở dài, đôi mắt ông ngừng lại trên chiếc đĩa trống không, nhưng Durotan nghĩ ông đang không hề nhìn nó.

“Thứ lỗi cho tôi.” Velen nói khi đứng dậy. “Đã là một ngày dài, tôi phải thiêu trước khi đi ngủ. Thật là vinh hạnh được gặp các bạn, Durotan tộc Frostwolf và Orgrim tộc Blackrock. Ta tin rằng hai cậu sẽ ngủ ngon và yên bình trong những bức tường này, nơi mà chưa Orc khác nào từng đặt chân tới.” Durotan và Orgrim cũng đứng dậy và cũng cúi chào. Velen cười, Durotan nghĩ rằng có một nỗi sầu thảm lạ thường ẩn dấu trong đó, thứ mà cậu đã thấy ở người lãnh đạo tộc Draenei trước đây.

“Chúng ta sẽ gặp lại, những kẻ trẻ tuổi. Chúc ngủ ngon.” Hai chàng Orc cũng rời đi ngay sau đó. Họ được tháp tùng về phòng và ngủ rất ngon, dù Durotan có chút thắc mắc về ý nghĩa của giấc mơ cậu gặp phải, giấc mơ về một Orc lớn tuổi ngồi yên lặng bên cạnh mình.

“Mang thằng bé đến đây.” một Orc già nói với Mẹ Kashur.

Mẹ Kashur, Shaman lớn tuổi nhất của tộc Frostwolf, đang chìm trong giấc ngủ sâu. Vì địa vị cao quý của mình, lều của bà đứng thứ hai về độ xa hoa, chỉ sau lều của tộc trưởng Garad.

Những bộ lông Clefthoof dày giữ cho xương khớp của bà an toàn khỏi hơi lạnh của đất. Một đứa cháu gái trung thành và đáng yêu ở cùng để phục vụ, nấu nướng và giữ bếp lửa luôn cháy cho “người mẹ” của bộ tộc. Mẹ Kashur có nhiệm vụ lắng nghe gió, nước, lửa và cỏ cây, uống những thứ thảo mộc đắng gắt để mở mang tâm trí cho những lần giao tiếp với tổ tiên. Bà thu thập thông tin như những người khác hái quả và lượm củi, và thứ tài năng thực sự rất hữu ích.

Lão Orc già không thuộc về hiện tại, nhưng bà biết ông có thật. Ông ở trong giấc mơ của bà, và như vậy là đủ. Ở trong mơ, bà trẻ và tươi tắn. Bà có thể thấy làn da hồng hào của mình rạng rỡ đầy sức sống, cơ thể đầy đặn điểm xuyết với cơ bắp. Hình ảnh của lão Orc già thể hiện độ tuổi mà ông chết, cái tuổi mà sự khôn ngoan đạt đỉnh điểm. Tên của ông khi còn sống là Tal’kraa, bây giờ, dù đã cách xa vài thế hệ, bà vẫn chỉ gọi ông đơn giản là Cha Lớn.

“Người nhận được một thông điệp,” cha lớn nói với Kashur-trong-mơ trẻ tuổi tươi tắn. Bà gật đầu, mái tóc đen bồng bênh với mỗi động tác.

“Cậu ta và một cậu bé tộc Blackrock đang ở cùng những Draenei,” bà nói. “Chúng đã an toàn. Tôi cảm nhận được điều đó.”

Cha Lớn Tal’kraa gật đầu, xương hàm của ông rung lên, những cái năng của ông đã ố vàng theo tháng năm, một chiếc răng gãy trong một trận đấu đã bị lãng quên từ lâu.

“Đúng, chúng ta an toàn. Mang thẳng bé tới đây.”

Đây là lần thứ hai ông nhắc lại. Và Kashur không chắc ông có ý gì.

‘Cậu ta sẽ đến ngọn núi trong vài tháng nữa, khi những cành cây trút những chiếc lá cuối cùng và chìm vào giấc ngủ đông dài’, bà nói. ‘Chắc chắn tôi sẽ đưa cậu ấy đến.’ Tal’kraa lắc đầu nguầy nguậy, ông nhúu đôi mắt màu nâu của mình lại tỏ ra khó chịu. Kashur cố giấu đi nụ cười, khi tất cả những linh hồn tôn quý đang hiện diện ở đây. Cha Lớn Tal’kraa là một người rất thiếu kiên nhẫn. ‘Không, không phải’ Tal’kraa gầm lên. ‘Đưa cậu ấy về

đây, đưa cậu ấy đến hang Oshu'gun ngay. Ta muốn thấy cậu ta ở đó' Kushur hít sâu 'Người... muốn tôi đưa cậu ấy đến gặp tổ tiên ?' 'Đó chẳng phải là những gì ta vừa nói sao ? Cô bé ngốc ngếch! Điều gì đã xảy ra với các Shaman thời nay vậy?' Những lời phàn nàn đã quá quen thuộc không làm Kashur bận tâm tí nào. Những gì ông vừa nói khiến bà vô cùng choáng váng. Các tổ tiên muốn thấy đứa trẻ trước, dù điều này không xảy ra thường xuyên, nhưng đã có tiền lệ. Điều đó có nghĩa là đứa trẻ đó đã được chọn để theo con đường Shaman, đó là định mệnh. Bà không nghĩ Durotan sẽ đi theo con đường đó. Rất hiếm khi một Shaman lãnh đạo cả bộ tộc.

Cả hai công việc sẽ gây ra nhiều sự chi phối để cậu có thể trở thành một thủ lĩnh tốt. Vừa phải lắng nghe và làm vừa lòng các tinh linh vừa phải dẫn dắt người dân của mình là quá nhiều để cho một Orc có thể gánh vác. Kẻ làm được cả hai việc trên chắc hẳn phải là một người xuất chúng.

Khi Kashur không trả lời, Cha Lớn gầm lên và đập cây gậy của mình xuống đất khiến Kashur nhảy dựng lên.

"Tôi sẽ đưa cậu ta đến vào ngày thụ pháp của mình," Kashur đảm bảo với tổ tiên của mình.

"Cuối cùng người cũng đã hiểu," Tal'kraa nói, dứ dứ cây gậy của mình vào bà. "Và nếu người làm ta thất vọng, ta sẽ nện cái gậy của ta vào đầu người thay vì mặt đất vô tội".

Ông không thể che giấu nụ cười khi ông nói, và Kashur mỉm cười đáp lại và giấc mơ kết thúc. Mặc dù hay quát tháo và dễ nổi nóng, Tal'kraa rất khôn ngoan, tốt bụng và thương yêu bà sâu sắc. Bà ước gì bà được biết đến ông khi ông còn sống, nhưng ông đã qua đời gần một trăm năm trước đây.

Mí mắt Kashur từ từ mở ra, và bà thở dài khi các tinh linh đưa bà trở về hiện tại với thân xác thực sự của mình ... bằng với độ tuổi của Tal'kraa khi ông qua đời, bàn tay và bàn chân cong lên với bệnh đau khớp, cơ thể già yếu, tóc bạc trắng. Bà biết trong trái tim mình rằng thời gian sẽ đến và cuối cùng bà có thể rời khỏi cơ thể này, lớp vỏ này, và sẽ về với ông bà tổ tiên tại Ngọn Núi Linh Thiêng. Drek'Thar, học trò của bà, sẽ trở thành cố vấn cho Garad và những người còn lại của tộc Frostwolf. Bà hoàn toàn tin

tưởng vào cậu ta, và thực sự mong đợi ngày bà trở thành một tinh linh thuần khiết.

Nhưng, bà trầm ngâm trong lúc ánh sáng mặt trời lấp ló sau rặng cây và tiếng chim, bà nghĩ đến việc sẽ phải bỏ lỡ những điều mà cuộc sống mang đến cho bà, những điều đơn giản như tiếng chim hót, thức ăn nóng hổi và những cái ôm ấm áp đầy thương yêu của đứa cháu gái.

“Mang cậu ta đến đây”, Cha Lớn đã nói vậy.

Và bà sẽ làm thế.

Chương 04

**Chương có nội dung hình ảnh*

Đêm qua, trăng cao chói vót, những ngôi sao lấp lánh như chúc mừng, một người thiếu niên đã bước vào tuổi trưởng thành. Đó là lần đầu tôi được tham gia nghi thức Om'riggor. Vào những năm thiếu niên, tôi đã bị chia cắt khỏi nghi thức này cũng như những truyền thống của dân tộc – và không chỉ tôi, mà những thanh niên chưa trưởng thành đều chung cảnh. Trưởng thành là bắt đầu bước đi con đường đã được định mệnh sắp đặt – con đường chiến tranh. Thứ duy nhất tôi làm là chiến đấu. Chiến tranh gần như nuốt chửng cả con người tôi. Thật mỉa mai làm sao, chiến đấu bảo vệ cho dân tộc khỏi binh đoàn Burning Legion, để cho họ một nơi ở có thể thoải mái thừa hưởng những truyền thống này, lại càng mang tôi rời xa những thứ tốt đẹp đó.

Nhưng thời thế đã thay đổi – thành phố Ogrimmar và vùng đất Durotar đã được thành lập, các Shaman tiếp tục các nghi thức và truyền thống cổ xưa của dân tộc, thanh thiếu niên sẽ lớn lên mà không phải nếm trải sự tàn khốc của chiến tranh, cho dù nó khá mỏng manh.

Đêm qua, tôi đã tham dự một tục lệ đã thất truyền suốt một thế hệ.

Đêm qua, trái tim tôi tràn đầy niềm vui và háo hức, cái cảm giác chính tôi đã ao ước từ lâu.

[Xem ảnh 1](#)

Drek'Thar

Trái tim của Durotan đập như trống đánh khi anh nhìn con Talbuk. Đó là một con thú mạnh mẽ, đáng để chiến đấu, cặp sừng sắc nhọn và nguy hiểm không phải chỉ được dùng để trang trí. Chính mắt anh đã từng thấy một chiến binh bị cặp sừng đó xiên qua cơ thể ngọt lịm như một chiếc giáo.

Và Durotan phải đối đầu, hạ gục con quái vật đó chỉ với một món vũ khí và không một manh giáp.

Có những lời bàn tán, tất nhiên. *Talbuk nào cũng được, miễn trưởng thành...* Anh nghe tiếng ai đó xì xào trên chiếc xe của mình khi anh đang ngồi bịt mắt trong lều chờ đợi. *Chúng đều là những con thú dã chiến, nhưng vào mùa này, những con đực đã rụng sừng...* Có một người khác thì thầm bên tai anh: *Durotan, con của Garad, người chỉ có thể có một vũ khí, nhưng giáp khiên, người giấu trong rừng cũng chẳng ai hay đâu...*

Và mảnh hạ đẳng nhất: *Shaman sẽ quyết định người có thành công hay không nhờ vào máu con Talbuk bắn tung toé lên mặt người, nhưng máu con Talbuk chết đã lâu và con Talbuk vừa mới chết, chúng màu vị đều như nhau cả thôi...*

Durotan bỏ qua tai những lời dụ ngọt. Có thể, đã có những thanh niên Orc vượt qua nghi thức bằng những mảnh khoé trên, nhưng anh sẽ không làm thế. Durotan sẽ tìm kiếm một con cái với bộ sừng đầy đủ, anh chỉ trang bị một vũ khí, và máu của con cái được giết bởi chính thứ vũ khí này sẽ đổ, thứ máu tươi bốc hơi nóng giữa tiết trời lạnh giá...

Trời vừa hửng sáng, anh không ngờ tuyết lại rơi, chiếc rừ thêm nặng. Anh rùng mình, nhưng không chùn bước.

Durotan đã thăm dò đàn Talbuk hai ngày nay, chỉ ăn những gì anh có thể thu thập, nhóm lửa giữa đêm đông lạnh giá và đầy tuyết, và ngủ bất cứ nơi nào có thể ngủ được. Ogrim đã hoành thành được nghi thức của anh ta. Durotan có chút ganh tị với người bạn thân được sinh vào mùa hè của mình. Săn vào mùa hè sẽ dễ dàng hơn, và đầu mùa thu cũng thế, nhưng thật không may mùa đông năm nay tới sớm, thêm phần khó khăn cho cuộc săn. Đường như đàn thú cũng đang khiêu khích anh. Anh dễ dàng lần theo dấu vết của đàn, dễ dàng tìm ra phân của chúng, biết chúng đã đào tuyết ở đâu để tới phần cỏ khô, hay kéo lá từ cây. Nhưng không bao giờ thấy chúng. Có vẻ như tổ tiên ban thưởng cho sự cần cù của Durotan vào ngày thứ ba của cuộc săn. Chạng vạng đang dần tới, và Durotan đang buồn rầu nghĩ về việc kiếm chỗ nghỉ để kết thúc một ngày săn không kết quả.

Và anh chợt nhận ra một bãi phân vẫn còn chưa đông đá – vẫn mới đây.

Chúng đang ở rất gần.

Anh bắt đầu chạy, tuyết kêu dưới cặp giày bằng da, anh cảm thấy ấm dần.

Anh lần theo dấu vết như đã được dạy, và thấy rõ –

Chúng đây. Đàn thú kiêu hãnh.

Ngay lập tức anh khom người xuống sau tảng đá lớn và nhìn về phía chúng. Bộ lông nâu sậm giữa trời tuyết trắng xoá – chúng vẫn chưa thay lông cho mùa đông. Khoảng hai tá, hoặc hơn, phần lớn là con cái. Tìm được đàn chưa giải quyết được vấn đề – làm sao để hạ gục đúng một con? Không như những quái thú, kỳ thú khác, loài Talbuk sẽ bảo vệ lẫn nhau nếu chúng bị tấn công.

Shaman sẽ hỗ trợ các thợ săn bằng việc đánh lừa chúng. Nhưng anh thì đơn thân độc mã, bỗng chốc anh cảm thấy mình thật yếu đuối. Durotan cau mặt lại, và tự cổ vũ bản thân. Tìm kiếm ba ngày cuối cùng cũng đã có kết quả.

Màn đêm sẽ chứng kiến hoặc một gã Orc no nê bữa thịt Talbuk, hoặc xác chết một tên Orc vùi dập trong tuyết.

Quan sát thêm một hồi, biết rằng trời đang tối dần, nhưng anh không muốn nóng vội mà hỏng việc, thậm chí bỏ mạng. Talbuk là động vật ban ngày – ban đêm chúng đào tuyết thành hố sâu, và cuộn mình ngủ trong đó. Anh biết thế, nhưng nhìn chúng ngủ cạnh sát nhau mà cảm thấy nản lòng. Làm sao để dụ một con khỏi đàn?

Đây rồi. Một con cái, vẫn còn ít tuổi và khoẻ khắn sau một mùa hè đầy trái cây và cỏ, có vẻ như vẫn tràn đầy năng lượng và sung sức. Nó dậm chân tại chỗ và hất cái đầu với cặp sừng kiêu hãnh qua lại như đang nhảy múa. Nó không muốn nằm ngủ chen chúc trong đàn – mà nằm ngoài một mình, giống như một hai con khác.

Durotan nhếch mép cười. Thật không thể tin được, một món quà từ tổ tiên! Điềm tốt! Con khoẻ mạnh nhất trong đàn đã tự chọn lựa con đường cho chính nó. Dù sự lựa chọn đó sẽ chấm dứt mạng sống của nó, nhưng nó lại ban tặng cho Durotan cơ hội để chứng tỏ bản thân và hoàn toàn trở thành một người trưởng thành. Đó là sự cân bằng của tự nhiên, và những tinh linh biết điều này, ít ra là theo kiến thức của Durotan.

Chờ đợi. Những ánh hoàng hôn cuối cùng cũng khuất sau ngọn núi, nhường chỗ cho đêm tối. Durotan chờ đợi kiên nhẫn như một con thú săn mồi thực thụ. Cuối cùng, những con Talbuk ngoài rìa cũng co chân lại và gục xuống, chìm vào giấc ngủ.

Cuối cùng, Durotan cũng di chuyển. Tứ chi tê cứng đến nỗi anh suýt ngã. Một cách chậm rãi, anh bò từ nơi ẩn náu xuống đồi, mắt dán chặt vào con cái được chọn. Cái đầu nó gục xuống cái cổ dài, nó thở đều. Anh có thể thấy làn khói trắng mỏng nhẹ ngay trước miệng của con thú xấu số.

Từng bước chân cẩn thận, anh tiến gần lại con mồi. Cái lạnh không còn: chỉ còn máu sôi sùng sục, sự tập trung đã làm anh quên đi cái cảm giác khó chịu mới đây. Càng lúc càng gần, và con mồi vẫn ngủ say.

Anh nhắc rìu lên. Chặt xuống.

Mắt nó mở to.

Nó cuống cuồng chồm dậy, nhưng cái chết đã ập đến. Durotan muốn hét lên tiếng chiến hống như cha mình đã từng làm rất nhiều lần, nhưng anh kìm lại. Nếu làm vậy, anh có thể bị giết bởi sự trả thù của hàng tá con Talbuk trong đàn. Anh đã mài dũa lưỡi gươm của mình cực kỳ sắc bén tới nỗi nó có thể cắt qua cái cổ dày và đốt xương sống như là cắt phô mát. Máu trào ra, thứ chất lỏng âm ẩm, sền sệt tóe nhẹ vào Durotan, anh bắt đầu cười khoái trá. Bồi lên người máu của lần đầu tiên đi săn một mình là một phần của nghi lễ; con Talbuk với anh vậy là xong. Lại một điềm lành khác nữa.

Dù đã cố gắng im lặng, anh đã nghe thấy những tiếng thức giấc của đàn Talbuk. Anh quay người lại, thở nặng nề, thả lỏng cái tiếng chiến hống đáng sợ mà anh đã kìm lại trong cổ họng mình. Nằm chặt trong tay cây rìu chiến đã bị máu tươi che lấp mất ánh kim loại chói sáng, Durotan rống lên.

Bầy Talbuk ngập ngừng trong giây lát. Anh được dạy rằng nếu anh có thể kết liễu một con gọn gàng và nhanh chóng thì những con còn lại sẽ chạy thay vì tấn công kẻ đi săn, một phần cũng vì bản năng hoang dã mách bảo chúng rằng chúng không thể cứu được đồng loại nữa. Anh hy vọng điều này là đúng; anh nghĩ mình có thể đương đầu với một hoặc hai con dễ dàng tuy nhiên nếu cả bầy tấn công thì việc bị chúng đè bẹp là khó tránh khỏi.

Một cách đồng loạt, bầy Talbuk bắt đầu lùi từ từ, và cuối cùng thì chúng cũng quay đầu và chạy. Anh quan sát chúng phi nước đại lên ngọn đồi nhỏ và mất hút, dấu chân vẫn còn in đậm trên nền tuyết trắng là bằng chứng duy nhất cho thấy chúng đã từng ở đây.

Durotan hạ cây rìu của mình xuống và bắt đầu thở hỗn hển một cách nặng nhọc. Và rồi anh lại giơ cao cây rìu, cùng với đó là một tiếng hú thể hiện sự chiến thắng. Cái bao tử trống rỗng của anh tối nay sẽ được no căng; linh hồn của những con Talbuk sẽ lọt vào giấc mơ của anh. Ngày hôm sau anh sẽ thức dậy với cương vị là một người đàn ông trưởng thành, sẵn sàng phục vụ bộ tộc của mình.

Sẵn sàng để một ngày, trở thành người đứng đầu bộ tộc.

“Tại sao chúng ta lại không cười sói thừa Mẹ?” Durotan dùng dằng hỏi, cặp mắt đầy vẻ giận dữ như một đứa trẻ.

“Bởi vì đó không phải là cách mà chúng ta sẽ làm điều này” Mẹ Kashur trả lời cộc lốc. Một cách bức tức, bà tát cậu trai một cái đau điếng vào mặt. Durotan còn trẻ và cường tráng; cái việc đi bộ dài đến ngọn núi thánh của tổ tiên thật ra chẳng là gì với nó cả. Ngược lại, bà sẽ rất vui lòng biết ơn nếu ngay bây giờ bà được ngồi trên lưng con sói đen Dreamwalker vĩ đại của mình. Thế nhưng truyền thống đã có từ xa xưa và có bản sắc riêng, và chừng nào bà còn đi bộ được thì bà sẽ đi. Durotan nghiêng đầu vâng lời và họ tiếp tục cất bước.

Mặc dù sự thật là càng về sau những chuyến đi lại càng làm bà mệt mỏi hơn, tuy nhiên Mẹ Kashur vẫn cảm thấy một thứ gì đó làm bà phấn khích và giúp xoa dịu những cơn đau cũng như sự kiệt sức của bà. Bà đã từng dẫn dắt rất nhiều đứa trẻ – cả trai lẫn gái và đều tài giỏi như nhau – trên con đường cuối cùng để trở thành người lớn của chúng. Nhưng chưa bao giờ bà lại được bảo rằng hãy dắt một đứa đến trước tổ tiên. Bà không phải là đã quá già để cường lại được sự tò mò này.

Quãng đường mà người trẻ tuổi chỉ mất vài giờ để đi thì đối với người già cũng là cả một ngày đường. Trời bắt đầu nhá nhem tối khi họ gần đến nơi. Mẹ Kashur ngược mặt nhìn lên cái hình dáng quen thuộc của ngọn núi thánh và mỉm cười. Không như những ngọn núi thông thường với những

góc cạnh hoàn toàn ngẫu nhiên. Đỉnh Oshu'gun là một hình tam giác hoàn hảo. Tỏa sáng như một viên pha lê, bề mặt của nó phản chiếu ánh mặt trời. Hình dạng của nó thì không có sự tương đồng nào với vùng đất bao quanh nó cả. Nó đến từ trên bầu trời, và những linh hồn đã bị thu hút vào đó. Đó cũng là lý do mà các bộ tộc Orc chọn đây là nhà ở, bên dưới cái bóng thần thánh đó. Mặc cho bọn họ có cãi nhau, ghét nhau hay thù vạ nhau như thế nào khi còn sống, tất cả sẽ lại giống nhau khi trở về đây, ở trong ngọn núi này. Bà biết bà sẽ trở lại đây sớm thôi, nhưng không phải với tư cách là một bà già hom hem lụ khụ nữa. Đây sẽ là chuyến thăm cuối cùng của bà trong cái cơ thể già yếu này. Lần sau, bà sẽ là một linh hồn khi tiến về Oshu'gun, bay bổng bồng bềnh như những con chim, trái tim của bà sẽ được thuần khiết và tỏa sáng như thuở ban đầu.

[Xem ảnh 2](#)

Mother Kashur

“Có chuyện gì không ổn sao, thưa Mẹ ?” Durotan hỏi, sự lo lắng ẩn hiện trong chất giọng trẻ trung. Bà chớp mắt như vừa tỉnh mộng, quay lại nhìn anh và cười.

“Không có gì đâu!” Bà khẳng định với Durotan.

Bóng tối đã chiếm gần hết chỗ của ánh sáng mặt trời khi họ đến chân núi. Họ sẽ ngủ ở đây và bắt đầu trèo lên núi vào bình minh. Durotan ngủ thiếp đi, anh nằm quăn trong tấm da của con Talbuk do chính tay anh giết mấy ngày trước, mẹ Kashur ngồi đó nhìn anh trù mến chìm trong giấc ngủ say của một tâm hồn trong sáng. Chính bà không được có những giấc mơ như thế; tâm trí bà phải trống trải để sẵn sàng liên kết với những hình ảnh của ngày mai.

Chuyến leo núi thì khá dài, mệt mỏi và khó hơn nhiều so với lúc đi bộ đến ngọn núi, và Kashur thì cảm thấy biết ơn cả cây gậy vững chắc của bà và đôi tay chắc khỏe của Durotan. Nhưng hôm nay, bà cảm thấy đôi chân mình vững chãi hơn, phổi của bà làm việc hiệu quả hơn giống như bà và tuổi trẻ của chính bà lao lên phía trước vậy. Bà cảm thấy mình giống như đang được tổ tiên kéo lên, giúp đỡ cơ thể thật của bà bằng sức mạnh linh hồn của họ.

Họ ngừng lại trước lối vào cái hang linh thiêng. Đó là một cái hình bầu dục hoàn hảo trên cái bề mặt nhẵn nhụi của ngọn núi, và Kashur luôn có cảm giác giống như bà đang tiến vào trong lòng của trái đất. Durotan thì đang cố gắng tỏ ra can đảm, nhưng thực chất nhìn anh đang lo lắng và hồi hộp. Mẹ Kashur không hề cười với anh. *Nó nên cảm thấy lo lắng.* Nó sắp sửa tiến vào nơi linh thiêng theo yêu cầu rõ ràng của người tổ tiên đã chết từ rất lâu của chính nó. Ngay cả bà cũng không thể không hồi hộp.

Bà bắt đầu đốt một nắm cỏ khô phát ra một mùi vừa thơm vừa hăng, đoạn bà xua khói vào Durotan để thanh tẩy anh. Sau đó bà đánh dấu lên người anh bằng máu của chính cha Durotan, mà ngay lúc này đang được đập cẩn thận và buộc chặt trong một cái túi da nhỏ. Kashur đặt bàn tay đã khô héo của bà lên hàng chân mày mịn màng của Durotan, thì thầm những lời cầu phúc của bà, và rồi bà gật đầu.

“Chắc con cũng biết rằng ít ai được gọi tới đây từ trước thời các tổ tiên, những người không đi theo con đường của các Shaman”, bà nói nghiêm trang. Đôi mắt mâu mở rộng, Durotan gật đầu. “Ta không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Có thể là chẳng có gì. Nhưng nếu có gì đó xảy đến, con sẽ biết cách hành xử với danh dự và sự kính trọng với những người thân yêu đã khuất.”

Durotan nuốt nước bọt và gật đầu lần nữa. Sau đó anh hít một hơi thật sâu rồi đứng thẳng lên, và trong cơ thể quá khổ so với một cậu bé, Kashur nhìn thấy hình ảnh của một thủ lĩnh bộ tộc tương lai.

Cùng nhau, họ đi vào trong, Mẹ Kashur đi trước để thắp sáng những ngọn đuốc ở trên tường. Ánh sáng cam soi rọi con đường đi xuống hình xoắn ốc, bị mòn đi theo năm tháng bởi bàn chân Orc. Con dốc được chạm khắc để giữ an toàn cho đôi chân của những người hành hương. Bên trong đường hầm thì luôn luôn thoáng mát, và ấm áp hơn bên ngoài nếu là mùa Đông. Kashur để cho tay bà cọ vào bên cạnh của bức tường, nhớ lại lần đầu tiên bà đến đây từ rất lâu về trước, máu của mẹ bà ẩm ướt trên mặt bà, mắt bà mở rộng, tim bà đập mạnh.

Cuối cùng, con dốc thoai thoải xuống dưới cũng kết thúc. Trên tường chẳng còn một chiếc đuốc thắp sáng nào cả, và Durotan đưa mắt nhìn bà một cách bối rối.

“Chúng ta sẽ không cần đến lửa để đến trước tổ tiên đâu,” Kashur nói. Họ tiếp tục rảo bước trên một mặt đất bằng phẳng, đi sâu vào bóng tối. Durotan không hề sợ hãi, nhưng anh lại khá lúng túng khi nhìn ánh lửa mờ dần phía sau.

Bây giờ thì bóng tối đã bao phủ họ hoàn toàn. Kashur đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Durotan để dẫn đường. Những ngón tay chắc nịch và mạnh mẽ của anh nhẹ nhàng đan vào tay của bà. *Mặc dù đang phải nắm chặt tay mình nhưng nó cũng nhớ rằng tay của một bà già thì đau nhức như thế nào nhỉ*, bà nghĩ. Một vị tộc trưởng tương lai phải có một trái tim ân cần và chu đáo.

Họ tiếp tục đi mà không nói lời nào. Và rồi... một cách huyền ảo, ánh sáng bắt đầu xuất hiện xung quanh họ, cũng giống cái cách mà bình minh đến sau một đêm đen dài bất tận. Giờ đây Kashur đã có thể lơ mờ nhìn thấy hình dáng của chàng trai trẻ đứng bên cạnh bà, nhỏ tuổi hơn bà rất rất nhiều nhưng cậu bé ngày nào giờ đã ở trong một cơ thể trưởng thành. Bà tranh thủ quan sát anh khi họ từ từ tiến về phía trước, phép màu trong hang động của tổ tiên đã quá quen thuộc với bà, nhưng với Durotan thì không.

Đôi mắt của Durotan mở to và anh hít vào một hơi thật sâu trong khi chúng đang quan sát cảnh tượng xung quanh. Ánh sáng bắt nguồn từ một cái hồ nhỏ nằm giữa hang, hắt lên mọi thứ một ánh sáng trắng huyền ảo. Mờ ảo, dịu nhẹ, tỏa sáng một cách yên bình; không có một góc nhọn hay một thứ gì gây khó chịu cả, và Kashur liền cảm thấy một luồng cảm giác quen thuộc của sự thanh bình lướt nhẹ qua bà. Bà để mặc Durotan ngắm nhìn chán chê trong sự im lặng. Cái hang này thật sự rất lớn, lớn hơn khu vực đánh trống hát hò và khiêu vũ chính của lệ hội Kosh'harg và lớn hơn những cái động lằng ngoằng nhất trong rừng dẫn đến một nơi bí ẩn mà Kashur chưa bao giờ dám khám phá. Nhưng nếu nó quá bé, liệu có đủ chỗ cho mọi linh hồn Orc trú ẩn sau khi họ chết? Bà bước đến gần hồ nước, Durotan cũng đi theo và cẩn thận quan sát. Bà tháo cái túi của mình xuống và ra hiệu cho Durotan cũng làm tương tự. Một cách cẩn thận, Kashur lấy ra một cơ sở các túi da chứa nước, mở chúng và nhẹ nhàng chế một ít vào trong hồ trong khi môi bà vẫn nhẹ nhàng cầu nguyện.

“Khi này con có hỏi về mấy cái túi da đựng nước khi chúng ta bắt đầu đi nhĩ”, bà thì thầm với Durotan, “Nước trong hồ không phải sinh ra ngay tại đây đâu. Rất lâu trước đây bọn ta đã bắt đầu hiến nước thánh lên cho những linh hồn. Mỗi lần đến đây, bọn ta đều dâng nước cho cái hồ linh thiêng này. Và ta cũng không biết tại sao, nước không hề bốc hơi như bình thường. Đường như chính là do sức mạnh của Ngọn núi Linh Hồn.”

Sau khi những chiếc túi da đã cạn nước, bà ngồi phịch xuống và lăm bắm một cái gì đó, rồi bắt đầu nhìn vào đáy hồ đang sáng lấp lánh. Durotan liền bắt chước theo. Bà đã chọn góc ngồi để có thể quan sát hình bóng phản chiếu của chính mình và chắc rằng đây là vị trí tốt dành cho cả hai. Lúc đầu bà chỉ có thể thấy mặt của mình và của Durotan ngồi bên cạnh. Hình dáng của họ mờ ảo đến nỗi phản chiếu trên một mặt hồ trắng tốt hơn nhiều so với một mặt hồ tối.

Và rồi một hình dáng thứ 3 xuất hiện bên cạnh họ, cũng rõ ràng như chính họ, dường như Cha già Tal’kraa đang đứng ở ngay bên cạnh vai bà. Bà nhìn thấy ông và nở một nụ cười.

Bà bắt đầu ngước cổ lên nhìn ông, nhưng Durotan thì vẫn ngồi đó nhìn chăm chăm và cái hồ nước để tìm câu trả lời. Trái tim bà thắt lại trong giây lát, nhưng bà lại tự trách mình ngay sau đó. Nếu Durotan không thuộc về con đường của Shaman, thì vĩnh viễn anh sẽ không thuộc về nó. Bắt chấp điều đó thì số phận của anh vẫn sẽ đầy danh dự, sinh ra để dẫn dắt bộ tộc của mình.

“Đã rất lâu rồi nhĩ, cô cháu gái bé bỏng của ta” – Tal’kraa nói với một giọng nhẹ nhàng bất ngờ so với những gì ông ta đã từng – “Con đã mang đứa trẻ đến như ta yêu cầu”. Chống trên một chiếc gậy cũng mong manh như chính ông, linh hồn của vị Cha già đi vòng quanh Durotan trong khi anh vẫn đang chăm chú nhìn cái hồ. Kashur cẩn thận quan sát hai người đàn ông. Durotan bỗng rùng mình, đưa mắt nhìn quanh, tự hỏi làn gió bất ngờ đó từ đâu đến. Kashur tự mỉm cười. Mặc dù anh không nhìn thấy linh hồn của tổ tiên mình, nhưng bằng cách nào đó, anh biết rằng Tal’kraa đang ở đây.

“Con không thể nhìn thấy ông ta.” – Kashur nói với giọng pha chút buồn.

Durotan ngẩng đầu lên, hai cánh mũi xòe ra. Một cách nhẹ nhàng, anh quỳ xuống. Trong ánh sáng huyền ảo, cặp răng nanh của anh ánh lên một màu lam và làn da thì phản chiếu chút sắc lục.

‘Không, thưa Mẹ, con không thể.. Nhưng... có một vị tổ tiên đang ở đây phải không ạ?’

“Chắc chắn rồi”, bà nói. Nói đoạn, bà quay về hướng của cái linh hồn.

“Cháu đã mang nó tới đây như yêu cầu. Làm sao mà ông tìm được nó ?”

Durotan nuốt nước bọt ừng ực, nhưng anh vẫn đứng thẳng trong khi hồn ma của tổ tiên anh tiếp tục bay vòng quanh.

[Xem ảnh 3](#)

Tal’kraa

“Ta... cảm thấy gì đó” – Tal’kraa nói. “Ta từng nghĩ nó sẽ là một Shaman, nhưng nếu bây giờ nó không thấy được ta thì có nghĩa là nó sẽ không bao giờ thấy được ta nữa. Nhưng mặc dù nó sẽ không thấy được hay triệu hồi linh hồn của các nguyên tố, nó được sinh ra cho một số mệnh vĩ đại. Nó sẽ là một nhân tố quan trọng của tộc Frostwolf, thật ra, là của cả bộ tộc của nó!”

“Nó.... sẽ là một người anh hùng ư?” Kashur hỏi, hơi thở của bà trở nên gấp gáp. Mọi thành viên Orc đều phấn đấu để có tiếng thơm về lòng dũng cảm và danh dự, nhưng rất ít người đủ bản lĩnh để khắc tên họ vào sâu trong trí nhớ của thế hệ đời sau. Durotan hít nhẹ khi nghe những lời của bà, sự thắc mắc hiện lên khuôn mặt của anh.

“Ta không thể nói được” – Tal’kraa nói, mặt ông trở nên nghiêm nghị.

“Hãy nuôi dạy nó thật tốt, Kashur, ta có thể chắc một điều: Tên của nó sẽ mang đến sự cứu rỗi”

Tal’kraa với tay ra chạm vào má của Durotan với một cử chỉ cực kỳ nhẹ nhàng mà Kashur chưa bao giờ được thấy trước đây, cặp mắt của anh liền mở to và bà có thể thấy anh đang phải chống chọi với bản năng tự nhiên của mình bắt anh phải lùi lại, tuy nhiên Durotan lại không hề nao núng trước cử chỉ vuốt ve ma quái này.

Và rồi, như sương mù trong một ngày nóng bức, Tal’kraa tan biến. Kashur liền mất thăng bằng, bà luôn quên mình được những linh hồn truyền năng

lượng như thế nào. Durotan liền bước tới giữ tay của bà lại, và bà mừng vì vẫn còn sức trẻ của anh ở đây.

“Thưa Mẹ, người không sao chứ?” – Durotan hỏi. Bà chộp lấy tay anh và gật đầu. Sự quan tâm đầu tiên của Durotan là dành cho bà, không phải dành cho những điều mà tổ tiên có thể nói về anh. Mặc dù bà vẫn còn phân vân về những từ đó, bà quyết định không kể cho Durotan biết. Ngay cả khi anh có một cái đầu ngay thẳng và một trái tim vĩ đại, một lời tiên tri mang tầm vóc như thế cũng có thể làm vấy bẩn một trái tim Orc chân chính nhất.

Tên của nó sẽ mang đến sự cứu rỗi.

“Ta ổn” – bà khẳng định. “Nhưng những cái xương già của ta đã không còn như xưa nữa, và năng lượng của những linh hồn thì khá là mạnh đấy”

“Con ước mình có thể thấy ông ta” – Durotan nói, giọng tiếc nuối. “Nhưng con biết con có thể cảm nhận được ông ấy.”

“Con có thể, và đó là điều mà con nên lấy làm tự hào.”- Kashur nói.

“Thưa Mẹ, Mẹ có thể.... nói cho con nghe những gì ông ta nói được không ạ? Về việc con có thể... trở thành một người anh hùng...?”

Anh đã cố hết sức để tỏ ra bình tĩnh và “người lớn”, thế nhưng có một chút sự nài nỉ đã lọt vào. Bà không trách anh. Tất cả mọi người đều muốn sống trong vinh quang, trong những câu chuyện cổ tích kể về những cuộc phiêu lưu của họ. Anh sẽ không phải là một Orc chân chính nếu anh không có những ham muốn như thế.

“Ông cố Tal’kraa nói điều đó không chắc chắn.” bà nói thẳng thừng. Anh gật đầu và cố gắng che giấu sự thất vọng của mình. Đó là tất cả những gì bà định nói, nhưng có điều gì đó đã làm bà phải thêm vào, “Con có một sứ mệnh cần phải hoàn thành, Durotan, con trai của Garad, liệu mà đừng có ngu ngốc chết ngoài chiến trường khi chưa hoàn thành sứ mệnh đó!”

Durotan lặng lẽ cười, “Một kẻ ngu muội sẽ không thể đóng góp nhiều cho bộ tộc của mình, và đó lại là điều mà con muốn.”

“Vậy thì, tộc trưởng tương lại ạ”, Kashur cũng mỉm cười. “Con tốt nhất nên tìm một người bạn đời sớm đi”

Lần đầu tiên trong cuộc hành trình, Kashur cười vang thoải mái trong khi Durotan thì có vẻ khó chịu ra mặt.

Chương 05

**Chương có nội dung hình ảnh*

Sau khi suy nghĩ, Drek'Thar nói với tôi, thời khắc này trong lịch sử của chúng ta tuyệt vời như một ngày đầu mùa hạ tuyệt đẹp. Chúng ta có đủ những thứ cần thiết: một thế giới mới nòng hậu, những vị tổ tiên dẫn đường cho chúng ta, những nguyên tố sẽ hỗ trợ cho chúng ta lúc cần thiết. Thức ăn thì thừa mứa, kẻ địch thì có mạnh đấy nhưng chúng không phải bất bại, và chúng ta thì đầy những lời chúc phúc. Nếu những người Draenei không làm đồng minh của chúng ta, thì họ cũng sẽ không làm kẻ địch của chúng ta. Họ chia sẻ những tri thức và của cải khi được yêu cầu; Chỉ tại loài Orc chúng ta luôn ngần ngại, không biết tận dụng điều đó và cũng chính giống loài chúng ta, luôn bị những kẻ khác biến thành con cò mà không hay biết. Sức mạnh của thù hận là rất to lớn. Thù hận có thể tồn tại vĩnh cửu. Thù hận có thể bị điều khiển.

Và thù hận có thể được tạo ra.

Kil'jaeden ngủ trong khu vực mà bóng tối hữu hình, vĩnh cửu. Sức mạnh tuôn chảy trong mình hắn, tốt hơn cả máu thịt, bổ dưỡng hơn cả thức ăn nước uống, vừa cuộn cuộn vừa nhẹ nhàng. Hắn ta chưa toàn năng, chưa đến lúc thôi, không thì các thế giới sẽ đều phải sụp đổ chỉ bằng một ý nghĩ của hắn chứ không cần đến việc chinh chiến và hủy diệt. Dù vậy, hắn ta vẫn hài lòng với công việc này. Kil'jaeden có thể cảm nhận thấy những kẻ chạy trốn vẫn còn sống, cho dù đối với họ, hàng thế kỉ đã trôi qua và thời gian là một vấn đề to tát. Velen và những kẻ đi theo hắn ta vẫn đang lẩn trốn ở đâu đó, quá hèn nhát để giáp mặt hắn và Archimonde, những người đã từng là bạn và đồng minh xuyên suốt... những thay đổi... khi họ còn là những sinh vật đơn giản.

Hắn ta, Archimonde và những người khác đã không còn là người Eredar. Velen gọi chúng là “Man’ari” nhưng chúng tự gọi mình là binh đoàn Burning Legion. Đội quân của Sargeras. Những kẻ được chọn.

[Xem ảnh 1](#)

Binh đoàn Burning Legion

Hắn dang bàn tay đỏ tươi, dài, thanh nhả và đầy vuốt, vào trong hư vô mà thật ra là tất cả và cảm nhận nó biến dạng dưới sự dò xét của hắn. Các trình thám được cử đi ngay khi kẻ thù trốn thoát về báo cáo rằng chúng không tìm thấy gì. Archimonde muốn chúng phải chết vì chúng đã thất bại, nhưng Kil’jaeden lại có suy nghĩ khác. Những kẻ sợ hãi, chạy trốn, hắn ta đều biết vì sao. Những kẻ thèm khát phần thưởng và sự hài lòng của ông chủ thì ở lại. Vì vậy mặc dù Kil’jaeden tỏ vẻ không hài lòng, nhưng hắn vẫn cho những kẻ thất bại cơ hội thứ hai, hoặc thứ ba nếu hắn tin rằng những kẻ đó đã cố gắng hết sức để không phụ lòng hắn.

Archimonde phản đối tư tưởng này của Kil’jaeden.

“Có hàng ngàn hành tinh để chúng ta chinh phục và hấp thụ, phục vụ cho chủ nhân Sargeras của chúng ta” Archimonde nói. Năng lượng bóng tối bao trùm xung quanh chúng khi giọng nói của hắn thốt lên. “Hãy để tên ngốc đó đi đi. Nếu hắn có bất cứ hành động nào gây nguy hiểm thì hắn chúng ta đã biết. Hãy để hắn mục rữa ở một hành tinh nào đó và quên hắn đi.”

Kil’jaeden chậm rãi quay đầu về phía tên chúa quỷ kia.

“Ta không muốn nói về việc hắn rồi sẽ trở nên bất lực,” Kil’jaeden rít lên. “Mà về việc tiêu diệt hắn và những kẻ ngu ngốc đi theo hắn. Ta phải nghiền nát hắn vì đã thiếu đức tin, vì sự cứng đầu của hắn. Và vì hắn đã từ chối nghĩ đến điều tốt nhất cho tất cả chúng ta.”

Bàn tay rộng, đầy vuốt nắm lại và những móng vuốt sắc nhọn ấy găm vào bàn tay hắn. Một luồng lửa nóng chảy ra, sau đó ngừng lại như thể va vào một thứ gì đó trong không khí, để lại một vết lằn như là sẹo. Cả người Kil’jaeden đầy những vết lằn như thế; và hắn tự hào về chúng.

Archimonde thì mạnh mẽ, thanh nhả, bình tĩnh và thông minh nhưng hắn thiếu cái khao khát cháy bỏng về việc tiêu diệt mà Kil’jaeden luôn muốn thực hiện. Hắn đã giải thích về việc này rất nhiều lần rồi, nên giờ đây hắn

thở dài và không bàn luận thêm về vấn đề đó nữa. Chúng đã tranh cãi về việc này hàng thế kỉ; và chắc chắn chúng sẽ tiếp tục tranh cãi trong hàng thế kỉ nữa, trừ khi Kil'jaeden thành công trong việc tiêu diệt người đã từng là bạn thân nhất của hắn. Có lẽ vậy. Và rồi Kil'jaeden chợt hiểu ra vì sao tại sao hắn lại có khao khát mãnh liệt như vậy. Archimonde chưa từng có cảm xúc đặc biệt đối với Velen. Kil'jaeden đã yêu quý Velen như một người anh em, mà đúng hơn là như yêu quý một phần của bản thân hắn vậy

Và sau đó...

Bàn tay khổng lồ ấy lại nắm chặt lại, và dòng lửa ma quỷ thay cho máu ấy lại chảy ra.

Không.

Tưởng tượng cảnh Velen trốn chui nhủi trong hang động, nuôi dưỡng niềm tự hào bị thương tổn ở một hành tinh xa xôi nào đó là không đủ. Kil'jaeden đã từng nói hắn muốn máu phải chảy. Nhưng máu chảy thì chưa đủ, dù việc ấy cũng khá hấp dẫn Kil'jaeden. Giờ thứ hắn muốn là tinh chất của sự hồ thẹn, của sự nhục nhã hoàn toàn. Điều đó còn ngọt ngào hơn hương vị của cuộc sống chảy ra từ Velen và những kẻ ngu ngốc dám đi theo hắn.

[Xem ảnh 2](#)

Chúa quỷ Archimonde

Archimonde nghiêng đầu, một cử chỉ mà Kil'jaeden nhận ra. Một trong những kẻ tùy tùng của hắn đang nói chuyện với hắn. Archimonde đang có những toan tính riêng của mình, nhưng, cũng như Kil'jaeden, đều là để phục vụ cho tên chủ nhân nham hiểm và cuộc chinh phục tối hậu của hắn. Không nói một lời, Archimonde đứng lên, biến lại chiều cao cũ và rời đi. Những cử động của hắn mượt mà và uyển chuyển, đối nghịch với kích cỡ khổng lồ của hắn.

Cùng lúc đó, Kil'jaeden cảm thấy một tiếng loạt xoạt nhỏ trong đầu. Đó là Talgath, bàn tay phải của hắn, đang liên lạc với hắn. Cảm giác phát ra từ luồng tư tưởng ấy là một niềm hi vọng cần trọng.

Gì vậy, bạn của ta? Hãy nói đi! Kil'jaeden ra lệnh từ tâm trí *Thưa chúa tể, tôi không muốn tạo hi vọng hão, nhưng ... có lẽ tôi đã tìm thấy chúng.*

Cảm xúc vui mừng bùng lên trong lòng Kil'jaeden. Giống như sinh vật mà hắn săn đuổi, Talgath là một tên tay sai rất thận trọng. Cho dù cấp bậc hắn chỉ thấp hơn Kil'jaeden một chút, hắn vẫn thể hiện rõ lòng trung thành qua hàng thế kỉ. Hắn sẽ không bao giờ nói điều này nếu như chưa có bằng chứng.

Ở đâu? Và tại sao người lại nói như vậy?

Có một thế giới nhỏ, nguyên thủy và tầm thường. Tôi cảm thấy được loại phép thuật của riêng chúng đang tạo ra vùng này. Có lẽ chúng đã đến đây và đi mất rồi. Than ôi, chúng ta lại chậm mất một bước.

Kil'jaeden gật đầu, dù Talgath không hiện diện ở đó để chứng kiến hành động này của hắn. “Hắn vẫn còn giữ những thói quen đó nhỉ” – Kil'jaeden nghĩ và tự cười thầm cái hành động truyền thống thể hiện sự đồng ý của mọi loài sinh vật có ý thức mà hắn vừa thực hiện.

Người nói chí phải, hắn thừa nhận. Đã nhiều lần quân đoàn của Kil'jaeden đánh hơi theo dấu vết Eredar như những con bướm bị dụ ngọt bởi mật hoa, lần theo tới nhiều thế giới khác nhau chỉ để hít khói bụi, bởi bằng cách nào đó mà Velen và lũ đồng đảng biết nguy hiểm đến gần chúng và trốn thoát. *Nhưng ta sẽ không từ bỏ. Sẽ có ngày ta sẽ bắt thóp chúng, vặn cổ chúng, bắt chúng làm theo những gì ta muốn và ta có thời gian vô hạn để làm điều đó.*

Một ý nghĩ lóe qua đầu hắn. Rất nhiều lần trước đây, quân lính của Kil'jaeden hạ cánh xuống một thế giới nào đó có dấu vết của Velen, chỉ để nhận ra rằng Velen đã trốn thoát. Hắn tự xoa dịu sự sỉ nhục này bằng việc tàn sát, biến những nền văn minh của thế giới hắn ghé thăm thành tro tàn – đó là cách hắn hả giận. Cho dù diệt tàn sát các bộ tộc vô tội có mang lại cho hắn niềm vui, nhưng vẫn không làm hắn nguôi ngoai ý định trả thù tàn ác và triệt để của mình.

Nhưng không, lần này, hắn sẽ không làm thế. Hắn sẽ không để Talgath dẫn đầu binh đoàn Burning Legion. Velen đã từng là một người mạnh nhất trong số chúng, một bậc trí giả không ai sánh bằng, tinh thông cả phép thuật lẫn khoa học. Velen, người bạn cũ của hắn, sẽ vô ý mất cảnh giác sau

ngần ấy thời gian? Chỉ cần đánh hơi có mùi nguy hiểm thôi, chặn chặn Velen lúc nào cũng trong tình trạng có thể cao chạy xa bay ngay lập tức.

Nhưng, nếu chỉ hơi hơi nguy hiểm thôi thì sao?

Talgath, ta muốn người điều tra cho ta cái thế giới nhỏ bé này.

Thưa ngài? Giọng của Talgath vâng lời nhẹ nhàng và uyển chuyển, nhưng vẫn chưa hiểu ý chúa tể của hắn muốn gì.

Chúng ta đã theo đuổi Velen bằng vũ lực, cử cả quân đoàn chỉ để tàn sát những con thằn lằn. Nhưng lần này, tại sao lại không cử chỉ một người, một người ta có thể tin tưởng một cách tuyệt đối?

Kil'jaeden cảm nhận được sự bất an trong thuộc hạ của hắn, lòng kiêu hãnh của gã đang bị lung lay.

Có nhiều cách để tiêu diệt kẻ thù của chúng ta thay vì cử cả một quân đoàn. Đôi khi, những cách đó lại mang lại hiệu quả tốt hơn.

Ngài-ngài muốn thuộc hạ tìm kiếm một cách tốt hơn ư?

Chính xác. Người hãy tới thăm thế giới này. Điều tra, học tất cả những gì thuộc về thế giới đó. Hãy cho ta biết những kẻ chạy trốn có thật sự ở đó, và nếu thật sự là thế, thì tình trạng chúng ra sao? Chúng sống qua ngày bằng cách nào, như những con lợn ăn, nằm phè phờn chỉ để ta giết hay sống như những con chuột nhắt, co cụm trong bóng tối. Hãy nói cho ta biết thế giới đó như thế nào, có những chủng tộc nào, mùa màng, địa lý ra sao. Điều tra nó, Tal'gath. Đừng làm những gì thừa thãi – ngoài những gì ta nói.

Vâng, thưa ngài. Thuộc hạ sẽ chuẩn bị ngay lập tức, hẳn đủ thông minh để vâng lời dù vẫn cảm thấy bối rối. Hắn đã từng phục vụ chúa tể tốt trong quá khứ, giờ cũng vậy.

Bản mặt của Kil'jaeden chả còn mấy đáng vẻ của một Eredar, một dân tộc tinh thông vạn thứ, mà giờ đây là một bản mặt ác quỷ từ khi hắn quyết định đi theo Sargeras – nhưng hắn vẫn, bằng cách nào đó, “rặn” ra được nụ cười giả tạo của một bậc trí giả.

Durotan, như tất cả những người khác, đã làm quen với vũ khí lúc 6 tuổi. Cơ thể của Durotan đã cao to như một người trưởng thành, và việc sử dụng thành thạo vũ khí là một bản năng tự nhiên của dân tộc. Khi lên 12, Durotan tham gia những cuộc săn thú. Và giờ đây, anh đã là người trưởng

thành khi hoàn tất xong tục lệ săn, anh đã được tham gia săn bọ Ogre và bọ chủ thối nát, bản thiêu của chúng, Gronn. Năm nay, khi mùa thu Kosh'Harg đến, Durotan gia nhập nhóm trưởng thành ngồi quanh lửa sau khi những thiếu niên Orc đi ngủ. Durotan và Ogrim đã biết trước rằng việc này chẳng có gì là vui, ngay cả khi chưa qua lễ trưởng thành.

Tuy nhiên, vẫn có một điều khiến anh thích thú, đó là được tận mục sở thị, được tiếp xúc với những tên tuổi mà Durotan đã biết từ lâu nhưng chưa bao giờ từng trò chuyện vì tuổi trẻ của chính anh. Mẹ Kashur từ chính bộ tộc Frostwolf. Anh biết bà có một vị trí khá cao giữa các Shaman của các bộ tộc, và anh lấy làm tự hào về điều đó. Anh nhìn thấy bà ngồi bên đống lửa trong đêm đầu tiên, đắp một tấm chăn thêu trên cơ thể gầy ốm của bà. Anh cảm thấy, mặc dù anh không biết tại sao mình lại cảm thấy như vậy, rằng đây sẽ là lễ hội Kosh'harg cuối cùng của bà, và cái ý nghĩ này làm lòng Durotan buồn vô hạn.

Ngồi kế bên, trẻ hơn Kashur nhưng vẫn già hơn bố mẹ Durotan, là đệ tử của bà – Drek'Thar. Durotan chả trò chuyện mấy với Drek'Thar, nhưng vẫn nể phục vị Shaman già thông minh và sắc bén này. Durotan tiếp tục liếc đôi mắt nâu quanh những tên tuổi tụ tập quanh đống lửa. Ngày mai, các Shaman sẽ rời khỏi chỗ này, và gặp tổ tiên ở cái hang dưới ngọn núi thiêng. Durotan rùng mình khi nhớ lại việc đã từng ghé thăm nơi đó, cái lạnh bên ngoài cũng cho anh cảm giác rùng mình, nhưng không bao giờ giống với khi đó.

[Xem ảnh 3](#)

Grom Hellscream

Người đăng kia là Grom Hellscream, một thanh niên Orc trẻ tuổi và đầy nhiệt huyết, người đứng đầu bộ tộc Warsong. Lớn hơn Durotan và Ogrim chỉ vài tuổi, Grom chỉ mới nhận chức cách đây không lâu. Có những lời bàn tán xung quanh cái chết bí ẩn của vị tộc trưởng quá cố, nhưng không ai đứng ra đặt câu hỏi và thách thức khả năng lãnh đạo của Hellscream. Durotan cho điều đó là đương nhiên. Dù còn trẻ nhưng nhìn Hellscream vẫn rất đáng sợ. Khi lên làm trưởng bộ lạc Warsong, cằm dưới của Hellscream được xăm nhuộm hết một màu đen. Quanh cổ là sợi dây chuyền với xương. Durotan biết ý nghĩa của chúng: chiến binh Warsong luôn làm

vật trang sức từ xương của kẻ thủ đầu tiên hạ gục – đó là truyền thống lâu đời của bộ lạc. Cạnh Grom là Blackhand vĩ đại và bề vệ, người đứng đầu bộ tộc Blackrock. Người giữ im lặng kế bên Blackhand là Kargath Blackfist, người đứng đầu bộ tộc Shattered Hand. Lưỡi liềm được dính lên cổ tay của Kargath, lấp loé trước ánh lửa trong bóng tối khiến Durotan cảm thấy bất an. Killrogg Deatheye ở bên cạnh, đứng đầu bộ tộc Bleeding Hollow. Đó không phải là tên khi sinh, mà tên tự đặt. Một mắt đảo quanh đám lửa, mắt còn lại nằm im trong cái hốc mắt – đúng như tên gọi của hắn. Nếu như Grom quá trẻ để làm trưởng bộ lạc, thì Killrogg đã quá già. Tuy nhiên, dù già và đáng vẻ “tàn tật”, nhưng với sức mạnh hiện tại thì vị trưởng bộ tộc này còn toạ vị trí đó dài dài. Durotan nhanh mắt đảo quanh qua chỗ khác.

[Xem ảnh 4](#)

Ner'zhul

Bên trái Drek'Thar là vị Shaman nổi tiếng Ner'zhul, người đứng đầu bộ tộc Shadowmoon. Theo những gì Durotan biết thì Ner'zhul là người dẫn đầu các Shaman. Có một lần Durotan được phép theo dõi cuộc săn mà Ner'zhul tham dự, và khả năng điều khiển các nguyên tố của vị Shaman này đã khiến Durotan ngạc nhiên tột độ. Khi những Shaman khác làm phép một cách xấu xí, thô tục thì Ner'zhul làm một cách thanh tịnh. Một lời nói khẽ cũng đủ làm trời đất rung chuyển, sét bắn ra theo những lần chỉ tay như mực theo cọ. Lửa, gió, đất, nước, và những linh hồn Hoang dã xem Ner'zhul như một người bạn. Dĩ nhiên Durotan chưa thấy Ner'zhul tiếp kiến với tổ tiên – chỉ Shaman mới chứng kiến được điều đó. Nhưng Durotan hiểu rằng, nếu không được tổ tiên ủng hộ thì Ner'zhul đã không thể có được sức mạnh vượt đỉnh như vậy.

Gã tập sự của Ner'zhul thì Durotan lại không thích. Orgrim đang ngồi kế bên người bạn thời thơ ấu của mình, và, nhận ra ánh nhìn của Durotan, anh nghiêng người qua và thì thầm, “Tớ nghĩ rằng Gul'dan tốt hơn nên phục vụ người của hắn thay vì ở đây làm trò hề”.

Durotan nhìn sang chỗ khác để không ai thấy nụ cười của anh. Anh không biết Gul'dan là một Shaman dày dặn kinh nghiệm tới cỡ nào; chắc hẳn gã

phải có một số khả năng chứ không thì Ner'zhul đã không chọn gã làm người kế nhiệm ông ta. Nhưng gã này không phải là một thanh niên Orc đẹp đẽ cho lắm. Lùn hơn đa số, mỏng manh hơn hầu hết, với một bộ râu rậm ngắn, gã không phải là một hình mẫu của một chiến binh Orc. Nhưng Durotan cho rằng người ta không cần phải là một anh hùng mới được đóng góp.

“Nhìn bên này, cô nàng này quả là một chiến binh thực thụ.”

Durotan nhìn theo hướng Orgrim đã chỉ và đôi mắt anh mở to ra một chút. Orgrim đã nói sự thật. Đứng cao và thẳng, cơ bắp cuộn cuộn bên dưới làn da nâu mịn màng lộ ra trong ánh lửa khi cô đến và cắt một đoạn thịt ra khỏi xác con Talbuk đang nướng. Đối với Durotan thì cô là hình mẫu lý tưởng của dân Orc. Cô di chuyển với một vẻ duyên dáng hoang dã của loài sói đen, và cặp răng nanh của cô nhỏ nhắn nhưng sắc bén chết người. Mái tóc đen dài của cô được thắt lại thành một bím tóc gọn gàng nhưng hấp dẫn.

“Cô ấy... cô ấy là ai?” Durotan lầm bầm, trái tim anh chùng xuống. Chắc hẳn người phụ nữ tuyệt đẹp này là thành viên của một bộ tộc khác. Anh hẳn sẽ nhận ra nếu một người đẹp mạnh mẽ, dẻo dai, duyên dáng như thế này ở trong bộ tộc của mình.

Orgrim cười rộ lên và vỗ vào lưng Durotan. Âm thanh và điệu bộ của họ thu hút sự chú ý của nhiều người, bao gồm, Durotan nhận ra, cả người phụ nữ đáng yêu đó. Orgrim nghiêng qua thì thầm những lời làm tâm hồn Durotan mê mẩn.

“Tên mù này! Cô ấy là thành viên tộc Frostwolf! Nếu cô ấy ở trong tộc của ta thì ta đã cướp lấy cô ấy cho riêng mình rồi.”

Một thành viên tộc Frostwolf sao? Thế quái nào mà Durotan lại không nhận ra một báu vật như thế này trong bộ tộc của mình? Anh quay ánh mắt của mình khỏi khuôn mặt đang cười toe tét của Orgrim để nhìn cô một lần nữa. Anh thấy cô nhìn chăm chăm thẳng vào mình. Ánh mắt của họ khóa chặt vào nhau.

“Draka!”

[Xem ảnh 5](#)

Draka

Người phụ nữ bắt đầu quay đi. Durotan chớp mắt như trở lại với chính mình. “Draka,” anh lặng lẽ nói. Cũng không lạ gì khi mà anh không nhận ra cô. “Không, Orgrim. Cô ấy không phải là một chiến binh thực thụ. Cô ấy là một chiến binh được trui rèn.”. Draka được sinh ra ốm yếu với một làn da màu nâu vàng nhạt thay vì làn da nâu vỏ cây khỏe mạnh như hầu hết các đứa trẻ loài Orc. Trong thời thơ ấu của mình, Durotan nhớ những người lớn đã nói về cô ấy trong những lời bán tán xôn xao như thể một người nào đó sắp về với tổ tiên. Cha mẹ của anh cũng từng nói về cô một cách buồn bã, tự hỏi rằng gia đình cô đã làm gì mà các thần linh lại nguyên rủa họ với một đứa con yếu đuối như thế.

Và ngay sau đó, sau khi ghép các mảnh ghép lại với nhau, Durotan nhận ra gia đình Draka đã chuyển đến vùng ngoại ô của bộ tộc. Anh đã không thấy cô nhiều, cũng vì mãi mê bận rộn với các nhiệm vụ của mình.

Draka đã cắt một mớ thịt và mang chúng trở về với gia đình cô. Durotan nhận ra hai tráng niên đang ngồi cạnh với mọi người mà anh nghĩ có lẽ là cha mẹ cô. Cả hai đều khỏe mạnh và cường tráng. Cảm giác được ánh nhìn của anh về phía cô, Draka quay sang và bắt gặp đều đặn ánh mắt của anh. Lỗ mũi cô phùng ra và cô ngồi thẳng lên phòng khi Durotan nhìn cô với lòng thương hại và trắc ẩn thay vì ngưỡng mộ và tôn trọng.

Không, cô gái này không cần lòng trắc ẩn nào cả. Nhờ ơn của các thần linh, sự chữa trị của các Shaman và bằng sức mạnh của ý chí, anh có thể thấy lửa cháy trong đôi mắt nâu của cô, cô đã rũ bỏ thời thơ ấu yếu đuối để trưởng thành... đây là một tầm nhìn của một người phụ nữ Orc hoàn hảo.

Durotan thở mạnh đầy bất ngờ khi Orgrim huých khuỷu tay vào người anh. Durotan nhìn chăm chăm vào người bạn thời thơ ấu của mình.

“Ngừng há hốc mồm đi, nó làm tôi muốn ném cái gì đó vào mồm cậu để đóng nó lại đấy,” Orgrim càu nhàu.

Durotan nhận ra rằng mình thực sự đã há hốc mồm, và không phải chỉ một người biết, mà nhiều người cũng đang nhìn anh cười toe toét. Anh lại tập trung vào bữa tiệc và không liếc nhìn Draka lần nào nữa trong suốt đêm đó. Nhưng anh mơ về cô. Và khi anh tỉnh dậy, anh biết rằng cô sẽ là của anh. Anh là người thừa kế chức vị tộc trưởng của một trong những bộ tộc đáng

tự hào nhất.

Người phụ nữ nào có thể từ chối anh chứ?

“Không,” Draka nói.

Durotan sững sốt. Anh đã tiếp cận Draka vào sáng hôm sau và mời cô cùng đi săn với mình vào ngày sau đó nữa. Còn độc thân, cả hai đều biết điều này nghĩa là gì; trai và gái săn bắn theo cặp là một nghi thức tán tỉnh. Và cô đã từ chối anh. Anh thật bất ngờ và không biết phải phản ứng lại như thế nào. Cô nhìn anh gần như khinh khỉnh, môi cô cong lên quanh đôi răng nanh hoàn hảo trong một nụ cười tự mãn.

“Tại sao không?” Durotan cố gắng.

“Tôi chưa đến tuổi” cô trả lời. Cái cách cô trả lời làm cho nó nghe như một cái cớ hơn là một lý do.

Nhưng Durotan không bỏ cuộc dễ dàng như thế. “Tôi đã có ý định rằng đây sẽ là một cuộc đi săn tán tỉnh. Phần nhiều là vậy.” Anh nói thẳng thừng. “Nhưng nếu cô chưa tới tuổi, tôi sẽ tôn trọng điều đó. Dù vậy, tôi vẫn muốn cùng đi săn với cô. Hãy xem nó là một chuyến đi săn bởi hai chiến binh kiêu hãnh, không có gì hơn.” Bây giờ tới lượt cô giật mình. Durotan đoán rằng Draka đã dự kiến rằng anh sẽ phản pháo lại quan điểm này hoặc rời đi trong giận giữ. Cô ngừng lại, đôi mắt cô mở rộng. Rồi cô mỉm cười. “Tôi sẽ tham gia một cuộc đi săn như thế, Durotan – con trai của Garad, thủ lĩnh của tộc Frostwolf.” Durotan nghĩ rằng anh chưa từng được hạnh phúc hơn thế. Điều này rất khác biệt so với những cuộc đi săn bình thường. Anh và Draka đã thiết lập một nhịp độ nhanh. Tất cả những thách thức của anh với Orgrim đã cho Durotan thể lực, và trong một thoáng anh lo lắng rằng mình đã đi quá nhanh. Nhưng Draka, sinh ra rất yếu ớt nhưng giờ thật khỏe mạnh, luôn bắt kịp anh. Họ không nói gì nhiều, có rất ít điều để nói. Họ đang đi săn, họ sẽ tìm con mồi, giết nó, và đem về cho bộ tộc. Sự im lặng thật dễ dàng và thoải mái.

Anh giảm tốc độ khi họ di chuyển vào một vùng lãnh thổ mở và bắt đầu thăm dò mặt đất. Không có tuyết trên mặt đất, vì vậy thăm dò không phải là một công việc đơn giản như trong những tháng mùa đông. Nhưng Durotan

biết những gì cần tìm: cỏ bị xáo trộn, những bụi gai bị gãy, những vết lõm – dù nhỏ – trên mặt đất.

“Những con Clefthoof,” anh nói. Anh đứng lên và quét quanh đường chân trời theo hướng mà chúng đã đi. Draka vẫn đang cúi xuống đất, ngón tay cô di chuyển tinh tế sang một bên những tán lá.

“Một con bị thương,” cô thông báo.

Durotan quay sang cô. “Tôi không thấy máu.”

Cô lắc đầu. “Không có máu. Nhưng kiểu các dấu chân nói lên điều này.” Cô chỉ vào nơi anh đã nhìn. Anh không thấy gì có thể cảnh báo cho anh rằng có một con thú bị thương và anh lắc đầu, bối rối.

“Không, không. Không phải dấu chân đó... Cái kế tiếp. Và cái ngay sau nó.”

Cô di chuyển dọc theo, cẩn thận nơi cô đặt chân, và đột nhiên Durotan thấy những gì cô đã nói: Các vết lõm của một cái móng hơi nông hơn so với ba cái còn lại.

Con thú đang di chuyển một cách khập khiễng.

Anh quay sang nhìn cô với một cặp mắt đầy sự thán phục, làm cô có chút đỏ mặt.

“Rất dễ để nhìn ra điều này” Cô nói “Anh hoàn toàn có thể tự tìm hiểu.”

“Không” – Durotan thật lòng thừa nhận – “Tôi có thấy các dấu chân, nhưng tôi lại không muốn mất thời gian để dò xét chúng một cách cẩn thận. Cô đã làm điều đó. Tương lai cô sẽ là một thợ săn xuất sắc.”

Cô đứng thẳng người và nhìn Durotan một cách tự hào. Một cảm giác ấm áp khi mạnh khi yếu chạy qua người anh. Anh không phải là một người mộ đạo, nhưng giờ đây khi đứng trước ánh nhìn của Draka, Durotan đã thầm cầu nguyện với những linh hồn: *Xin hãy làm cho cô gái này cảm thấy dễ chịu khi ở bên con!*

Họ tiếp tục lần theo dấu vết như một bầy sói đang đánh hơi con mồi. Durotan không đi trước nữa. Cô gái này có những kỹ năng ngang ngửa anh. Họ bổ sung cho nhau khá tốt. Trong khi Durotan có một cặp mắt sắt bén thì cô gái lại nhìn mọi thứ một cách sâu sắc và kỹ càng hơn. Anh tự hỏi sẽ thế nào nếu họ chiến đấu bên nhau? Anh tự hỏi sẽ thế nào nếu...

Thình lình họ nhảy sang hai bên và quay người lại trong khi cặp mắt vẫn nhìn vào khoảng đất trước mặt.

Một con sói đen khổng lồ, nó cũng đang lần theo con mồi của họ, lao ra như gió từ chỗ núp của nó và gầm lên. Trong một khoảnh khắc vô tận, ba kẻ săn mồi nhận thấy được sự tồn tại của nhau. Con sói liền lấy đà cho một cú vồ chết người nhưng trước đó, Durotan đã xông đến.

Durotan hoàn toàn không cảm thấy sức nặng của cây rìu khi anh giơ nó lên cao và chém xuống – cây rìu cắm sâu vào cơ thể con dã thú, nhưng cùng lúc đó, anh cũng cảm thấy hàm răng vàng chóc của con thú đang nghiền nát cánh tay của mình trong một nỗ lực trả đũa của nó. Anh giật mạnh tay mình ra. Máu tươi tuôn ra như suối từ vết thương cho thấy việc cầm cây rìu bây giờ đã khó khăn hơn rất nhiều, nhưng anh vẫn tiếp tục vung rìu. Con dã thú lúc này đã hoàn toàn tập trung sự chú ý của nó vào Durotan, cặp mắt vàng rực nhìn thẳng vào anh và cái miệng thì mở to cho một tiếng hú. Hơi thở nóng hổi nồng nặc mùi thịt chết.

Trong khoảnh khắc trước khi cái hàm răng khổng lồ của con thú khép lại trên mặt của Durotan, anh nghe thấy một tiếng chiến hống. Hàng loạt chuyển động hiện ra trong khóe mắt của Durotan. Cây lao dài tuyệt đẹp của Draka xuất hiện, và theo sau đó là chính cô gái nhảy lên người con dã thú. Con sói xoay đầu lại định đón cô gái khi cây lao đâm xuyên qua giữa người nó. Chớp thời cơ, Durotan lại nhắc bổng cây rìu của mình lên và dùng hết sức bình sinh để chém xuống. Anh cảm thấy mình đang cắt xuyên qua cơ thể con sói, cắt cả xuống mặt đất và cây rìu dính chặt đến nỗi anh không thể nhắc nó lên ngay được.

Anh lùi lại, thở dốc. Draka đứng ngay phía sau.

Anh có thể cảm thấy hơi ấm từ cô, nhiệt huyết và năng lượng của cô trong cuộc đi săn cũng giống như anh vậy. Họ đứng nhìn xác con dã thú chính tay họ đã giết. Họ đã đánh nhau một cách bất ngờ với một con vật cần rất nhiều chiến binh Orc cộm cán để giết, và họ vẫn còn sống. Xác con thú bị chẻ làm đôi bởi cây rìu của Durotan, máu vẫn còn tuôn ra không ngừng. Cây thương của Draka nhô ra từ trái tim con vật. Durotan nhận ra rằng sẽ không

cách nào biết được ai là người kết liễu con thú, và cái ý nghĩ đó làm anh cảm thấy vui lạ kỳ.

Anh ngồi phệt xuống đất.

Draka ngồi bên cạnh, cô gột máu nhanh chóng từ cánh tay rách bươm của Durotan trong khi tiếng cấn nhằn lẫn với hơi thở của cô vì máu của Durotan không ngừng chảy ra. Cô băng bó cho anh bằng một lớp vải băng mỏng, bên trong là sáp chữa thương và pha vào nước một chút thảo mộc có vị bợ, bắt Durotan uống hết. Sau một lúc, Durotan cảm thấy khá hơn và không chóng mặt nữa.

“Cảm ơn cô” Durotan nói nhỏ.

Cô gái gật đầu, không buồn nhìn Durotan. Khóe miệng của cô đột nhiên xuất hiện một nụ cười mỉm.

“Có chuyện gì buồn cười sao? Là cảnh tượng tôi không đứng vững à?”

Giọng Durotan gay gắt hơn những gì anh định nói. Cô nhanh chóng ngược mặt lên, bất ngờ vì anh đã lớn giọng.

“Cũng không hẳn. Anh đã chiến đấu rất tốt, Durotan. Nhiều người có thể đã buông cây rìu khi bị một vết thương như thế”

Durotan cảm thấy trong lòng khá kỳ quặc khi nghe lời nhận xét của cô, nó khá đúng sự thật, chứ không phải là một lời tâng bốc.

“VẬY... Cô cười gì chứ?”

Draka cười toe toét và nhìn thẳng vào mắt Durotan.

“Tôi biết một thứ... Mà anh không biết. Nhưng... Tôi nghĩ tôi sẽ nói cho anh nghe ngay đây”

Durotan bất giác cười theo. “Rất vinh hạnh.”

“Hôm qua tôi đã nói tôi vẫn chưa đủ tuổi cho một cuộc đi săn hò hẹn”

“Đúng thế”

“Đúng... khi *em* nói điều đó, em nghĩ em cũng sắp đến tuổi rồi.”

“Hiểu rồi” Anh nói thật nhỏ. “Vậy khi nào cô sẽ đủ tuổi?”

Nụ cười của cô gái mở rộng hơn. “Là hôm nay”- cô trả lời ngắn gọn.

Durotan nhìn cô một lúc lâu, rồi bốt chột, không nói một lời nào, anh kéo cô về phía anh và hai người trao nhau nụ hôn say đắm.

Talgath quan sát hai thợ săn Orc đã lâu. Và bây giờ thì gã quyết định tránh xa chúng. Cái bản năng hoang dã của chúng làm gã cảm thấy bị xúc phạm. Man'ari tốt hơn nhiều. Ngoại trừ việc những sinh vật giống cái thì có cặp cánh dơi và cái đuôi ngoe nguẩy, loài Man'ari thỏa mãn ham muốn tình dục bằng bạo lực chứ không phải tình yêu. Và gã thì thích như vậy hơn. Thật ra, gã muốn giết phắc hai sinh vật kia đi cho xong, tuy nhiên cấp trên của gã dặn dò rất kỹ về sự can thiệp vào những sinh vật này. Sẽ có những câu hỏi được đặt ra nếu hai sinh vật này không trở về làng của chúng, và mặc dù đối với Talgath chúng chỉ là ruồi muỗi không đáng để tâm, tuy nhiên đôi khi ruồi muỗi cũng có thể trở thành mối nguy hại lớn. Kil'jaeden muốn gã chỉ quan sát và báo cáo về, không hơn. Và Talgath dĩ nhiên sẽ tuân lệnh.

“Sự trả thù” – Kil'jaeden trầm ngâm – “cũng giống như trái cây vậy. Nó chỉ ngọt ngào nhất khi đã chín muồi”. Trong nhiều năm tìm kiếm lữ Eredar phản bội, hắn cũng đã đôi lần cảm nhận được một điều gì đó. Talgath càng báo cáo nhiều, hắn càng trở nên tự tin và sáng suốt hơn trước.

Talgath đã hoàn thành khá tốt nhiệm vụ của mình. Gã đã thấy được những thứ tồi tàn mà chúng gọi là “thành phố” được kẻ lấy lòng một thời – Velen và đám dân Eredar bé tẹo của hắn dựng nên. Gã đã chứng kiến lối sống của chúng, săn bắn giống như những sinh vật được gọi là Orc, tự tay trồng trọt ngũ cốc. Gã đã chứng kiến chúng giao dịch với những sinh vật to lớn ngu ngơ chỉ giao tiếp bằng những từ ngữ đơn giản, đối đãi với chúng một cách lịch sự đến đáng buồn cười. Talgath cảm nhận được một sự huyền bí ẩn sâu trong những công trình và công nghệ hạn hẹp của chúng, nhưng trên tất cả, Talgath cảm thấy Kil'jaeden sẽ vui như thế nào nếu biết được người bạn cũ của ông ta đã trở nên thảm hại thế này.

“Draenei” – chúng tự gọi mình như thế. Những kẻ tha hương. Và chúng đặt tên cho thế giới này là Draenor.

[Xem ảnh 6](#)

Chúa quỷ Kil'jaeden

Kil'jaeden nhận ra Talgath đang bị lạc lõng giữa những thông tin này, thay vì tập trung vào chính Velen. Kil'jaeden cũng muốn biết thêm về loài Orc. Tổ chức của chúng như thế nào? Tục lệ của chúng là gì? Lãnh đạo của bọn

chúng là ai và chúng lựa chọn người cầm đầu như thế nào? Cái gì là quan trọng đối với mỗi cá nhân và xã hội của chúng?

Nhưng nhiệm vụ của Talgath là báo cáo, không phải phân tích và đánh giá. Và gã đã trả lời ông chủ của gã bằng tất cả khả năng của mình. Cuối cùng khi Talgath đã truyền đạt lại hết cho Kil'jaeden, ngay sau cảnh hai con thú động dục sau khi giết được con mồi của chúng, Kil'jaeden cảm thấy hài lòng, ít nhất là tại thời điểm này,

Cuối cùng, cơ hội trả thù của hắn đã đến. Velen và đám người phản bội đó sẽ bị trừng trị. Nhưng điều đó sẽ không diễn ra nhanh chóng, sẽ không có một đạo quân Eredar mạnh mẽ càn quét và xé xác bọn chúng thành những mảnh nhỏ. Điều đó quá nhân từ. Kil'jaden muốn chúng chết, nhưng hắn cũng muốn chúng sụp đổ một cách nhục nhã và cay đắng. Hắn muốn dẫm nát chúng dưới ủng như những con côn trùng.

Và bây giờ, hắn đã tìm ra cách chính xác để làm điều đó.

Chương 06

**Chương có nội dung hình ảnh*

Bài học vào hôm ấy thật sự rất cay đắng, chúng tôi đã phải trả chúng bằng máu và người dân của mình. Trớ trêu thay, thứ gần như sắp hủy diệt cả bộ tộc lại là thứ sau này sẽ cứu chúng tôi: một dấu hiệu của sự thống nhất. Mỗi bộ tộc chỉ trung thành tuyệt đối với riêng bản thân và thành viên trong bộ tộc. Và chúng tôi đã sai lầm khi cố hợp nhất tất cả lại, sai lầm mà thế hệ sau sẽ phải gánh chịu. Nhưng bản thân việc thống nhất này vẫn mang ý nghĩa rất lớn. Và tôi muốn khôi phục nó từ đống tro tàn. Điều đó có thể giúp tôi truyền tải thông điệp đến những tộc trưởng của bộ tộc khác cùng hướng tới mục tiêu mà chúng ta có thể tự hào về. Thống nhất và hài hòa. Đó là bài học tốt của quá khứ và tôi đã hiểu rõ được nó.

Ner'zhul ngược nhìn bầu trời khi đang hoàng hôn một cách thỏa mãn. Mặt trời hôm nay thật rực rỡ. Tổ tiên chắc phải rất hài lòng, ông trầm ngâm, cảm thấy một chút tự hào. Một lễ hội Kosh'harg lại vừa mới kết thúc. Với ông, những mùa lễ hội này dường như đến rồi đi, nối đuôi nhau vội vã hơn những ngày này trong quá khứ. Có điều để chung vui, có điều để tưởng nhớ.

Người bạn cũ của ông, Kashur, người mà ông biết rằng đã được tộc Frostwolf tôn kính gọi bằng “Mẹ” – người đã vừa mới quay về với tổ tiên của mình. Theo những gì ông nghe được, bà ta đã hy sinh một cách anh dũng trong một chuyến đi săn, việc mà bà đã không tham gia trong nhiều năm. Đó là một chuyến săn Clefthoof, bà đã chọn gia nhập vào nhóm tiên phong. Và rồi bà đã bị giẫm đạp cho đến chết trước khi ai đó có thể can thiệp và tiếp cứu, Ner'zhul hiểu rằng kể cả khi người của bà khóc than, tưởng niệm cách sống của bà hay cái cách mà bà lựa chọn để ra đi, tất cả

cũng giống cuộc đời của một chiến binh Orc từ trước đến nay. Ông tự hỏi nếu như ông có thể gặp được bà để rồi ông tự trách bản thân mình vì suy nghĩ này. Ông có thể thấy được bà nếu bà chấp nhận hiện diện trước mặt ông. Thế giới bên kia không phải là một dải sa mạc rộng lớn chứa đầy đau thương với một Shaman, bởi vì họ có thể cảm nhận được sự hiện diện của người đã khuất, tiếp cận tri thức từ họ và đó là đặc ân mà chỉ một Shaman mới có.

Và đó chỉ là một phần của thảm họa kép mà bộ tộc Frostwolf trải qua, khi mà vị thủ lĩnh đương nhiệm Garad phải bỏ mạng trong cuộc chạm trán với không ít hơn ba tên Ogre và một trong số những tên thủ lĩnh đáng sợ của chúng. Những sinh vật gớm ghiếc ngu ngốc nhưng dữ tợn và con Gronn trong số chúng là một kẻ thù xảo quyệt. Người Orc đã thắng nhưng với cái giá quá đắt. Bất chấp mọi nỗ lực cứu chữa, Garad và rất nhiều người đã chết vì bị thương nặng trong cái ngày đen tối ấy.

Nhưng trong nỗi đau mất mát vị thủ lĩnh, người mà Ner'zhul hiểu rõ và kính trọng, một thế hệ Orc mới đang đâm chồi. Qua những lời khen từ Kashur và mọi thứ mà Ner'zhul thấy được ở chàng trai trẻ Durotan, một vị thủ lĩnh tài ba sắp xuất hiện. Ông đã chứng kiến Durotan trở thành tộc trưởng, và cũng chú ý tới một người phụ nữ với vẻ đẹp gai góc tìm kiếm những thứ không đơn giản là chỉ vì thú vui trong quá trình chọn bạn đời. Ner'zhul tin rằng trong lễ hội Kosh'harg tới đây, tân tộc trưởng Durotan và Draka đáng yêu sẽ trở thành bạn đời của nhau.

Ông khẽ thở dài, sàng lọc những hình ảnh đang lướt qua trong đầu trong khi chiêm ngưỡng ánh hoàng hôn rực rỡ. Năm tháng cứ đến và đi, mang lại những món quà nhưng cũng yêu cầu những sự hy sinh.

Ông quay lại túp lều nhỏ của mình, nơi mà ông từng sống với một người bạn đời đã mất cách đây vài năm, Rulkan. Bà vẫn thường đến thăm ông, không phải để rao giảng tri thức, mà để làm cho trái tim ông được lấp đầy hơi ấm và khiến ông lại sẵn sàng cho nhiệm vụ thủ lĩnh tinh thần của bộ tộc mỗi khi tâm hồn hai người hòa vào nhau. Ông đang nhớ về nụ cười có phần thô kệch ấy và cả hơi ấm khi bà bên cạnh ông, nhưng ông lại thấy hài lòng

với sự cô đơn hiện tại. Có lẽ, Rulkan sẽ đến thăm ông vào tối nay trong một thị kiến...

Ông lấy ra một lọ thuốc, niệm phép lên nó rồi uống một cách từ từ. Không có bất kì thứ gì có thể tạo ra một thị kiến, nó chỉ xuất hiện khi những người đã khuất cảm thấy bằng lòng, kể cả ở những lúc Ner'zhul ít ngờ tới nhất. Nhưng qua nhiều năm, các Shaman đã tìm được một số loại thảo dược có thể khai thông trí óc trong khi ngủ và nếu họ mơ thấy một thị kiến, nó sẽ dễ dàng để ghi nhớ vào sáng hôm sau hơn so với một giấc mơ đơn thuần. Ner'zhul nhắm mắt rồi mở nó ra dường như ngay lập tức, mặc dù ông nhận thức được rằng mình đã ngủ. Ông thấy mình và người bạn đời Rulkan đang đứng trên một đỉnh núi. Ông cứ nghĩ rằng 2 người sẽ được ngắm bình minh cùng nhau, nhưng mặt trời đã lên rất cao. Bầu trời trông thật rực rỡ, nhưng theo một cách đầy kích động khiến ông thấy bồn chồn chứ không phải đem lại sự thoải mái và bình yên. Đỏ, tím, cam, mọi thứ mang đậm màu sắc gây khó chịu, và như có ai đó nhắc nhở trái tim Ner'zhul lên.

Rulkan xoay người lại, nụ cười ấy, tiếng nói ấy đã lâu rồi ông không được thấy, được nghe kể từ khi bà trút hơi thở cuối cùng. “Đây là một khởi đầu mới Ner'zhul à”

Ông thở gấp, run rẩy, cảm thấy kiệt sức vì tình yêu dành cho bà, sự phấn khích đang âm ỉ chột bùng lên theo ánh dương. Một sự khởi đầu mới?

[Xem ảnh 1](#)

Ner'zhul và Rulkan

“Ông đã dẫn dắt họ thật tốt” Bà nói “Nhưng đã đến lúc chôn vùi những thứ không hợp thời, hãy dẫn dắt họ đi xa hơn nữa vì lợi ích của tất cả chúng ta.” Có gì đó xuất hiện rồi tác động thẳng vào nhận thức của ông. Rulkan chưa từng là một Shaman cũng như ở cương vị một tù trưởng. Bà chỉ đơn thuần là chính mình, một con người tuyệt vời và điều đó là quá đủ với Ner'zhul rồi, nhưng bà chưa từng nắm giữ một vị trí nào quan trọng trong bộ tộc nên những gì bà nói ko đủ sức thuyết phục. Thiếu lòng tin, Ner'zhul trầm giọng xuống. Ông không phải là một linh hồn. Tuy ông hiểu về thế giới tâm linh rất sâu sắc và ông cũng biết rằng có nhiều điều ông vẫn còn

chưa biết cho tới khi ông được đứng cùng họ. Tại sao Rulkan không thể làm người đại diện cho tổ tiên?

“Tôi đang nghe đây” – Ông nói.

Bà mỉm cười “Tôi biết là vậy”, bà nói “Sắp tới sẽ là khoảng thời gian đầy nguy hiểm và đen tối cho cả loài Orc. Cho đến giờ, chúng ta chỉ tập trung lại khi có lễ hội Kosh’harg. Điều này nên chấm dứt nếu loài chúng ta muốn tồn tại.”

Rulkan nhìn về phía mặt trời mọc, khuôn mặt đầy trầm tư. Ner’zhul muốn giữ chặt bà, để biến gánh nặng của cô thành của mình, điều mà ông luôn giữ trong lòng. Nhưng bây giờ, ông chẳng thể chạm vào bà, chẳng thể trò chuyện cùng bà khi muốn. Hiểu được điều đó, ông ngồi xuống lặng lẽ, đắm chìm vào trong vẻ đẹp và giọng nói của bà.

“Sắp có một thảm họa cho cả thế giới này” Giọng bà trầm xuống “Nó phải được loại bỏ”

“Hãy chỉ cho tôi biết và nó sẽ được thực thi” Ner’zhul thề một cách nhiệt thành “Tôi luôn tôn trọng lời khuyên từ những vị tiền bối”

Rồi bà quay mặt lại, cả hai tìm kiếm nhau trong mắt người đối diện. “Khi thứ ấy bị tiêu diệt, tộc Orc sẽ vươn mình một cách tự hào...hơn cả bây giờ. Quyền lực, sức mạnh, mọi thứ kể cả thế giới này sẽ là của chúng ta. Và ông...chính ông, Ner’zhul, sẽ là người dẫn đường cho họ.”

Tim ông như nhảy ra khỏi lồng ngực vì những điều mà bà nói. Với quyền năng của mình, ông được cả tộc Shadowmoon tôn kính. Thậm chí có người cho rằng ông là người lãnh đạo của cả loài Orc, tuy không trên danh nghĩa. Nhưng bây giờ, ham muốn bắt đầu khuấy động trái tim ông. Kèm theo đó là nỗi sợ, làm ông thấy u ám, khó chịu nhưng ông phải đối mặt với điều đó.

“Mối hiểm họa này là gì mà phải bị loại bỏ trước khi loài Orc có thể lấy lại những gì đáng ra là của chúng ta?” Bà nói với ông.

“Điều này có nghĩa là gì?” Durotan hỏi.

Anh đang ăn bữa sáng cùng hai người mà mình tin tưởng nhất: Draka, người mà anh sẽ cưới với đầy đủ các lễ nghi trong mùa trăng tròn tới và Drek’Thar, vị Shaman tối cao của cả bộ tộc.

Durotan cùng những người khác đã thương tiếc cho sự ra đi của mẹ Kashur. Durotan hiểu rất rõ rằng bà đã có ý định chết một cách vinh quang vào hôm đó. Bà sẽ được nhớ mãi, nhưng Drek'Thar đã chứng tỏ bản thân là người thừa kế vị trí xứng đáng. Vượt qua nỗi đau của mình, ông đã trở thành người trị thương chính cho cuộc đi săn. Mẹ Kashur có lẽ sẽ tự hào lắm. Giờ đây, ba người đang ngồi ăn trong căn lều của Durotan, với cương vị một tộc trưởng từ khi cha anh chết trong trận chiến với tên Gronn và bọn Ogre.

Durotan đề cập về bức thư vừa được chuyển tới bởi người đưa thư cao lớn trên lưng một con sói đen mạnh mẽ. Anh đã đọc kĩ bức thư trong bữa ăn với ngũ cốc và máu.

Gửi lời chào đến tộc trưởng của bộ tộc Frostwolf, tôi là Shaman Ner'zhul. Gần đây, tổ tiên đã cho tôi thấy một số điều mà sẽ đáng để tất cả chúng ta quan tâm, với tư cách cả loài Orc, chứ không phải những bộ tộc riêng lẻ. Tôi muốn được nói về nó với tất cả người lãnh đạo cũng như các Shaman của mọi bộ tộc vào ngày thứ 12 của tuần trăng này tại chân núi của ngọn núi thiêng. Đồ ăn, thức uống sẽ được chuẩn bị. Nếu ngài không tham gia, tôi sẽ xem như đó là dấu hiệu cho thấy người không bận tâm về tương lai của loài Orc chúng ta và sự bất hợp tác. Thứ lỗi cho sự thô lỗ này của tôi, nhưng vấn đề này thật sự rất cấp bách. Mong ngài hồi đáp.

Durotan tạm giữ người đưa thư lại để chờ sau khi thảo luận sẽ gửi thư phúc đáp cho Ner'zhul. Anh ta có vẻ khá vội nhưng vẫn đồng ý ở lại trong thời gian ngắn. Có lẽ mùi thức ăn ngào ngạt đang nấu trong cái chảo lớn kia đã làm anh ta suy nghĩ lại.

“Tôi không rõ, nhưng trên tất cả, Ner'zhul đang cảm thấy việc này cực kì hệ trọng.”

Drek'Thar thừa nhận “Điều này vẫn chưa từng xảy ra ở ngoài lễ Kosh'harg. Một Shaman sẽ có một cuộc gặp với tổ tiên nếu họ muốn truyền đạt điều gì đó. Nhưng không bao giờ ở bên ngoài lễ hội. Và ta cũng chưa từng nghe có ai sẽ triệu tập các tộc trưởng cả. Nhưng ta hiểu rõ Ner'zhul. Ông ta là một Shaman thông thái và vĩ đại. Nếu có bất kỳ điều gì đe dọa tất cả bộ, họ sẽ cho ta biết thông qua ông ấy.”

Draka nạt nộ “Hắn triệu tập anh như thể anh là thú vật của hắn.”

“Em không thích điều này Durotan. Nghe thật kiêu căng.”

“Anh không phải không đồng tình với em,” Durotan nói. Trong suy nghĩ bắt đầu nghiêng dần về dự định sẽ từ chối lời mời. Nhưng khi anh bắt đầu đọc lại từ câu chữ chứa đầy kiêu căng cho đến nội dung của bức thư. Một điều chắc chắn đang làm phiền lòng con người vĩ đại mà cả loài Orc kính trọng, và điều đó đáng giá vài ngày đi đường.

Draka quan sát anh, con người thu hẹp lại. Durotan nhìn nàng mỉm cười “Anh sẽ đi. Cùng với tất cả Shaman của bộ tộc”

Draka cau mày “Em sẽ đi với anh”

“Tốt nhất là...”

Draka gầm gừ “Tôi là Draka, con gái của Kelkar, con trai của Rhakish. Tôi sớm sẽ là bạn đời của anh. Anh không có quyền cấm tôi.”

Durotan ngửa đầu cười lớn, anh cảm thấy hài lòng vì Draka lại thể hiện một ý chí mãnh liệt đến vậy... Anh đã chọn đúng người, tất nhiên là vậy. Từ một người yếu ớt bẩm sinh trở nên mạnh mẽ và đầy nhiệt huyết. Tộc Frostwolf sẽ càng hưng thịnh khi anh có cô ở bên.

“Gọi người đưa thư, khi anh ta dùng xong bữa.” Durotan nói, giọng trầm pha lẫn hài hước.” Nói với anh ta rằng chúng ta sẽ có mặt ở cuộc họp lạ lùng này của Ner’zhul, nhưng tốt nhất khi đến bọn ta phải được đảm bảo rằng nó thực sự cần thiết.”

Người lãnh đạo và các Shaman của tộc Frostwolf là những người đầu tiên đến cuộc họp. Đích thân Ner’zhul chào đón họ, và khoảnh khắc Durotan nhìn thấy vị Shaman kia, anh biết mình đã đúng khi đến đây. Mặc dù Ner’zhul không còn trẻ, Durotan nghĩ ông ta đã già đi vài tuổi chỉ trong ít tháng từ lần gặp cuối cùng ở Kosh’harg. Anh thấy... ông ta ốm hơn, chỉ còn da bọc lấy xương, như thể ông ta đã không ăn gì trong một thời gian rồi. Và đôi mắt trông như bị ma ám. Ông đặt đôi tay run rẩy lên bờ vai rộng của Durotan, nói lời cảm ơn chân thành.

Đây không phải là vở kịch ngoạn mục để dành quyền lực, nó là nỗi lòng trước một mối đe dọa thực sự. Durotan nghiêng đầu, ra hiệu cho người của mình vào chỗ.

Vài giờ trôi qua, mặt trời đã trôi về phía chân trời. Durotan nhìn dòng Orc ổn định kéo về phía vùng đất tối bằng phẳng dưới chân ngọn núi thiêng, giống như sắp tổ chức lễ hội ở Kosh'harg. Anh thấy những lá cờ hiệu rực rỡ đang phấp phới, và khẽ mỉm cười khi thấy biểu tượng của tộc Blackrock – Tộc của Orgrim. Kể từ khi trưởng thành, thời gian dành cho nhau của đôi bạn trẻ thời niên thiếu bị giới hạn, từ lúc Orgrim tham dự lễ kế nhiệm tộc trưởng của Durotan, họ đã không còn gặp nhau thêm một lần nào nữa. Durotan hài lòng nhưng không mấy ngạc nhiên khi thấy Orgrim đi tới chỉ một bước sau Blackhand, thủ lĩnh to lớn và đáng sợ của tộc Blackrock. Bạn cũ của Durotan giờ đã là phó thủ lĩnh.

Draka theo sau người bạn đời tương lai của mình và lăm bằm, mặc dù rất hài lòng. Cô khá thân thiện với Orgrim, điều đó khiến Durotan cảm thấy biết ơn. Anh thật may mắn khi cả hai người quan trọng nhất với anh có thể trở thành bạn bè của nhau.

Trong khi Blackhand đang nói chuyện với Ner'zhul, Orgrim ném cho Durotan một cái nháy mắt. Durotan nhe răng cười đáp trả. Anh khá bất an khi nhìn thấy dáng vẻ khi nãy của Ner'zhul, nhưng ít ra, cuộc hội ngộ này cũng tạo cho anh cơ hội để thăm hỏi Orgrim. Đó là anh nghĩ vậy, tuy nhiên, Blackhand quay sang khịt mũi và khoát tay ra hiệu cho Orgrim đi theo. Durotan cảm thấy nụ cười trên khuôn mặt mình xù xuống, nếu Blackhand yêu cầu Orgrim phải ở cạnh ông ta xuyên suốt buổi họp này, sự hào hứng cũng sẽ nhanh chóng rời bỏ Durotan.

Draka, người rất hiểu Durotan, với lấy tay anh và siết chặt. Cô không nói gì, cô không cần phải nói. Durotan cúi nhìn cô và mỉm cười.

Người đưa thư cao lớn đã thông báo rằng Ner'zhul sẽ không tổ chức cuộc họp trước ngày mai, các bộ tộc khác vẫn đang đến trong đêm. Trại của tộc Frostwolf nhỏ hơn hầu hết những tộc khác nhưng lại hòa thuận hơn đa số. Họ mang nhiều lều và da thú cho chuyển đi, người đưa thư cũng thấy rất nhiều thịt, cá và trái cây từ họ. Một cái đuôi Talbuk chậm chạp quay trên ngọn lửa, mùi hương của nó như đang trêu người vị giác sắc bén của Orc giống như cách mà họ phát điên vì cá sống. Có tổng cộng mười một – Durotan, Draka, Drek'Thar và tám Shaman dưới trướng. Durotan thấy một

vài người trông rất trẻ, nhưng chắc chắn sức mạnh của họ sẽ lớn dần theo thời gian, một khi đã được các tổ tiên chấp nhận thì họ luôn bình đẳng về danh dự và sự tôn trọng.

Một bóng đen xuất hiện cạnh đồng lửa, Durotan đứng dậy, thị uy bằng vẻ cao lớn của mình, phòng khi vị khách đang say xỉn và đến để gây sự. Rồi gió đổi chiều, anh cười lớn khi ngửi thấy mùi của Orgrim.

“Xin chào, bạn cũ của ta”, anh nói lớn khi ôm chặt gã Orc mới đến. Cao bằng Durotan, Orgrim to lớn hơn hẳn, như từ lúc cả hai còn trẻ. Bằng sự quý trọng đối với tộc phó của Blackrock, Durotan tự hỏi làm thế nào anh ta có thể chiến thắng Orgrim ở bất kì điều gì.

Orgrim vỗ vai Durotan và lầm bầm “Trại của các cậu nhỏ, nhưng có mùi tuyệt nhất” anh nói, nhìn miếng thịt đang nướng khịt mũi tán thưởng.

“Vậy hãy xé một miếng thịt Talbuk và gác nhiệm vụ sang một bên” Draka nói.

“Ước gì tôi có thể” Orgrim thở dài “tôi không có nhiều thời gian. Thật vinh dự nếu thủ lĩnh tộc Frostwolf có thể đi dạo cùng tôi một chút.”

“Vậy thì chúng ta đi thôi,” Durotan trả lời.

Họ rời khỏi khu trại và bước đi trong im lặng một lúc lâu, cho đến khi những cái lều chỉ còn nhỏ xíu, ánh đèn lấp lánh đã ở rất xa và họ tin chắc rằng không có những con mắt tò mò hay những lỗ tai tọc mạch theo dõi họ. Cả hai đã rất cảnh giác. Orgrim đứng yên lặng một lúc, còn Durotan chờ đợi trong sự kiên nhẫn của người thợ săn thực thụ.

Cuối cùng, Orgrim mở lời “Blackhand không muốn bọn tôi đến đây” anh nói. “Ông ta cho rằng việc này thật thấp hèn, Ner’zhul triệu tập bọn tôi như cách hăn gọi vật nuôi vậy”

“Draka và tôi đều có cùng phản ứng như vậy, nhưng tôi mừng vì điều đó. Cậu thấy khuôn mặt của Ner’zhul rồi đấy. Chỉ một lần nhìn ông ấy như vậy một lần là đủ để tôi thấy rằng chúng ta đã đúng khi đến đây”

Orgrim khịt mũi chế giễu “Tôi cũng vậy, nhưng khi tôi rời trại, Blackhand vẫn phản ứng dữ dội với vị Shaman. Ông ta không thấy những gì cậu và tôi thấy”

Ở địa vị của mình, Durotan không nên nói xấu về tộc trưởng của một tộc khác, dù những gì mà hầu hết mọi Orc nghĩ về Blackhand cũng chẳng phải là một bí mật. Hẳn chắc chắn là một Orc mạnh mẽ và đang ở thời kì sung mãn nhất, to lớn và khỏe hơn mọi Orc mà Durotan từng thấy. Và chắc chắn hẳn không hề ngu ngốc. Nhưng có cái gì đó ở Blackhand khiến Durotan luôn khó chịu. Anh quyết định giữ im lặng.

“Tôi có thể thấy cậu đang phiền lòng ngay cả khi ở giữa màn đêm, bạn của tôi.” Orgrim thì thầm “Cậu không cần phải lên tiếng tôi cũng đã biết những gì cậu muốn nói. Ông ta là tộc trưởng của tôi, tôi đã thề sẽ trung thành với ông ấy và tôi sẽ không bao giờ phá bỏ lời thề ấy. Nhưng tôi cũng có nhiều hoài nghi.” Lời thú nhận làm Durotan giật mình “Thật sao?”

Orgrim gật đầu “Tôi đang rất hoang mang giữa lòng trung thành và những gì trái tim tôi mách bảo. Có lẽ cậu sẽ chẳng bao giờ phải ở trong hoàn cảnh của tôi. Là một tộc phó, tôi có thể khuyên can ông ta một vài thứ nhưng không hề nhiều. Ông ấy lãnh đạo bộ tộc và ông ta có quyền. Và tôi chỉ có thể hy vọng ông ta sẽ lắng nghe ý kiến của người khác vào ngày mai chứ không phải cố gắng bảo vệ sự kiêu hãnh đang bị tổn thương của mình.”

Durotan thấu hiểu được hy vọng mà Orgrim đang mong chờ. Nếu mọi thứ diễn ra theo chiều hướng xấu như điều mà Ner’zhul ám chỉ, một tộc trưởng của một bộ tộc hùng mạnh nhất hành xử như một đứa trẻ hư là điều cuối cùng mà ông ta muốn thấy.

[Xem ảnh 2](#)

Orgrim Doomhammer

Mắt anh chứa sự ảm đạm khi nhìn vào Orgrim. Lòng kiêu hãnh, nỗi buồn phiền tuôn ra cùng lời anh nói “Bây giờ cậu đang mang cây Doomhammer. Tôi không biết rằng cha cậu đã qua đời.”

“Ông ấy đã chết rất anh dũng” Orgrim nói. Anh chần chừ rồi lại hỏi “Cậu còn nhớ cái ngày mà tôi với cậu chạm mặt tên Ogre và người Draenei đã cứu chúng ta chứ?”

“Tôi khó có thể quên được”

“Nhà tiên tri của họ đã dự đoán về thời khắc tôi sẽ nhận cây Doomhammer” Orgrim nói “Tôi đã phấn khích với cái ý nghĩ sẽ cầm nó và

lao vào cuộc đi săn. Đó là lần đầu tiên tôi hiểu – ý của tôi là tôi thật sự hiểu rằng – khi nó là vũ khí của tôi, tôi sẽ mất đi người cha của mình”

Anh nới dây đeo vũ khí rồi nhấc bổng cây Doomhammer lên nhìn ngắm như đang dõi theo một vũ công. Một sự cân bằng giữa sức mạnh là kỹ năng – Durotan nghĩ. Ánh trăng chiếu lên tấm lưng săn chắc theo từng cử động của anh, cúi, gập, xoay mình. Rồi anh bắt đầu túa mồ hôi và hơi thở có phần nặng nề.

“Nó là một thứ vũ khí chứa đầy vinh quang” Orgrim đặt lại cây vũ khí huyền thoại đang cầm rồi nói với thanh âm nhỏ nhẹ “Một vũ khí đầy quyền năng. Niềm tự hào của dòng máu đang chảy trong huyết quản của tôi. Và nếu có thể, tôi sẽ đập nát nó ra thành trăm mảnh để gặp lại cha của mình.”

Trở nên trầm mặc, Orgrim sai bước dần về phía đống lửa đang cháy lấp lánh. Durotan quyết định không theo sau. Anh ngồi ở đó thật lâu để ngắm những ngôi sao trên trời cảm nhận thăm sâu trong tâm hồn anh rằng thế giới vào ngày mai sẽ khác xa với những gì anh biết từ trước đến giờ.

Chương 07

**Chương có nội dung hình ảnh*

Tôi biết rõ rằng loài Orc chúng tôi mất nhiều hơn được. Ngày đó, văn hóa của chúng tôi còn chưa suy đồi, chưa bị tổn hại và hoàn toàn thuần khiết. Chúng tôi giống như những đứa trẻ, luôn được an toàn, yêu thương và được bảo vệ. Nhưng mà trẻ em cần phải lớn lên và chúng tôi là những con người quá dễ để thao túng.

Có một chỗ cho lòng tin. Không ai có thể buộc tội chúng tôi nếu không biết gì về điều này. Nhưng chúng tôi cũng cần phải cẩn thận. Những người sở hữu khuôn mặt khả ái có thể lừa dối ta và thậm chí ngay cả những người mà ta tin tưởng bằng tất cả tình yêu thương cũng có thể đánh lừa ta bất cứ lúc nào.

Tôi đã than khóc cho sự ngây thơ của chúng tôi khi nghĩ về những kí ức và những ảo tưởng của một ngày mai đáng ra chúng tôi sẽ có. Và chính sự ngây thơ đã dẫn tới sự sụp đổ của chúng tôi.

Một hàng dài những khuôn mặt nghiêm nghị tập trung nhìn về một hướng, rất nhiều trong số họ là những người đứng đầu các bộ tộc Orc. Durotan đứng bên cạnh Draka, cánh tay anh đưa về sau lưng cô, một hành động bảo vệ, mặc dù Durotan không rõ tại sao cô cần được bảo vệ. Đôi mắt của anh ấy mở to khi gặp Drek'Thar và anh thấy trên nét mặt của vị cổ vấn cũng như người bạn của mình có một điều gì đó khiến anh ấy lạnh gáy.

Anh ấy ước rằng mình có thể đứng cùng với Orgrim. Họ đều khác nhau về thị tộc và truyền thống, nhưng khác với sự mong đợi, không có một ai mà Durotan có thể tin tưởng hơn anh.

“Hắn đã không được đi săn từ rất lâu rồi, kè kia”, Draka thì thầm, gật đầu về hướng Blackhand, “Hắn đang rất ham muốn một cuộc chiến.”

Durotan thở dài: “Hắn sẽ có được nó thôi. Nhìn mặt của họ kìa”.

“Em chưa từng trông thấy Drek'Thar như vậy, kể cả khi Mẹ Kashur bị nghiền nát.” Draka nói nhưng Durotan không trả lời mà chỉ đồng thuận gật đầu và tiếp tục quan sát.

Ner'zhul sải bước trên chính giữa đám đông đang tụ họp. Mọi người lùi lại để nhường chỗ cho ông. Ông bắt đầu đi theo chiều kim đồng hồ và niệm chú. Sau đó, Ner'zhul dừng chân và nâng bàn tay của ông lên. Những ngọn lửa bùng cháy trước mặt của ông ta. Nó cháy vọt lên bầu trời, những tiếng trầm trồ cất lên kể cả từ những người đã từng thấy điều này nhiều lần trước đó. Cột lửa bùng lên gay gắt trong một lúc lâu, sau đó nó nhỏ dần đi và cuối cùng trở thành một ngọn lửa trại bình thường, nhưng vẫn mang vẻ gì đó huyền bí.

“Khi màn đêm xuống, bằng cách này hay cách khác, các người phải ngồi xuống bên đồng lửa”- Ner'zhul ra lệnh.

“Hãy để mỗi bộ tộc ngồi vào vị trí của mình, cùng các Shaman của riêng họ, và ta sẽ gọi các người lên nói ý kiến của mình khi đến lúc thích hợp.”

“Có lẽ người cũng muốn chúng ta mang đến một con thú đã bị giết”, một giọng nói giận giữ vang lên, “Rồi nằm ngoan ngoãn ngủ dưới chân người khi màn đêm xuống.”

Durotan biết giọng nói đó; anh thường nghe thấy nó ở lễ hội Kosh'harg thời trẻ, được kể cho rằng chủ nhân của nó thường rống lên để giải tỏa cơn say máu trong cuộc đi săn. Giọng nói đó là độc nhất và không thể bị nhầm với ai khác. Anh quay lại nhìn Grom Hellscream, thủ lĩnh trẻ tuổi của tộc Warsong và hy vọng rằng điều này không làm trì hoãn điều mà Ner'zhul đang muốn nói cho tất cả biết.

Hellscream đứng trước bộ tộc của hắn, mảnh mai hơn hầu hết những Orc khác, nhưng vẫn cao lớn và oai vệ. Tộc Warsong mang trên mình màu đỏ và đen, và dù Hellscream không mặc giáp, những màu sắc mạnh mẽ kia vẫn mang đến một thông điệp đầy đe dọa. Hắn khoanh tay và nhìn chằm chằm vào Ner'zhul.

Ner'zhul chẳng hề phản ứng trước sự khiêu khích, ông thở dài nói: “Nhiều người trong số các người thấy danh dự của mình đang bị tổn thương, ta

biết. Nhưng xin hãy để cho ta được nói, và các người sẽ thấy vui vì mình đã ở đây. Con cháu của các người cũng sẽ vui vì điều này.”

[Xem ảnh 1](#)

Biểu tượng tộc Warsong

Hellscream gầm gừ, mắt hằn lóe sáng, nhưng hăn im lặng. Hăn đứng thêm một lúc nữa và sau khi nhún vai, để nhấn mạnh rằng đây là quyết định của chính mình, hăn ngồi xuống. Tộc Warsong làm theo.

Ner'zhul chờ cho mọi người im lặng rồi bắt đầu nói. “Ta có một thị kiến, từ một tổ tiên được ta tin tưởng hơn mọi cách mà ta có thể diễn tả được. Người đã cho ta thấy một hiểm họa, ẩn giấu như một con bọ cạp độc dưới bụi hoa. Mọi Shaman khác đều có thể kiểm chứng điều này và họ sẽ làm như vậy, sau đó hãy để cho họ được lên tiếng. Ta thấy buồn và giận dữ vì chúng ta đã quá ngờ nghệch.

Durotan nôn nao vì lời của vị Shaman, tim anh đập thành thịch. Kẻ thù bí ẩn này là ai? Sao một kẻ thù đen tối đến vậy có thể thoát khỏi sự chú ý của họ?

Ner'zhul thở dài, mắt ông trùng xuống, rồi lắc đầu. Giọng nói của ông sâu và tự tin, dù đượm nỗi sầu thảm.

“Kẻ thù mà ta đang nhắc tới,” ông gằn giọng, “là người Draenei.”

Sự hỗn loạn bùng lên.

Durotan nhìn trong sự ngờ vực. Anh nhìn quanh và thấy Orgrim nhìn mình, rồi thấy trong đôi mắt to màu xám của bạn mình, cùng một sự choáng váng trong lòng anh. Người Draenei? Chắc chắn có điều gì đó sai ở đây. Lũ Gronn, phải, có thể chúng đang giấu diếm một bí mật nào đó có thể được sử dụng để chống lại loài Orc... nhưng không. Không thể là người Draenei. Kỹ năng chiến đấu của họ không ở cùng đẳng cấp với Orc. Dĩ nhiên họ vẫn đi săn, vì họ cũng ăn thịt để sống như Orc vậy. Họ có thể đối đầu với bọn Gronn, thỉnh thoảng tham gia giúp đỡ cho những cuộc đi săn. Tâm trí Durotan bắt đầu nhớ lại cảnh tượng 2 đứa trẻ chạy trốn khỏi một tên Ogre to lớn đến nỗi bước chân làm rung chuyển đất đá và những hình dáng cao màu xanh chẳng rõ từ đâu tới đã cứu chúng.

Điều gì khiến họ mạo hiểm cuộc sống chỉ để cứu 2 đứa trẻ nếu họ thực sự xấu xa theo cả một hệ thống như Ner'zhul tin tưởng? Điều này không đúng. Không có một điều gì hợp lý trong truyện này cả.

Ner'zhul kêu gọi mọi người im lặng, nhưng không ai thềm để tâm hết. Blackhand đứng hằn dẫy, mạch máu căng cứng trên cái cổ rắn chắc của hắn, trong khi đó Orgrim làm những gì mình có thể để kiềm chế thủ lĩnh của anh. Rồi một tiếng động kinh khủng đâm xuyên qua không khí, điếc tai và gần như làm tim ngừng đập. Grom Hellscream cũng đứng lên, đầu ngả về phía sau, ngực nhô ra trước và bộ hàm của hắn mở rộng đến nỗi nó gần như rời ra tựa như một con rắn vậy. Không gì có thể sánh được với chiến hống của Hellscream, và nó kéo theo sau một sự im lặng đến sững sờ.

Grom mở mắt và cười khi nhìn về phía Ner'zhul, người mà đang không tin vào mắt mình khi một địch thủ trở thành đồng minh một cách nhanh chóng như thế

“Hãy để cho vị Shaman tiếp tục” Hellscream nói. Sự im lặng tuyệt đối sau tiếng rống làm cho lời của hắn được tất cả nghe thấy rõ ràng, mặc dù chúng đang được nói bằng âm lượng bình thường.

“Ta muốn nghe thêm về kẻ thù mới mà cũ này”

Ner'zhul mỉm cười mãn nguyện. “Ta biết nó làm mọi người giật mình. Bản thân ta cũng sững sờ như vậy. Nhưng tổ tiên không nói dối. Những kẻ dường như rất đáng kính ấy đã đợi chờ hàng năm trời cho đến thời điểm có thể tấn công chúng ta. Chúng sống an toàn đằng sau những tòa nhà kì lạ tạo bởi những vật liệu chúng ta không thể hiểu được, và bọn chúng cất giấu những bí mật có thể có ảnh hưởng to lớn đến chúng ta.”

“Nhưng tại sao?” Durotan cất lời trước khi chính anh nhận ra anh vừa làm vậy. Những cái đầu quay sang nhìn anh, nhưng anh không ngần ngại. “Tại sao họ lại muốn tấn công chúng ta? Nếu họ ẩn chứa những bí mật to lớn như vậy, thì họ cần gì ở chúng ta? Và chúng ta sẽ đánh lại họ như thế nào nếu những điều này là thật?”

Ner'zhul cảm thấy bối rối. “Điều đó, ta không biết, nhưng ta có biết là tổ tiên đang lo lắng.”

“Chúng ta đông hơn chúng” Blackhand gào lên.

“Điều đó là không đủ,” Durotan phản pháo. “Không đủ để chống lại những kiến thức vượt trội của họ. Họ đến đây từ những con thuyền di chuyển qua những thế giới. Blackhand. Ông nghĩ là họ sẽ gục ngã trước cung tên và rìu chiến sao?”

[Xem ảnh 2](#)

Blackhand – thủ lĩnh tộc Blackrock

Cặp lông mày rậm của Blackhand cau lại. Hắn mở miệng đáp lại.

“Việc này đã được chúng âm thầm chuẩn bị từ rất lâu rồi” Ner’zhul cắt ngang cuộc nói chuyện. Giải pháp và chiến thắng sau cùng không đến trong 1 đêm được. Ta không yêu cầu các người phải lao vào chiến tranh lúc này, nhưng chỉ đơn giản là hãy cảnh giác. Hãy chuẩn bị. Hãy bàn bạc với Shaman của các người để có những hành động đúng. Và hãy mở mang tâm trí và trái tim cho một liên minh mà sẽ đảm bảo cho chiến thắng”

Hắn mở cánh tay có ý van nài “Chúng ta là những bộ tộc riêng rẽ, phải, với truyền thống và di sản khác nhau. Ta không yêu cầu các người phải từ bỏ lịch sử đáng tự hào đó, mà chỉ yêu cầu các người mở rộng tâm trí để liên minh, biến cái mạnh của từng bộ tộc riêng rẽ trở thành một lực lượng bất khả chiến bại. Chúng ta đều là Orc! Blackrock, Warsong, Thunderlord, Dragonmaw... Ta không thấy sự khác biệt nhỏ nhoi này có vấn đề gì cả. *Chúng ta đều cùng một loài!* Đến tốt cùng, chúng ta đều muốn một nơi ở an toàn cho lũ trẻ, thành công trong những cuộc săn, đến với người mình yêu thương, được vinh danh giữa những bậc tiền bối. Chúng ta giống nhau nhiều hơn là khác biệt.”

Durotan biết điều này là sự thật và liếc nhìn người bạn của mình. Orgrim đứng đằng sau tộc trưởng của mình, cao lớn, oai hùng và trang nghiêm. Đến khi anh cảm thấy ánh mắt của Durotan hướng về mình, anh quay lại và khẽ gật đầu.

Đã có những lời chỉ trích tình bạn kì lạ giữa 2 con người thích phiêu lưu này và, Durotan phải thừa nhận, một tuổi trẻ thật bốc đồng. Nhưng Durotan không thể trở thành người như anh hiện nay nếu như anh không chịu ảnh hưởng từ sức mạnh to lớn của Orgrim; và anh tin chắc rằng Orgrim cũng nghĩ như vậy về anh.

Nhưng còn về tộc Draenei...

“Tôi có được lên tiếng không?”

Lời nói được cất lên là của Drek'thar, và Durotan quay người ngạc nhiên. Câu hỏi dường như không hướng đến chỉ tộc trưởng của ông, mà còn cả vị Shaman người mà vẫn đang cố vấn cho tất cả bọn họ.

“Tộc trưởng của tôi,” Drek'thar nói, hướng đến Durotan với giọng run run, “tộc trưởng của tôi, những gì Ner'zhul nói hoàn toàn đúng. Mẹ Kashur đã xác nhận điều đó.”

Những Shaman khác của tộc Frostwolf đều gật đầu. Durotan nhìn chăm chăm vào họ. Mẹ Kashur? Nếu có bất kỳ ai mà Durotan có thể tin tưởng, đó hẳn là những Orc già thông thái. Anh nhớ lại thời điểm khi anh đứng trong một cái hang lớn, cảm nhận hơi lạnh không phải đến từ không khí, nghe và nhìn bằng cả trái tim khi mà Mẹ Kashur nói với ai đó anh không nhìn thấy nhưng biết được đó là ai.

“Mẹ Kashur đã nói rằng người Draenei là kẻ thù của chúng ta?” anh hỏi, không tin vào những gì mình nghe thấy, Drek'thar gật đầu.

“Đã tới lúc những tộc trưởng lắng nghe Shaman của mình, như Durotan vừa rồi,” Ner'zhul nói. “Chúng ta sẽ họp lại vào lúc chạng vạng, và các tộc trưởng sẽ nói cho ta nghe những suy nghĩ của các người. Có những con người mà các người biết và tin tưởng. Hỏi họ xem họ đã thấy những gì”

Đám đông bắt đầu giải tán. Chậm rãi, cảnh giác với những tộc khác, tộc Frostwolf trở về nơi cắm trại của họ. Gần như cùng lúc, họ ngồi thành một vòng tròn và hướng sự chú ý tới Drek'thar, người bắt đầu nói một cách chậm rãi và thận trọng.

“Người Draenei không phải là bạn của chúng ta,” ông nói. “Tộc trưởng của tôi...Tôi biết ngài và Doomhammer ở tộc Blackrock đã ở với họ 1 đêm, tôi biết là ngài luôn nói tốt về họ, tôi biết là bề ngoài thì họ đã cứu mạng ngài. Nhưng để tôi hỏi ngài... ngài không thấy có gì không đúng ở đây sao?”

Durotan nhớ lại tên Orge tấn công 2 người như thế nào, gào thét trong cơn cuồng loạn, cái chùy của nó quăng lên. Và với một cảm giác khó chịu, anh nhớ lại tốc độ mà người Draenei xuất hiện để giải cứu anh và Orgrim nhanh

như thế nào. Làm sao mà họ không trở về nhà khi mà trời đã gần như tối. Anh cau mày. Đó là những suy nghĩ không thể tha thứ, và hơn thế...

“Lông mày của ngài đang cau lại, tộc trưởng của tôi. Tôi sẽ hiểu nó, rằng, sự tin tưởng của ngài đối với họ đã bắt đầu lung lay?”

Durotan không trả lời hay là nhìn sang vị trưởng Shaman của tộc. Anh nhìn xuống mặt đất, không hề muốn suy nghĩ theo cách này, nhưng không thể ngăn cản sự nghi ngờ đang ăn dần vào trái tim anh, như những ngón tay lạnh toát của ngày đông băng giá.

Trong ký ức của anh, một lần nữa anh lại nói chuyện với Restalaan, nói với người Draenei đuôi xanh dài này, “Chúng tôi bây giờ không như xưa nữa”

“Không, các anh không còn như thế nữa,” Restalaan nói. “Chúng tôi đã theo dõi loài Orc trưởng thành về sức mạnh, kỹ thuật và tài năng. Các anh đã gây ấn tượng cho chúng tôi”

Một lần nữa anh lại cảm thấy một sự lừa gạt chua chát, như thể lời khen ngợi đó như là một sự sỉ nhục khéo léo mà xảo trá. Như thế là người Draenei nghĩ rằng họ là chủng tộc thượng đẳng... Ngay cả với làn da xanh kì lạ, trái với tự nhiên, đôi chân của họ có hình dáng của một con Talbuk, với chiếc đuôi dài nhẵn nhụi và bộ guốc màu xanh thay vì những bàn chân bình thường của loài Orc.

“Hãy nói đi, tộc trưởng. Ngài đã nhớ lại những gì?”

Durotan nói với ông bằng giọng nặng nề về chuyện thăm tình cờ đến người Draenei, về dáng vẻ gần như là kiêu căng của Restalaan, “Và...và Velen, nhà tiên tri của họ, hỏi rất nhiều câu hỏi về chúng ta, và ông ta không chỉ hỏi xã giao thôi. Ông ta thật lòng muốn biết về loài Orc.” “Tất nhiên là ông ta muốn.” Drek'thar nói. “Thật sự là một cơ hội lớn! Họ đã lên kế hoạch chống lại chúng ta từ khi họ tới đây. Và họ tìm thấy 2 – thứ lỗi cho tôi. Durotan. Nhưng 2 đứa nhóc trẻ và ngây thơ để kể cho họ mọi thứ mà họ muốn biết? Đó chắc hẳn là đã được lên kế hoạch trước.”

Tổ tiên sẽ không lừa dối họ, nhất là về những thứ quan trọng. Durotan biết điều đấy. Và giờ khi nhớ lại những sự kiện của ngày đêm ấy với một góc nhìn khác, nó thật hiển nhiên những hành động của Velen đáng ngờ như thế nào. Và như thế...phải chăng Velen là bậc thầy lừa đảo đến nỗi cái cảm

giác của sự tin tưởng cả Durotan và Orgrim dành cho hắn đều chỉ là lừa dối?

Durotan cúi đầu xuống.

“Một phần trong ta chưa hoàn toàn tin vào điều ấy, bạn của ta” Anh nói nhỏ. “Và như thế, ta không thể chống đỡ cho tương lai của chúng ta chỉ vì sự nghi ngờ mỏng manh của bản thân ta. Ner’zhul không triển khai một cuộc chiến vào ngày mai. Ông ta yêu cầu chúng ta tập luyện, canh chừng, sẵn sàng, và xích lại gần nhau hơn. Những điều này ta sẽ làm, vì những điều tốt đẹp cho tộc Frostwolf và toàn thể loài Orc.”

Anh nhìn vào từng khuôn mặt âu lo một lượt, một số chỉ như là bạn, một số, như Drek’thar và Draka, được anh tin tưởng và yêu thương.

“Tộc Frostwolf sẽ chuẩn bị cho chiến tranh.”

Chương 08

**Chương có nội dung hình ảnh*

Sợ hãi có thể khiến con người dễ dàng ghét bỏ lẫn nhau, như là một hành động tự vệ, tự bao bọc chính mình – thật đáng thương làm sao. Thay vì cùng nhau vượt khó, thì chúng ta lại soi mói lẫn nhau, tìm kiếm những gì khác biệt. Da ta màu xanh; của người thì hồng. Bọn ta có răng dài và to, tai người thì dài và nhọn. Thân thể bọn ta trần, người thì được bao bọc bởi vải lụa. Bọn ta cần không khí, người thì không. Giá như bọn ta không làm thế – thì Burning Legion đã không bị đánh bại, dù sao ta cũng không muốn làm đồng minh với Jaina Proudmore, hay phải kề vai sát cánh với Elf. Dân tộc ta đã không sinh tồn để làm bạn với Tauren, hay Forsaken.

Draenei. Da bọn ta lúc đấy đỏ nâu, ngược với xanh biển. Bọn ta đi chân trần, họ thì có móng với đuôi. Bọn ta đa số sống ở ngoài trời, họ thì sống ở những nơi kín mít. Cuộc sống bọn ta ngăn ngủi, còn họ – chưa ai biết họ đã sống bao lâu.

Tất cả những gì ta thấy ở họ – là sự cởi mở và nhã nhặn. Họ trao đổi, buôn bán với chúng ta, dạy, chỉ bảo, chia sẻ những gì chúng ta cần. Nhưng giờ đây điều đó là vô nghĩa. Chúng ta đã nghe từ tổ tiên, và tận mắt chứng kiến họ khác biệt tới chừng nào.

Mỗi ngày ta cầu nguyện, là dân tộc ta được dẫn dắt bởi tri thức và hiểu biết. Và lời cầu nguyện đó được bao bọc bởi một lời thề – không bao giờ trở nên mù quáng bởi vì những khác biệt nhỏ nhất.

Việc tập luyện bắt đầu. Đó gần như đã trở thành truyền thống với từng bộ tộc khi truyền dạy những con Ogre khi lên 6 tuổi, nhưng trước đây các đợt tập luyện tuy nghiêm túc mà đầy thư giãn. Vũ khí để săn thú, chứ không phải săn những sinh vật có trí khôn, có vũ khí và kỹ năng cũng như một

nền văn minh phát triển của riêng chúng. Những chiến binh Orc trẻ tuổi học từ từ, theo khả năng của chính mình, không cấp bách.

Điều đó giờ không còn nữa.

Lời cầu khẩn cho sự thống nhất của tộc Orc đã có câu trả lời. Những con thú cưỡi đưa tin mỗi mòn chạy qua các bộ tộc báo tin. Một tên Orc thông minh nào đó đã nảy ra sáng kiến tập luyện Bloodhawk (Huyết Ưng) thành chim đưa thư. Tốn nhiều công sức, không xảy ra trong một sớm một chiều, nhưng cuối cùng cũng thành công, và Durotan dần quen với việc mỗi ngày thấy chim đưa thư bay qua bay lại chỗ Drek'Thar và những nhân vật quan trọng khác của bộ tộc. Anh ta tán thành ý kiến: những chiến binh sung sức sẵn sàng chiến đấu luôn là một yếu tố quan trọng trong các kế hoạch tác chiến, thay vì phải tốn hơi sức của họ để truyền tin.

Giáo, tên, rìu, và những vũ khí khác được dùng để săn thú – chúng cần phải được thay thế nếu như thứ họ muốn “săn” là Draenei. Việc phòng vệ cũng vô cùng hệ trọng – những bộ giáp áo trước đây được làm để bảo vệ họ khỏi những móng vuốt, răng và sừng thú hoang thì nay phải được làm lại để bảo vệ khỏi những đường kiếm của Draenei. Trước đây những Orc hiểu biết nghề hàn chỉ lựa thưa, đếm trên đầu ngón tay, thì giờ đây họ chỉ bảo hàng tá đồ đệ. Các xưởng cửa ồn ào sáng đêm không ngừng nghỉ với tiếng búa đập, tiếng mài, tiếng kim loại xì xèo trong các thùng nước. Nhiều gã Orc vung cuốc đào đều đặn ngày ngày như bắt đất mẹ phải “nhả” ra khoáng, kim loại cần thiết cho vũ khí và giáp áo. việc săn bắn vốn chỉ xảy ra khi cần thiết như trước đây thì giờ là hoặc động cố định hàng ngày, vì các chiến binh cần lương khô và giáp áo cũng như cần da để bọc thân. Những chiến binh Orc xếp hàng dài vẫn còn rất trẻ – Durotan cảm thấy vậy, khi bản thân mình còn chưa tới trung niên. Durotan nhớ những ngày cha của mình chỉ dạy mình cách dùng giáo và rìu. Giờ đây thì Durotan phải hướng dẫn những “miếng thịt” xanh non được bao bọc bởi đồng kim loại sáng chói cách sử dụng giáo rìu cung kiếm, việc mà chưa một Orc trẻ tuổi nào được làm trước đây.

[Xem ảnh 1](#)

Chiến binh Orc

Draka, người mà Durotan đã kết hôn một cách thầm lặng và nhanh chóng vì anh không muốn tốn thời gian cũng như tài nguyên dành cho việc chuẩn bị chiến đấu, chạm lưng Durotan dịu dàng. Cô luôn biết chồng mình nghĩ gì.

“Sẽ tốt đẹp hơn nếu như chúng ta được sinh ra vào thời bình”, cô đồng ý “Ngay cả những tên khát máu nhất cũng biết điều đó, nhưng chúng ta đang ở hiện tại, và em biết anh sẽ không né tránh công việc của mình”.

Durotan cười một cách buồn bã. “Anh sẽ không né tránh đâu. Bọn anh là chiến binh, bọn anh cảm thấy phấn khích bởi các cuộc săn, thách thức, bởi máu đỏ và bởi tiếng hét của chiến thắng. Tuy họ nhỏ – nhưng điều đó không đồng nghĩa với yếu. Họ sẽ học được. Họ là Frostwolves”. Anh dừng lại, và nhấn mạnh thêm “ Họ là *Orc*”.

“Thời gian trôi thật mau...”, Rulkan nói.

“Tôi biết... nhưng ta sẽ không để người của mình chinh chiến mà không chuẩn bị” Ner’zhul đáp lại Rulkan “Draenei mạnh hơn chúng ta nhiều”

Rulkan cự khê, rồi cười. Ner’zhul nhìn bà. Là do ông tưởng tượng, hay nụ cười của bà có vẻ gượng ép?

“Chúng ta đang tập luyện nhanh nhất có thể” Ner’zhul thêm vào, không muốn làm buồn người bạn đời của mình.

Rulkan không nói gì cả. Quả nhiên, câu trả lời đó vẫn chưa đủ.

“Hay, bà có thể giúp chúng tôi?” Ner’zhul biết rằng mình đang ngớ ngẩn khi nói ra điều đó “Có thể bà biết rằng... rằng...”

Rulkan sững lại, rồi nghiêng đầu nghĩ. “Tôi đã nói ông tất cả những gì tôi biết, nhưng... có những thế lực ... những vật bí ẩn... mà những kẻ xương thịt không biết”

Ner’zhul đờ người ra trước những lời nói của cô: “Các nguyên tố, và các linh hồn tổ tiên Nhưng còn gì nữa?”

Cô cười mỉm với người bạn đời của mình. “Ông vẫn còn sống, còn thở, còn xương còn thịt – ông chưa sẵn sàng để gặp họ. Họ là những người đã hỗ trợ người của ta bấy lâu nay, để tôi có thể giúp ông”

“Không!” Ner’zhul nhận ra rằng mình đang nài nỉ, nhưng không còn cách nào khác “Làm ơn... chúng ta cần tất cả những gì có thể để bảo vệ thế hệ

tương lai khỏi những kế hoạch tàn ác của bọn Draenei”

Ner'zhul không nói rằng ông cảm thấy thích thú khi làm trung tâm sự chú ý của mỗi bộ tộc. Không nói rằng lời hứa của Rulkan về sức mạnh đã khiến ông suy nghĩ về nó, và thêm khát nó. Nhưng hơn cả thế, là việc bà không nói rằng có thể giúp đỡ ông chống trả những quái thú Draenei, khiến ông buồn rầu cũng như căng thẳng hơn cả.

“Có thể ông đúng. Tôi sẽ xem xét xem họ sẽ tiếp nhận ông không. Có một người tôi tin tưởng nhất, người mà mỗi quân tâm hàng đầu là dân tộc của chúng ta và giúp đỡ chúng ta. Tôi sẽ hỏi người đó”

Ông gật đầu, gần như mê dại trước những lời nói của cô. Ông cười.

Sắp rồi. Sớm thôi, và ông sẽ được gặp vị cố nhân này, vị cố nhân huyền bí này.

Gul'dan cười khi đưa đồ ăn sáng cho thầy của mình – trái cây và cá.

“Một tiên đoán nữa ư, thưa thầy?” Người đồ đệ cúi thấp người khi đưa đồ ăn và trà cho thầy của mình. Với lời khuyên của Rulkan, Ner'zhul bắt đầu uống trà làm từ một số lá để duy trì sức mạnh. Rulkan trấn an rằng việc uống trà sẽ giúp trí óc cũng như năng lực và tinh thần được duy trì cùng với khả năng tiên đoán. Lúc đầu Ner'zhul cảm thấy khó chịu, nhưng không để cho Rulkan thấy. Giờ đây thì ông thưởng thức trà vào mỗi buổi sáng và thêm 3 lần nữa cho cả ngày. Ner'zhul nhận tách trà từ Gul'dan và làm vài ngụm trà, trả lời câu hỏi của đồ đệ.

“Đúng... và ta cũng biết được vài thứ quan trọng. Gul'dan, từ khi bắt đầu có Orc, thì cũng đã có các Shaman. Và Shaman làm việc với các nguyên tố và các linh hồn tổ tiên.

Gul'dan có vẻ bối rối trước những lời nói của thầy mình “Vâng...?”

Ner'zhul không thể kiềm nén nổi nụ cười của mình. “Và điều đó vẫn còn đúng. Nhưng đó không phải là tất cả, còn những thế lực mà ta chưa biết. Linh hồn tổ tiên thì có thể, nhưng những kẻ xương thịt, vẫn còn hít thở khí trời không thể diện kiến họ. Rulkan nói rằng có một cố nhân đã chấp nhận chờ chờ cho Orc... Và sắp tới ta sẽ được diện kiến ngài!”

Mắt của Gul'dan lấp lánh, “Và... cả đồ đệ nữa, có thể không, thưa thầy?”

Ner'zhul mỉm cười. “Người là một người mạnh mẽ, Gul'dan.”, ông nói. “Nếu không vì vậy thì ta đã không chọn người làm người tập sự của mình. Ta nghĩ vậy. Ta xem trọng người, cũng như người đã xem trọng ta.”

Gul'dan cúi đầu kính cẩn. “Có lẽ vậy”, gã nói. “Tôi rất vinh dự được phục vụ. Giờ là thời khắc vinh quang của loài Orc. Chúng ta được cầu nguyện để thấy điều này.”

Tộc Blackrock, với Blackhand dẫn đầu tiên phong, đã khẩn cầu niềm vinh dự để trở thành những người xung phong đầu tiên cho cuộc tấn công. Cũng có vài sự bất bình và tức giận, nhưng kỹ năng săn bắn của tộc Blackrock quả thực là huyền thoại, và họ hoàn toàn là sự lựa chọn đầu tiên hợp lý vì họ cũng sống gần Telmor, một trong những thành phố nhỏ hơn, cô lập hơn. Họ đã được cung cấp một số lượng áo giáp, kiếm, những mũi tên bọc kim loại và những khí tài chiến tranh khác để tiêu diệt lũ Draenei.

Orgrim, với cây Doomhammer đang đeo trên lưng được phủ từ đầu tới cuối bằng kim loại khiến anh khó chịu và bị giới hạn, đang đi cùng bên cạnh thủ lĩnh của mình. Con sói bên dưới anh thì tỏ vẻ khó ưa tương ứng với cái áo giáp nặng nề, quay cái đầu khổng lồ của nó sang tấp lấy chân Orgrim như thể là có con côn trùng nào đang quấy rầy nó vậy. Nó trông có vẻ cực nhọc một chút khi nó phải đưa người cưỡi nó băng qua một bãi cỏ mềm mại, thở dốc hơn mọi khi, với cái lưỡi hồng thè ra.

Orgrim lẩm bẩm. Nghe có vẻ đơn giản: chiến tranh chống lại những kẻ thù mới và quỷ quyết này. Nhưng khi họ có đầy đủ mọi thứ, kể cả Orgrim, đứng và reo hò về quyết định này, chẳng ai ngừng nghĩ rằng sẽ khó khăn thế nào chỉ để đơn giản là chuẩn bị. Họ sẽ phải nuôi nhiều sói hơn hẳn bây giờ, nếu những con vật này phải mang giáp và cả những cái thân thể Orc vốn đã nặng nề với xương dày và cơ bắp mạnh mẽ.

Các loại vũ khí không phải là chưa được thử nghiệm. Họ đã tấn công lũ Orge nhiều lần, dù rằng chúng ỉ ạch và ngu ngốc, còn người Draenei thì nhanh và thông minh, chiến đấu với chúng thì có phần giống với việc chiến đấu với kẻ thù mới hơn là việc giết Talbuk. Họ đã mất đi vài người. Đầu tiên, một số bị đem đi hỏa thiêu cho sự hy sinh danh dự của họ. Những vũ khí cảm nhận được kẻ ngoại lai trong tay họ, áo giáp làm họ chậm đi,

nhưng những cuộc tấn công vẫn diễn ra suôn sẻ. Lần gần nhất, họ đã phải đối mặt với không chỉ một đôi Orge mà còn cả thủ lĩnh của chúng, một con Gronn với sự tàn bạo của lũ Orge và sự ma mãnh quỷ quyết khiến nó trở thành một kẻ thù đầy thách thức. Hai chiến binh Blackrock dừng cảm đã ngã xuống trước khi Orgrim giáng đòn kết liễu cuối cùng, đập nhát búa của lời tiên tri và mang đến sự diệt vong trên con Gronn đang rú lên.

Blackhand đứng bên cạnh anh, thở dốc và chảy đầy mồ hôi, và máu bắn tung tóe trên mặt – của cả chính anh và của sinh vật mà họ vừa giết. Ông lau khuôn mặt của mình bằng bàn tay mang giáp và liếm máu, lầm bầm.

“Hai tên Orge và thủ lĩnh của chúng,” ông lầm bầm, dang tay vỗ vào vai Orgrim. “Lũ Draenei đáng thương chẳng có cơ hội nào để chống lại sức mạnh của chúng ta cả!”

Đứng đổ mồ hôi trong ánh nắng mặt trời, ánh sáng chói chang phản chiếu trên giáp sắt gần như chói lòa đôi mắt, Orgrim đồng ý. Sự khát máu dâng cao trong anh. Anh tin tưởng Ner'zhul và các Shaman của bộ tộc mình. Hơn nữa, anh đã nói chuyện với Durotan, và cả hai đồng ý rằng mặc dù họ đã được đối xử công bằng bởi các Draenei rất lâu về trước khi họ được cứu bởi những người da xanh này, đã có cái gì đó kỳ dị về họ. Các thần linh chưa từng hướng họ đi lầm đường. Sao họ phải làm thế vào lúc này?

Nhưng khi anh đi bên cạnh thủ lĩnh của mình tới nơi mà một nhóm săn bắn nhỏ đã báo cáo. Orgrim đã có sự hồ nghi. Điều gì sẽ xảy ra nếu những người Draenei thực sự kỳ dị? Chắc rằng dân Orc cũng phải thấy sự kỳ dị của họ khi họ lần đầu đến. Cái chết có phải là sự trừng phạt thích đáng cho việc trở nên khác biệt? Có khi nào diễn ra một cuộc tấn công đơn lẻ nào từ người Draenei vào dân Orc chưa? Một sự xúc phạm nhỏ hay kể cả sự sỉ nhục nhỏ nào? Giờ 18 chiến binh Blackrock, trang bị tới tận răng, thân thể được bao bọc bảo vệ bởi giáp sắt, đang phi đến để chém giết một nhóm những người da xanh chưa từng làm gì gây hại mà còn mang thức ăn lại cho người dân của họ. Một cách không mong đợi, một hình ảnh về một thiếu nữ Draenei mỉm cười bên lên với họ hiện ra trong tâm trí Orgrim. Cha mẹ của cô gái đó có thực phải chết vào cái ngày nắng đẹp này?

“Cậu trông có vẻ đang chìm vào suy nghĩ Orgrim,” Blackhand nói với cái giọng căn cổ của ông, làm giật mình Orgrim trong giây lát. “Cậu đang nghĩ gì thế, phó tướng của ta?”

[Xem ảnh 2](#)

Trẻ mồ côi Draenei

Gương mặt của một đứa trẻ mồ côi, Orgrim nghĩ, nhưng không nói ra. Thay vào đó, anh cộc cằn nói, “Tôi đang tự hỏi máu của lũ Draenei thì màu gì”. Blackhand ngửa cái đầu quá khổ của mình ra sau và bật cười. Orgrim nghe một tiếng như tiếng khắc nghiệt của quạ kêu và âm thanh điên cuồng của một gã kỳ dị như thể con quạ nào cũng bay mất bởi tiếng cười của vị thủ lĩnh tộc Blackrock.

“Ta đảm bảo cậu sẽ được sơn đầy máu của chúng”, Blackhand nói, cười khúc khích.

Hàm của Orgrim cắn chặt và anh không nói gì. Các tổ tiên không nói dối. Anh nghĩ dứt khoát. Trẻ con thì vô tội, luôn là thế, nhưng cha mẹ chúng phải nhận lấy cái chết nếu họ chống lại chúng ta như tổ tiên nói.

Họ đến gần mục tiêu một cách dễ dàng đến vô lý, không cần thiết phải che dấu sự tiếp cận của mình. Các trinh sát báo rằng có một nhóm đi săn khoảng 11 người, 6 nam và 5 nữ và họ đang gặp phải một đàn Clefthoof. Trong khi con thú to lớn xù xì này rất mạnh mẽ và khó để tiêu diệt, họ không tỏ ra gây hấn của một đàn Talbuk đã thức và nhóm săn bắt người Draenei đã tiến hành cô lập một con bò đực. Nó gầm lên, dậm xuống đất và hạ thấp đầu, nhắm chuẩn cái sừng duy nhất của nó vào những người tấn công, nhưng kết quả thì đã định rồi.

Hoặc là nó sẽ như thế, hoặc không vì sự xuất hiện của quân Orc.

Blackhand dẫn đoàn người của mình dừng lại trên một sườn núi. Orgrim có thể cảm thấy sự phấn khích từ những đồng đội của mình. Cơ thể họ run rẩy trong bộ giáp mới của mình, tay họ lúc nắm chặt, lúc lơ lửng, mong muốn nắm lấy những thanh vũ khí quen thuộc. Blackhand dơ lên nắm đấm bọc giáp, đôi mắt nhỏ của anh gắn chặt vào những hoạt động đang diễn ra ở bên dưới, chờ đợi thời khắc thích hợp để lao xuống như một con chim ưng vồ lấy con chuột cỏ.

Người thủ lĩnh tộc Blackrock quay sang những Shaman ở sau lưng mình. Họ cũng được mang giáp nhưng không có vũ khí; họ không cần vũ khí. Họ sẽ chữa lành đồng đội của mình khi họ ngã xuống, và hướng sức mạnh to lớn của các nguyên tố về phía kẻ thù của họ.

“Đã sẵn sàng chưa?” anh hỏi.

Người già nhất trong số họ gật đầu. Mắt của ông sáng lên và môi cong lên một nụ cười. Ông cũng muốn thấy máu của lũ Draenei chảy vào ngày hôm nay.

Blackhand lầm bầm và đưa năm đấm của mình xuống. Các chiến binh tộc Blackrock lao xuống.

Họ hét lên tiếng chiến hống khi đến gần, và những người da xanh quay lại, giật mình. Đầu tiên, chỉ có sự giật mình hiện hữu trên gương mặt họ. Không nghi ngờ gì họ đang tự hỏi tại sao một số lượng lớn chiến binh Orc cười sới lại lao vào họ để giết chóc. Chỉ tới khi Blackhand, ở trên con sói khổng lồ của mình, chẻ đôi thủ lĩnh của họ bằng thanh kiếm bản lớn bằng một nhát chém nhẹ nhàng, những người Draenei mới nhận ra các chiến binh Orc đến không phải vì Clefthoof mà vì họ.

[Xem ảnh 3](#)

Nữ chiến binh Draenei

Bằng bản lĩnh của mình, họ không nhìn chằm chằm sửng sốt khi thấy điều này, mà ngay lập tức hành động. Những tiếng hét rời rạc thể hiện sự kinh hãi tột độ bằng một thứ tiếng quái dị ngoài hành tinh. Và mặc dù Orgrim không nhận ra được những từ này – Durotan thì có một trí nhớ trời ban cho việc này chứ không phải là Orgrim – anh vẫn thấy chúng khá quen thuộc. Anh biết mình đang nghe thứ tiếng gì khi nhớ lại ngày trước, cái ngày mà anh và Durotan được người Draenei cứu sống và thông báo về bà con của anh. Và khi bầu trời gầm lên với những âm thanh lạ lẫm từ những tia sét xanh và bạc kỳ quái, các Shaman đã sẵn sàng. Họ tung ra những tia chớp của riêng họ. Ánh sáng chói lòa làm Orgrim phải nhanh chóng nhìn xuống dưới, tập trung vào một chiến binh Draenei trước mặt anh với một cây gậy lung linh tỏa sáng. Anh gầm lên và nhắc bổng cây Doomhammer, giáng xuống kẻ thù của mình. Bộ giáp của người Draenei dĩ nhiên không thể chịu

nổi một lực công phá như thế, chúng trở nên nát vụn như một cái vòng cổ bằng thiếc mỏng. Máu tươi và não của người chiến binh xấu số bắn tung tóe xuống đất.

Orgrim ngẩng đầu lên, đưa mắt tìm mục tiêu kế tiếp của mình. Một vài chiến binh Blackrock đang mắc kẹt trong một chiếc lưới điện phép thuật được giăng ra từ những tên Draenei bắn thủ, từ những tia sét không thuộc về tự nhiên. Những chiến binh mạnh mẽ và kiêu hãnh đang gào thét trong đau đớn vì tấm lưới đang từ từ đốt cháy mọi thứ và ăn sâu vào da của họ. Mùi thịt cháy khét lẹt hòa lẫn với mùi của máu và sự sợ hãi bốc lên mũi Orgrim. *Thứ mùi này thật là quyến rũ.*

Anh cảm thấy một làn gió thổi nhẹ qua khuôn mặt mình, mang theo nó là mùi hương của chiến trường làm Orgrim cảm thấy mình được tiếp thêm một nguồn năng lượng mới. Orgrim nhanh chóng xác định được nạn nhân kế tiếp của mình và lao nhanh về phía người chiến binh xấu số, một phụ nữ không có vũ khí nhưng bao quanh người cô ta là một vòng tròn năng lượng xanh đang dao động. Orgrim bị bất ngờ và thốt ra tiếng chửi rủa khi cây Doomhammer đánh trúng chỗ cứng và bật lại, cây búa rung lên bần bật và tác động đến cả cánh tay và xương của Orgrim. Một vị Shaman khác bước tới, tiếng sấm gầm gừ phát ra song song với thứ âm thanh ma thuật huyền bí của người Draenei, và Orgrim lớn tiếng cổ vũ khi anh thấy những tia lửa điện mạnh mẽ quen thuộc đến từ thiên nhiên đẩy lùi cái thứ năng lượng màu xanh kia. Anh giáng cây búa thêm một lần nữa, và lần này cây Doomhammer dập nát sọ của sinh vật da xanh xấu số một cách tàn nhẫn.

Tất cả dường như đã chấm dứt. Trong một khoảnh khắc, hai chiến binh cuối cùng cũng gục ngã dưới hàng chục thân hình da nâu đồ sộ được vũ trang kỹ càng. Một vài tiếng la hét cộng với chửi rủa, âm thanh đặc biệt của tiếng gươm đao chém vào da thịt, và sau đó chỉ còn lại sự im lặng.

Con Clefthoof bị dồn khi này đã trốn thoát.

Orgrim bắt đầu điều hòa lại hơi thở của mình. Máu của anh sôi sục như đang thì thầm bên tai sự phấn khích của việc giết chóc. Anh vẫn luôn tận hưởng những cuộc đi săn... nhưng điều này,... hoàn toàn khác, anh chưa bao giờ có cảm giác giống thế này. Đôi khi con mồi của anh cũng chống

trả, nhưng những con mồi giống người Draenei – thông minh, mạnh mẽ, chiến đấu theo cách của anh nhưng không phải bằng răng và móng vuốt – thì hoàn toàn mới lạ. Anh ngẩng đầu lên và cười lớn, tự hỏi rằng có phải mình đang say rượu không.

Tiếng hò hét cổ vũ và những tràng cười của những chiến binh Orc ăn mừng thắng trận là âm thanh duy nhất trong đêm lầy. Blackhand bước lại gần Orgrim và giang tay ra ôm lấy anh, chặt đến hết mức có thể vì những bộ giáp dày mà cả 2 đang mặc.

“Ta đã thấy cây Doomhammer, nhưng nó quá nhanh, nhanh đến nỗi ta nhìn nó như một cái bóng mờ vậy.” Thủ lĩnh bộ tộc Blackrock quát lớn và nở một nụ cười. “Cậu đã chiến đấu rất tốt, Orgrim, ta cảm thấy mình thật sáng suốt khi để cậu làm phó chỉ huy.” Nói đoạn, ông khom người xuống cái xác của vị phù thủy là nạn nhân của Orgrim và tháo đôi găng tay sắt của mình ra. Hộp sọ của cái xác đã hoàn toàn vỡ nát và dòng máu xanh thẩm tung tóe khắp mọi nơi. Blackhand lấy ngón tay quét dòng máu của người Draenei xấu số và cẩn thận vẽ lên mặt của Orgrim. Có thứ gì đó đã thay đổi trong anh. Anh vẫn nhớ lần đầu tiên mình giết một sinh vật, dòng máu ấm và đỏ tươi ; anh vẫn nhớ lần máu cha mình được vẽ lên mặt mình khi anh thực hiện một nghi lễ bắt buộc của Om’riggor là đi vào ngọn núi thánh. Và bây giờ, thủ lĩnh của anh lại thế, với máu của cái sinh vật đã từng là kẻ thù của dân tộc anh.

Thứ chất lỏng màu xanh thẩm chảy dài xuống hai bên má của Orgrim và đi vào khoe miệng của anh. Orgrim đưa lưỡi nếm thử vị ngọt ngào của dòng máu tươi.

Con huyết ưng đậu nhẹ nhàng xuống cánh tay của chủ nhân, móng vuốt cắm chặt vào tấm da bảo vệ quanh tay. Ner’zhul đi vòng quanh trong khi người giữ ưng tháo mảnh thông điệp và đưa cho ông ta. Ông lướt qua mảnh da nhỏ một cách nhanh chóng.

Quá dễ dàng, mọi thứ thật sự quá dễ dàng. Không một tổn thất nào về mạng người, dĩ nhiên là vẫn có thương tích. Trận đánh đầu tiên và loài Orc đã hoàn toàn chiến thắng. Blackhand kể lại một cách khinh bỉ rằng họ đã tấn công và đập nát sọ của đoàn người dễ dàng như thế nào. Mọi thứ thật sự

sẵn sàng được bày ra như Rulkan đã nói với ông. Loài Orc, được dẫn dắt bởi Ner'zhul, đã thật sự chứng minh được sức mạnh của mình qua chiến thắng dứt khoát và nhanh chóng này.

Ông đọc lại bức thông điệp một lần nữa. Blackhand và tộc Blackrock của ông ta thật sự thích hợp để chiến đấu với đám người Draenei này. Họ rất mạnh và tàn bạo, nhưng không giống như tộc Warsong hay nhiều tộc khác, tất cả người trong bộ tộc Blackrock đều tuân lệnh của thủ lĩnh một cách triệt để.

Tối đó, có một bữa tiệc mừng chiến thắng dành riêng cho tộc Shadowmoon, ông ăn uống say sưa chè chén hát hò cùng bộ lạc của mình cho đến khi chính Ner'zhul phải tự bò lăn vào giường và chìm vào giấc ngủ say sưa.

Và hình ảnh đó lại xuất hiện.

Hình bóng đó tỏa ánh sáng chói lòa, chói đến mức ngay cả đôi mắt trời phú của Ner'zhul cũng không dám nhìn trực diện. Ông quỳ xuống, run rẩy vì lòng tôn kính và sự phấn khích đang ngập tràn trong tâm trí ông.

“Ngài... đã đến!” Ông thì thầm. cảm thấy nước mắt của chính mình chảy giàn dụa dọc khuôn mặt. “Tôi biết nếu tôi làm ngài hài lòng, ngài sẽ lại đến!”

“Người làm rất tốt, Ner'zhul, vị Shaman, người chăm sóc tinh thần cho loài Orc”. Tiếng nói rung động xuyên qua da thịt đến tận xương tủy của ông và Ner'zhul nhắm mắt lại, cảm thấy bị choáng váng. “Ta đã được chứng kiến tài lãnh đạo của người, cách mà người mang những bộ tộc khác nhau về bên nhau vì một mục đích cao cả hơn, một chiến thắng chung.”

“Thật hãnh diện khi được ngài chứng kiến, hỡi Đấng Vĩ Đại” Ner'zhul thì thầm. Ông chợt nghĩ đến Rulkan và tự hỏi rằng sao tại sao cô ấy không xuất hiện trước ông nữa, nhưng sau đó ý nghĩ về Rulkan biến mất ngay lập tức. Thực thể vĩ đại kia còn rực rỡ hơn gấp trăm lần, thậm chí là so với hình bóng người ông yêu. Ner'zhul dường như đang cầu xin thực thể tuyệt đỉnh kia nói thêm vài lời.

“Ngài đến để nói với chúng tôi sự thật” Ner'zhul tiếp “Chúng tôi đã làm những gì nên làm!”

“Người đã làm tốt, và ta cảm thấy rất hài lòng về người. Vầng quang, kiêu hãnh và những chiến thắng ngọt ngào sẽ tiếp tục đến với người nếu như người chịu làm theo lời của ta!”

“Dĩ nhiên là tôi sẽ làm... nhưng thưa Đấng Vĩ Đại, kẻ bề tôi bé nhỏ này muốn cầu xin người một đặc ân...”

Ner'zhul đánh liều nhìn thẳng vào bóng dáng đó. Nó thật sự khổng lồ, tỏa ra thứ ánh sáng màu đỏ, với một thân hình mạnh mẽ và đôi chân mang bộ guốc cực kỳ đặc trưng của một con Talbuk....

Hay là của một người Draenei....

Ner'zhul chớp mắt, trong một khoảnh khắc khi ông nói ra điều mình nghĩ ông cảm thấy một luồng gió lạnh bất ngờ từ đâu thổi tới. Và rồi giọng nói tiếp tục vang lên trong não và cả trong tai ông, vẫn rất mượt mà và ngọt ngào như mật ong vậy.

“Nói đi, và ta sẽ quyết định xem người có xứng đáng hay không!”

Một cách bất ngờ, miệng Ner'zhul khô cứng, từ ngữ dường như không thể hình thành được. Với một sự cố gắng, Ner'zhul bắt đầu nói : “Thưa Đấng Vĩ Đại,... ngài có một cái tên mà chúng tôi có thể.. gọi không ạ ?”

Một âm thanh vang rền trong máu của Ner'zhul.

“Một đặc ân đơn giản, khá dễ dàng để ban cho người. Đúng, ta có một cái tên. Người có thể gọi ta là... Kil'jaeden!”

Chương 09

**Chương có nội dung hình ảnh*

Cũng dễ hiểu tại sao khi tất cả những người đương thời với ta đều muốn cho cái lịch sử này chết đi. Để nó chìm vào quên lãng một cách âm thầm, lặng lẽ hòa vào dòng nước thời gian cho đến khi mặt nước không còn một chút gợn sóng nào và sẽ không một ai biết được điều đáng xấu hổ đang lẫn khuất ở đâu đó dưới kia. Ta cũng cảm thấy xấu hổ, đúng thế. Mặc dù ta chưa ra đời khi những chuyện này xảy ra. Ta có thể thấy được sự run sợ trong giọng của Drek'Thar khi ông ta kể lại. Ta thấy sức nặng của nó đè lên đôi vai của Orgrim Doomhammer. Grom Hellscream, một người bạn, một kẻ phản bội, và lại là một người bạn, đã bị nó hủy hoại như thế nào.

Thế nhưng giả vờ như chúng chưa hề tồn tại cũng có nghĩa là muốn quên đi những hậu quả nặng nề mà chúng gây ra. Để biến chúng ta thành nạn nhân thay vì đối mặt với cái sự thật là chúng ta đã nhúng tay vào sự diệt vong của chính giống loài mình. Chúng ta đã lựa chọn con đường này. Chúng ta đã lựa chọn nó cho đến khi quá muộn để quay lại. Và với việc đã chọn lựa như thế một lần, chúng ta có thể vận dụng những kiến thức chúng ta có về nơi cuối con đường đen tối và đầy xấu hổ này, chúng ta có thể quyết định không chọn nó lần nữa.

Vì thế ta quyết định nghe và đọc những lời tường thuật của chính những người đã đặt chân lên con đường gần như dẫn đến sự diệt vong cho chúng ta. Ta muốn hiểu tại sao họ lại bước đi trên nó, tại sao họ lại cảm thấy điều này là đúng đắn và nên làm?

Ta muốn được biết để khi ta gặp một con đường tương tự trải ra trước mắt, ta sẽ nhận ra nó.

Loài người, có hai câu nói thông minh ngoài sức tưởng tượng.

Đầu tiên là, “Những ai không chịu học hỏi từ lịch sử, sẽ dễ dàng lặp lại cái lịch sử đó!”

Và thứ hai là... “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!”

Velen đắm mình trầm ngâm khi Restalaan miễn cưỡng tiếp cận ông. Ông ngồi ở trung tâm sân trong ngôi đền của Karabor, không phải trên những chiếc ghế dài dễ chịu bên cạnh cái hồ hình chữ nhật, mà là trên hòn đá cứng. Không gian được lấp đầy bởi mùi hương của những bụi cây đang trở hoa của khu vườn tươi tốt, và nước chảy róc rách êm ái. Những cái cây, lá của nó đung đưa trong gió, càng tăng thêm sự tĩnh lặng của khu vườn. Đó là một quang cảnh thanh bình, nhưng Velen chỉ chú tâm suy nghĩ.

Từ lâu, những người Draenei và Naaru đã tin tưởng lẫn nhau. Những sinh vật rực rỡ mà thật hiếm khi chọn giữ lấy một hình hài rắn chắc, đã từng là những người trông nom đầu tiên của người Eredar tha hương, sau đó là những người thầy, và rồi là những người bạn. Họ đã du hành cùng nhau và đã thấy được nhiều thế giới. Mỗi lần Naaru, đặc biệt một trong những Naaru mà gọi bản thân là K'ure, đã được dùng làm phương tiện để giúp đỡ người Draenei chạy trốn khi mà lũ Man'ari phát hiện ra nơi ẩn náu của họ. Và mỗi lần, Kil'Jaeden và những sinh vật tàn ác mà đã từng là người Eredar, đã tiến đến sát để bắt họ. Velen sầu khổ mỗi khi ông và dân tộc của ông phải rời bỏ một thế giới để mà cứu lấy bản thân họ, và biết rằng bất kì giống loài nào họ bỏ lại đằng sau cũng sẽ bị biến đổi như là những gì đã xảy ra với người Eredar. Kil'jaeden, luôn khao khát bành trướng binh đoàn Legion mà hắn đã tạo ra cho chủ nhân hắc ám Sargeras của hắn, sẽ không bỏ qua việc chiêu mộ khi có thể.

[Xem ảnh 1](#)

Temple of Karabor

K'ure, cũng buồn phiền như Velen, sầu khổ cùng ông. Nhưng ngài đã nói trong tâm trí của Velen với một lập luận không thể thay đổi rằng Kil'jaeden, Archimonde, và Sargeras sẽ tàn phá thế giới khác trong một khoảng thời gian như nhau. Mọi thế giới, mọi giống loài, mọi chủng tộc đều đồng nhất một cách kinh khủng trong đôi mắt của Sargeras. Tất cả đều cần bị phá huỷ hoàn toàn trong một lễ hội khủng khiếp của sự tàn sát và

lửa, cái chết của Velen nằm trong tay của giống loài đã từng là những người bạn yêu quý của ông sẽ chẳng cứu được người vô tội bất hạnh nào cả, ngược lại sự sống của ông thì sẽ có thể có ích một ngày nào đó.

“Làm thế nào?” Velen tức thì giận dữ, “Làm thế nào cuộc sống của tôi lại quan trọng hơn, đáng kính hơn họ chứ?”

Sự tập hợp thì chậm, K’ure đã thừa nhận. Nhưng điều đó đang diễn ra. Có những Naaru khác như ta, đang vươn đến những chủng tộc trẻ khác. Khi mà họ sẵn sàng, họ sẽ được tập hợp lại. Ý định của Sargeras rốt cuộc sẽ ngã gục dưới ý chí của bọn họ – những người đến nay vẫn tin vào những gì tốt đẹp, đúng đắn và hoà hợp, cùng sự cân bằng vô tận của vũ trụ này.

Velen không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc hoặc tin tưởng vào thực thể này, người đã trở thành bạn của ông, hoặc quay lưng lại với những người mà đã tin tưởng ông và bị biến trở thành Man’ari. Ông chọn tin tưởng. Giờ đây, ông cảm thấy khó hiểu. Loài Orc đã bắt đầu tấn công những nhóm đi săn đơn lẻ. Dường như là không có lý do nào cho sự tấn công này; không một ai trong những người bảo vệ mà Velen đã nói chuyện báo cáo bất cứ thứ gì khác thường. Chưa hết, ba nhóm săn đã bị giết đến người Draenei cuối cùng. Restalaan, người đã phát hiện ra cuộc tàn sát, đã báo cáo rằng những cơ thể không chỉ đơn giản là bị giết ... họ bị xé ra.

Vì vậy Velen đã đến ngôi đền, được tạo ra trong những năm đầu người Draenei sống ở thế giới này. Tại đây, bao quanh bởi bốn trong bảy tinh thể Ata’mal đã tách ra tồn tại rất rất lâu từ trước, ông ấy có thể nghe giọng nói yếu ớt của bạn ông trong tâm trí của ông, nhưng lúc này, K’ure không có câu trả lời cho ông.

Sẽ không có cuộc chạy trốn nào cho họ nữa nếu mọi chuyện xấu đi. K’ure đã chết, bị mắc kẹt trong con tàu mà ngài đã cung cấp khi nó bị rơi xuống thế giới này hai trăm năm trước.

“Đấng tiên tri vĩ đại”, Restalaan nói, giọng của ông ấy nhẹ nhàng và mệt mỏi. “Hiện có cuộc tấn công khác.”

Chậm rãi, Velen mở cặp mắt cổ xưa của mình và chú ý đến người bạn của ông một cách buồn bã. “Ta biết”, ông ấy nói. “Ta cảm nhận được nó.”

Restalaan luồn ngón tay dày của mình xuyên qua mái tóc đen. “Chúng ta phải làm gì đây? Mỗi cuộc tấn công dường như hung bạo hơn lần trước. Việc thẩm định các vết thương gây ra trên các nạn nhân dường như cho thấy họ đang nâng cao chất lượng vũ khí của họ.”

Velen thở thật dài và lắc đầu. Những bện tóc trắng đung đưa chậm chậm theo cử động. “Ta không thể nghe thấy K’ure.”, ông ấy nói một cách lặng lẽ. “Ít nhất, không tốt như ta thường hay làm. Ta sợ thời gian của ngài ấy không được lâu nữa.”

Restalaan hạ ánh nhìn của mình xuống, nỗi đau hiện rõ rệt trên khuôn mặt của ông. Naaru đã hy sinh bản thân để có lợi cho họ; tất cả Draenei đều biết và hiểu điều đó. Sự kì lạ và bí ẩn của thực thể này, các Draenei đã lớn lên để lo lắng về ngài. Ngài đã bị mắc kẹt và chết dần chết mòn trong hai thế kỉ. Bằng cách nào đó, Velen đã nghĩ rằng sẽ cần nhiều thời gian hơn để thực thể này chết đi... nếu ngài có chết, theo những gì ông hiểu.

Ông ngồi dậy, ánh sáng từ áo choàng màu nâu của ông rung lên phía sau ông. “Ngài vẫn còn tri thức để truyền đạt cho ta, nhưng ta không có khả năng để nghe thêm nữa. Ta phải đi đến đó. Có lẽ gần lại sẽ giúp ngài truyền đạt tốt hơn.”

“Ý-ý ngài là đi đến con tàu?” Restalaan hỏi.

Velen gật đầu. “Ta phải đi”.

“Đấng tiên tri vĩ đại... tôi không có ý bàn đến sự thông thái của ngài, nhưng...”

“Nhưng dù sao đi nữa cậu sẽ làm”, Velen nói và tươi cười, cặp mắt xanh dương sừng sốt nheo ở các góc với sự hài hước chân thật. “Tiếp tục đi, người bạn già của ta. Câu hỏi của cậu luôn luôn có giá trị đối với ta.”

Restalaan thở dài. “ Loài Orc đã xem con tàu như là ngọn núi thiêng liêng của họ,” ông ấy nói.

“Ta biết điều đó,” Velen đáp lại.

“Vậy tại sao lại chống lại họ bằng cách mạo hiểm đến đó?” Restalaan hỏi.

“Họ chắc chắn sẽ xem đó như là một hành động gây hấn bất cứ lúc nào, đặc biệt là ngay lúc này. Ngài sẽ trao cho họ một lý do để tiếp tục việc tấn công đối với chúng ta.”

[Xem ảnh 2](#)

Prophet Velen

Velen gật đầu. “Ta có nghĩ về điều đó. Suy nghĩ rất kĩ về nó. Nhưng có lẽ đây là thời điểm để hé lộ chúng ta là ai, và ngọn nuôi thiêng liêng của họ là gì. Họ tin rằng tổ tiên của họ trú ngụ tại đó; và họ có thể rất đúng. Nếu K’ure không còn sống được lâu nữa, chúng ta có nên bỏ qua việc sử dụng tri thức và sức mạnh của ngài trong khi ta có thể không? Nếu bất cứ ai và bất cứ thứ gì có thể làm trung gian cho hoà bình giữa loài Orc và bản thân chúng ta, thực thể này, vĩ đại hơn nhiều so với bất kỳ ai trong chúng ta, có khả năng đó. Đó có lẽ là hy vọng duy nhất của chúng ta. K’ure đã nói về việc tìm kiếm những chủng tộc khác, những giống loài khác, để gia nhập vào công cuộc tìm kiếm sự cân bằng và hoà hợp của ngài. Để đứng lên chống lại Sargeras và thế lực xấu xa, to lớn mà hắn đã tạo ra.” Velen đặt một tay lên tấm giáp vai của bạn ông. “Một điều chắc chắn đã trở nên rõ ràng trong suy nghĩ của ta. Và đó là mọi thứ sẽ không diễn ra như nó đã từng nữa, Orc và Draenei không thể tồn tại trong sự xa lạ với giống loài còn lại. Sẽ không có cách vãn hồi nào khác, bạn của ta. Hoặc là chiến tranh hoặc hoà bình. Họ sẽ hoặc trở thành đồng minh hoặc kẻ thù của chúng ta. Và ta sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân nếu ta không khám phá bất kì con đường nào dẫn đến hoà bình, ta hứa. Bây giờ cậu hiểu rồi chứ?”

Restalaan nhận thấy khuôn mặt bất hạnh của Velen, và rồi gật đầu. “Vâng, vâng, tôi nghĩ là mình hiểu. Nhưng tôi muốn không như vậy. Ít nhất hãy cho tôi gửi theo ngài một chiến binh trang bị giáp, vì tôi nghĩ họ sẽ tấn công trước khi họ lắng nghe.”

Velen lắc đầu. “Không, không vũ trang. Không điều gì khiến họ bị kích động. Trong trái tim họ, họ là những giống loài đáng kính. Ta có thể nhìn thoáng qua tâm hồn của hai Orc trẻ tuổi đã ở với chúng ta vài năm về trước. Không có sự hèn nhát và quỷ quyết trong đó, chỉ có thận trọng, và bây giờ, vì một vài lý do, nỗi sợ. Họ đã tấn công những nhóm săn bắt, không phải thường dân.”

“Vâng,” Restalaan đáp trả. “Những nhóm đó đông hơn rất nhiều.”

“Chúng ta tìm thấy máu đó không phải chỉ đổ riêng phía chúng ta.” Velen nhắc nhở Restalaan. “Họ đem những cái xác trở lại nghi lễ hoả táng, nhưng có đủ máu của Orc trên mặt đất. Và với sự hiểu biết của chúng ta, một số ít Draenei có thể dễ dàng chống lại rất nhiều Orc. Không. Ta sẽ liều tất cả vì điều này. Họ sẽ không giết ta ở nơi ta đứng, nếu ta nói rõ mục đích ngay thẳng của mình và ta đến mà không cùng với khả năng bảo vệ bản thân một cách hiển nhiên.”

“Tôi ước tôi có sự tự tin của ngài, đáng tiên tri của tôi,” Restalaan nói một cách buông bỏ, thở thật dài. “Vậy tôi sẽ tập hợp một nhóm hộ tống nhỏ. Và họ sẽ không được trang bị vũ trang.”

Kil’jaeden, Kẻ Vĩ Đại, bắt đầu thăm Ner’zhul thường xuyên hơn. Ban đầu hắn thăm Ner’zhul trong những giấc mơ, đóng giả làm tổ tiên của ông. Hắn đến vào những đêm Ner’zhul ngủ say, trong khi ông đang say những loại thuốc giúp Kil’jaeden có thể nói chuyện với ông, thì thào vào tai ông những lời khen ngợi, chúc mừng cùng với những kế hoạch giúp loài Orc chiến thắng.

[Xem ảnh 3](#)

Biểu tượng tộc Shattered Hand

Ner’zhul đang trong cơn ngây ngất. Những lá thư từ những bộ tộc khác gửi đến được ông đọc một cách háo hức và vui sướng. *Chúng tôi bắt gặp hai nhóm do thám cách xa tầm cứu viện.* tộc trưởng tộc Shattered Hand viết. *Chúng tôi đã áp đảo và tiêu diệt bọn chúng dễ dàng.*

Tộc Bleeding Hollow tự hào khi được báo với Ner’zhul vĩ đại rằng chúng tôi thực hiện theo tất cả các mệnh lệnh của ngài, một bức thư khác viết. Chúng tôi đã gia nhập tộc Laughing Skull, số lượng chiến binh vũ trang gửi đến viện trợ được tăng gấp đôi. Có vẻ như tộc Thunderlord đang tìm kiếm đồng minh. Chúng tôi sẽ gửi người truyền tin đến vào ngày mai.

“Tốt lắm” Kil’jaeden mỉm cười. “Người có thấy cách họ phối hợp với nhau không? Trước đây, những bộ tộc này chỉ có đấu đá với nhau. Giờ đây, họ đang chia sẻ tri thức, tài nguyên, cùng phối hợp để đánh bại kẻ thù.”

Ner’zhul gật đầu, nhưng đột nhiên cảm giác buồn rầu xâm chiếm lấy ông. Thật vinh dự khi được diện kiến sinh vật đẹp đẽ, quyền uy này, cho dù ngài

trông rất giống những tên Draenei đáng ghét, nhưng... ông lại không được gặp Rulkan nữa. Ông nhớ bà ấy. Ông băn khoăn tại sao bà không đến thăm ông nữa

Ông ngập ngừng nói “Rulkan”

“Rulkan đã hoàn thành vai trò đưa người đến với ta, Ner’zhul.” Kil’jaeden xoa dịu. “Người biết rằng bà ta vẫn sống khỏe mạnh và hạnh phúc – Người thấy rồi đó. Chúng ta không cần bà ta làm người trung gian nữa. Giờ đây người đã tỏ ra xứng đáng với vai trò người phát ngôn của ta trước đồng bào của người.”

[Xem ảnh 4](#)

Biểu tượng tộc Bleeding Hollow

Nếu như những lần trước, Ner’zhul cảm thấy rất vui sướng. Nhưng lần này, dù có những lời đường mật của Kil’jaeden an ủi, ông vẫn cảm thấy nhói trong tim, mong ước được nói chuyện với người ông yêu.

Gul’dan mang đến cho ông một bức thư trong khi ông đang chìm trong suy nghĩ. Tên học trò quỳ xuống và đưa cho ông một mảnh giấy da, vẫn còn dính chất lỏng màu xanh.

“Đây là gì?” Ner’zhul hỏi

“Tôi lấy được nó từ một tên Draenei ở phía Nam,” Gul’dan trả lời.

“Một nhóm?”

“Chỉ là một tên đưa thư. Không có trang bị, hay thú cưỡi. Tên ngu ngốc đó đi bộ đến.” Môi của tên Gul’dan vặn vẹo thành một nụ cười. Ner’zhul nhìn vào mảnh giấy, nhận ra vết màu xanh đó là máu của người đưa thư. Điều gì khiến cho tên ngốc đó đi bộ một mình, tay không vào giữa lãnh thổ Shadowmoon?

Ông mở lá thư một cách cẩn thận, cố không làm rách nó, và bắt đầu đọc. Đôi mắt của ông dán vào những con chữ, đột nhiên căn phòng sáng lên và cả hai Shaman quỳ lạy.

“Đọc to lên, Ner’zhul vĩ đại,” giọng Kil’jaeden phát ra mềm mại. “Cho ta và tên đồ đệ trung thành của người được nghe lá thư nào.”

“Xin ngài vui lòng đọc” Gul’dan hăm hở.

Trong lúc Ner'zhul đọc, lần đầu tiên kể từ khi hắn nói chuyện với Rulkan yêu dấu của hắn, Ner'zhul cảm thấy nghi hoặc – *Gửi Ner'zhul, Shaman của bộ tộc Shadowmoon, lời chào từ Velen, Nhà tiên tri của tộc Draenei.*

Gần đây, rất nhiều người dân của tôi bị người Orc tấn công. Tôi không hiểu tại sao lại như vậy. Hàng thế hệ, chúng ta đã sống với nhau hòa bình và yên ổn, một điều mà cả 2 bên cùng có lợi. Chúng tôi chưa bao giờ chĩa vũ khí về phía một người Orc nào, hơn nữa, chúng tôi còn có lần cứu 2 thanh niên Orc vô tình gặp nguy hiểm.

“À,” Gul'dan ngắt lời. “Tôi nhớ đó là Durotan, tộc trưởng tộc Frostwolf và Orgrim Doomhammer.”

Ner'zhul lơ đãng gật đầu, gã bị phân tâm một lúc, sau đó tiếp tục đọc.

Chúng tôi đoán rằng hắn đã có một sự hiểu lầm, và chúng tôi mong muốn một cuộc đàm phán để không cho bất kì sinh mạng nào – của cả Orc lẫn Draenei – phải mất.

Theo tôi hiểu rằng ngọn núi tên Oshu'gun là một nơi thiêng liêng đối với các bạn, nơi mà linh hồn tổ tiên các bạn sinh sống. Cho dù nơi này có ý nghĩa sâu sắc đối với chúng tôi, chúng tôi vẫn tôn trọng ý định sử dụng nơi đó như một thánh địa của các bạn. Tuy nhiên đã đến lúc để các bạn nhận ra rằng việc chia sẻ này không làm chia rẽ chúng ta. Tôi được gọi là Nhà tiên tri vì tôi đã từng được ban tặng sự khôn ngoan và hiểu biết. Tôi muốn việc dẫn dắt người dân của tôi diễn ra trong hòa bình và yên ổn, cũng như điều mà ngài và các trưởng tộc khác mong muốn.

Hãy gặp mặt nhau một cách hòa bình, ở nơi thiêng liêng nhất đối với cả 2 chúng ta. Vào ngày thứ 3 của tháng thứ 5, tôi cùng với một nhóm nhỏ sẽ đến trung tâm của ngọn núi. Không người nào trong nhóm sẽ mang theo vũ khí. Tôi mời ngài và những người khác đến nơi này, bước vào vùng đất đầy sức mạnh và ma thuật, và hỏi con người thông thái ấy cách chữa lành vết rạn nứt giữa 2 chúng ta.

Vì ánh sáng và phúc lành, xin kính chào.

Gul'dan là người nói đầu tiên. Hay đúng hơn, bắt đầu cười đầu tiên.

“Thật ngu xuẩn! Thừa chúa tể Kil'jaeden vĩ đại, đây là một dịp may không thể bỏ lỡ. Thủ lĩnh của bọn chúng đến đây như một con bê vô hại, ngu ngốc

nghĩ rằng chúng ta không biết gì về ý định xấu xa của hắn. Hắn còn nghĩ đến việc xâm phạm Oshu'gun! Hắn sẽ chết ngay trước khi bộ guốc xanh hèn hạ của hắn bước đến chân ngọn núi thiêng liêng!”

“Những lời đó làm hài lòng ta đấy, Gul'dan.” Giọng nói của Kil'jaeden mượt như nhung. “Ner'zhul, học trò của người nói phải đấy.”

Nhưng những lời nói của Ner'zhul nghẹn lại. Gã cố mở miệng 2 lần, cuối cùng từ ngữ cũng bật ra được khỏi miệng gã. “Ta đồng ý rằng bọn Draenei nguy hiểm,” gã nói ngập ngừng, “Nhưng... chúng ta không phải những con dã thú, giết kẻ không thể chống trả.”

“Tên đưa thư đã bị giết rồi đó thôi,” Gul'dan chỉ ra. “Tên đó không chỉ không có vũ khí, mà còn chẳng có cả thú cưỡi.”

“Và ta hối hận về điều đó!” Ner'zhul gất. “Tên đó đúng ra nên được bắt lại và đưa đến gặp mặt ta, chứ không phải bị giết!”

Kil'jaeden không nói gì cả. Ánh hào quang đỏ trùm lên Ner'zhul trong khi gã đang tìm cách giải quyết.

“Kẻ đó sẽ không được phép làm vậy bất nơi thiêng liêng ấy,” gã Shaman tiếp tục. “Không cần lo lắng về điều đó, Gul'dan à. Nhưng ta sẽ không giết hắn nếu chưa được nói chuyện với hắn trước. Ai biết chúng ta có thể biết được điều gì đó”

“Phải” Kil'jaeden nói, giọng hắn giàu cảm xúc và ầm áp. “Khi kẻ nào đó bị đau, hắn sẽ nói ra tất cả những điều hắn biết.”

Những lời của Kil'jaeden làm Ner'zhul giật mình. nhưng ông không thể hiện ra mặt. Sinh vật tuyệt diệu này muốn ông tra tấn Velen? Có gì đó trong ông khiến ông vui mừng về việc này. Một phần khác trong ông lại khiến ông do dự. Chưa phải lúc. Chưa cần làm việc đó vội.

“Chúng ta sẽ đợi hắn,” ông đảm bảo với vị chúa tể của mình và tên học trò.

“Hắn sẽ không trốn thoát được đâu.”

“Thưa ngài” Gul'dan nói chậm rãi “Tôi có một ý kiến”

“Gì vậy?”

“Bộ tộc gần ngọn núi nhất là tộc Frostwolf,” Gul'dan chỉ ra “Hãy để bọn họ bắt Velen cùng đồng bọn và đưa chúng đến đây. Thủ lĩnh bọn họ đã từng được bọn Draenei đối đãi tử tế. Và ta nhớ rằng, dù anh ta không cản trở

chúng ta trong việc tấn công lũ Draenei, anh ta lại chưa bao giờ tấn công bọn chúng. Đây là một mũi tên trúng hai đích: bắt giữ thủ lĩnh Draenei và để Durotan chứng tỏ lòng trung thành với chúng ta.”

Ner’zhul cảm thấy 2 đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào gã – đôi mắt nhỏ và đen tối của tên học trò cùng với 2 viên ngọc sáng ngời của ông chủ mình. Những điều Gul’dan nói nghe rất đúng, thế nhưng sao Ner’zhul lại ngần ngại vậy?

Thời gian trôi qua theo từng nhịp tim và mồ hôi chảy dọc lông mày Ner’zhul. Cuối cùng, ông lên tiếng, nhẹ nhõm khi nghe giọng nói to, đồng dục của chính mình.

“Được. Đó là một kế hoạch tốt đấy. Lấy cho ta bút và giấy da, và ta sẽ báo cho Durotan về việc anh ta phải làm.”

Chương 10

Tôi chưa từng cảm thấy tự hào về người cha đã khuất của mình cho đến khi Drek'Thar kể cho tôi nghe về chuyện này. Để đưa ra quyết định đúng đắn vào những thời khắc then chốt thật chẳng dễ chút nào. Cho dù ông gần như mất tất cả và chẳng đạt được gì với quyết định của mình, nhưng cái danh dự thiêng liêng ấy, ông vẫn giữ được nó. Một sự hy sinh mà bất cứ giá nào cũng không thể chạm tới.

Bức thư không cho phép có bất cứ sự bất đồng nào. Durotan nhìn chăm chăm vào nó rồi trao cho Draka kèm theo tiếng thở dài. Cô đọc nó rất nhanh, mắt chăm chú, khẽ gặm gù trong cổ họng.

“Ner'zhul thật hèn nhát khi ép anh làm việc này.” Cô hạ thấp giọng để không bị nghe lỏm. “Nó dành cho hãn, không phải anh”. “Anh đã hứa sẽ tuân theo lệnh.” Durotan nói nhỏ theo cô “Ner'zhul đại diện cho tổ tiên chúng ta” Draka nghiêng đầu trầm ngâm. Một vệt nắng chiếu xuyên vào trong lều thông qua kẽ hở trên mái lều ngừng lại trên mặt nàng, làm cho cái cằm bạnh và đôi gò má cao kia trông thật đẹp. Tim Durotan như ngừng đập khi chàng nhìn nàng vào khoảnh khắc ấy. Tất cả những sự hỗn loạn, điên rồ cho dù bất ngờ đổ ập xuống đầu chàng và người của chàng, anh vẫn biết ơn nàng rất nhiều. Anh khẽ chạm vào gương mặt có làn da nâu ấy bằng một ngón tay nhọn, và cô nhẹ nhàng mỉm cười “Chồng của em...em không biết liệu rằng em có thể tin tưởng Ner'zhul” cô khẽ nói. Anh gật đầu “Nhưng cả 2 chúng ta đều tin tưởng Drek'Thar và chính ông ấy đã khẳng định những gì Ner'zhul nói. Người Draenei đang tìm cách chống lại chúng ta. Ner'zhul kể rằng chính Velen cũng đã nài nỉ được đặt chân vào vùng núi Oshu'gun.” Thêm một lần nữa vị tù trưởng tộc Frostwolf lại nhìn vào lá thư “Anh vẫn cảm thấy ổn khi Ner'zhul không yêu cầu anh hạ sát Velen. Có lẽ khi chúng

ta bắt được ông ấy, chúng ta có thể thuyết phục ông ấy thay đổi ý định và lí giải tại sao ông ấy muốn làm hại chúng ta. Hoặc có thể là một hiệp ước hòa bình.”

Suy nghĩ ấy làm tim anh quặn thắt lại. Cuộc sống rất đẹp với Draka, lòng tự hào về thị tộc, mọi thứ sẽ tốt hơn nếu anh chỉ đơn giản làm những gì như cha anh đã làm – săn bắn những con thú trong rừng và những cánh đồng, nhảy múa dưới ánh trăng của lễ hội Kosh’harg, lắng nghe những câu truyện cổ và cảm nhận tình yêu thương ấm áp của tổ tiên. Anh đã không nói gì với Draka, nhưng anh lại mừng thầm rằng cô chưa mang trong mình giọt máu của anh. Đây không phải là lúc thích hợp để một đứa trẻ chào đời. Tuổi thơ của chúng sẽ bị cướp đi và bờ vai chưa vững chắc ấy phải gánh chịu những thứ mà người lớn gọi là trách nhiệm. Nếu Draka và Durotan có con, họ sẽ không do dự về việc huấn luyện của nó như những đứa trẻ khác. Anh không có quyền đòi hỏi những cặp cha mẹ khác hy sinh nếu anh không thể chấp nhận việc này, nhưng anh vui vì anh chưa phải đối mặt với nó. Draka nhìn anh chăm chú, con người co lại, như thể cô có thể đọc được ý nghĩ trong anh. “Anh đã từng gặp Velen” cô nói. “Em thấy anh đang cố hòa hợp những sự kiện anh nhớ và hiện thực mà chúng ta đang đương đầu rằng họ đang cố tiêu diệt chúng ta. Nó thật không dễ dàng gì.”

“Cũng không phải bây giờ”, Durotan trả lời. “Có vẻ tốt khi anh được giao nhiệm vụ này. Velen sẽ nhớ những gì diễn ra vào đêm đó, anh chắc chắn. Ông ta sẽ sẵn sàng đối đầu với anh còn Ner’zhul, có lẽ là ko hẳn. Anh ước anh có thể thấy lá thư ông ta gửi.”

Draka thở dài rồi đứng dậy “Em nghĩ là mình sắp được khai sáng hoàn toàn rồi”

Durotan cũng làm theo “Anh sẽ truyền tin tới Ner’zhul rằng ông ta có thể yên tâm nghỉ ngơi. Anh sẽ không trốn tránh trách nhiệm của mình.”

Anh cảm nhận được ánh mắt lo lắng của cô khi quay người đi.

Velen đang ngồi thiền, ông đặt đặt viên tinh thể màu tím gần vào tim, 2 viên màu đỏ và vàng nằm cạnh bên tạo nên một quầng sáng bao bọc lấy cơ thể màu thạch cao của mình. 4 viên khác được đặt trong lãnh thổ tộc Draenei, nguồn năng lượng to lớn của chúng phục vụ cho người dân khi

cần thiết. Nhưng viên màu tím chưa bao giờ rời khỏi ông. Quyền năng của nó giúp ông mở mang tâm trí và gần như giao tiếp trực tiếp đến các Naaru. Velen luôn cảm thấy khỏe mạnh, trong sạch hơn, tâm hồn được mài dũa và trở nên sắc sảo hơn khi ông thiền định cùng với viên tinh thể màu tím. Mặc dù mỗi một trong 7 viên đều chứa đầy sức mạnh và vô cùng quý hiếm nhưng đây là vật ông yêu thích nhất. Ông gắng sức để nghe những lời thì thầm của K'ure nhưng lại không thể. Trái tim Velen đau nhói. Ông cúi đầu. Đoạn nghe thấy có tiếng nói, ông mở mắt. Restalaan đang nói chuyện với một trong các linh mục. Velen vẫy tay gọi ông tiến tới trước.

“Có chuyện gì vậy, ông bạn già?” Velen hỏi rồi bày ra một ấm trà thảo dược nóng.

Restalaan xua tay, tỏ ý không nhận. “Tốt lẫn xấu, thưa nhà tiên tri” Ông nói “Tôi chân thành hối tiếc khi phải thông báo rằng người truyền tin ngài gửi đi đến Ner'zhul, lãnh đạo của các Shaman, đã bị bắn hạ bởi một nhóm quân Orc.”

Velen nhắm mắt. Viên tinh thể màu tím ấm dần trong một khoảnh khắc, như thể cố gắng giúp ông nhẹ lòng. “Tôi đã cảm nhận cái chết của anh ta” Velen nói với tâm trạng nặng trĩu “Nhưng tôi đã hy vọng rằng nó là một tai nạn. Anh có chắc chắn rằng anh ta bị sát hại không?”

“Ner'zhul nói như vậy và không có bất kì lời tạ tội nào” Trong giọng nói của Restalaan chứa đầy sự giận dữ và xem thường. Ông ta đang quỳ gối bên cạnh Velen, kề bên viên tinh thể đỏ. Đôi mắt xanh đậm của Velen nhìn thẳng vào viên tinh thể, nó như một trái tim, đập 1 lần, ngắn gọn, phản ứng lại với sự thể hiện của Restalaan.

“Ngài đã tin rằng họ sẽ không tấn công một người không có vũ trang” Restalaan nói tiếp, có chút cay đắng.

“Tôi đã hy vọng sẽ tốt hơn thế” Velen trầm mặc. “Nhưng anh đã nói có vài tin tốt để dụ đi những tin xấu phải không?”

Restalaan nhăn nhó “Nếu ngài có thể gọi nó như vậy, Ner'zhul nói rằng một thanh niên Orc được chọn ngẫu nhiên sẽ gặp ta tại chân núi.”

“Ông ta không đến sao?”

Restalaan lắc đầu “Không thưa nhà tiên tri”

“Ông ta cử ai đi thay mình?”

“Lá thư không đề cập”

“Hãy đưa nó cho tôi”. Velen đưa ra một cánh tay trắng và Restalaan đặt cuộn giấy da ở lòng bàn tay ấy. Velen mở nó ra và đọc lá thư nhanh chóng.

Người đưa tin của người đã chết. May mắn là những người ra tay đã lục tìm văn kiện anh ta mang. Ta đã đọc nó, và ta đồng ý sẽ gửi đến 1 thanh niên Orc được chọn ngẫu nhiên để nói chuyện với người. Ta không bảo đảm bất cứ điều gì, sự an toàn của người hay sự thật, không điều gì cả. Nhưng chúng ta sẽ lắng nghe những gì người muốn bày tỏ.

Velen thở dài một hơi thật sâu. Đây không phải là câu trả lời mà ông kỳ vọng. Chuyện gì đã xảy ra với loài Orc?

Ông không thể nghĩ ra lí do tại sao cả trên thế giới này hay thế giới khác, các chủng tộc đều muốn gây hấn với người Draenei vốn chẳng bao giờ chống đối về các phương diện văn hóa của chủng tộc khác.

Ta không bảo đảm bất cứ điều gì, Ner'zhul đã nói và viết bằng một cánh tay rắn chắc.

“Rất tốt” Velen nói trong bình thản “Vậy thì không điều gì chắc chắn cả” Ông mỉm cười với Restalaan “Kể cả mạng sống”

Hôm nay tiết trời tươi sáng và đẹp để kỳ lạ, Durotan nghĩ, rồi nheo mắt để tránh ánh nắng đầu hè đang chiếu xuống. Hẳn là thời tiết phản ánh tâm hồn anh lúc này: âm đạm và không mấy hài lòng. Trời rất ít mây. lẽ ra nó phải lạnh và có một chút mưa thì tốt hơn.

Nhưng mặt trời chẳng mấy quan tâm đến tâm trạng đang nặng trĩu của một tên Orc hay là ngay cả số phận của cả một chủng tộc. Nó vui vẻ sưởi ấm mọi nơi mà tia sáng của nó có thể chạm tới. Núi Oshu'gun với bề mặt tinh thể của nó phản chiếu ánh mặt trời trông thật rực rỡ, giống như cả ngọn núi đang bốc cháy vậy.

Durotan đã chọn địa thế để anh có thể chủ động nắm đằng chuôi. Từ vị trí đặt quân này, anh có thể thấy được đoàn người của Velen khá lâu trước khi họ có thể kịp phát hiện ra. Anh quyết định để cho nhà tiên tri của tộc Draenei gặp trực tiếp mình, tuy vậy, phòng khi người Draenei cố gắng chạy trốn, quân của anh cũng đã được bố trí để không có bất kì một kẻ hờ nào

mà quân địch có thể tận dụng. Tất cả những chiến binh Orc đang chờ đợi trong tĩnh lặng vào cái ngày đầy vinh quang này được vũ trang tới tận chân răng. Và Với đôi mắt sắc bén cùng kỹ năng chiến đấu siêu việt, Draka luôn được trọng dụng ở vị trí trinh sát.

Durotan đã chọn cho cô vị trí đầu tiên trong nhóm chiến binh. Ngay khi Velen hiện diện, cô sẽ báo hiệu cho Durotan biết thông qua phép thuật của Drek'Thar.

Drek'Thar, vị Shaman mạnh nhất của cả thị tộc đứng bên cạnh để bảo vệ sự an toàn của tộc trưởng. Cả 2 đứng trên một tảng đá nằm ngay phía trên lối vào ngọn núi thiêng. Hàng chục chiến binh cùng cung tên, rìu, lao đã sẵn sàng lâm trận. Những người khác đã dành vài ngày để sắp xếp những tảng đá lớn vào vị trí hiểm yếu. Chỉ một câu lệnh của Durotan, những người Draenei kia sẽ bị nghiền nát. Cái chết đang hiện hữu ở mọi nơi, mọi góc ngách của ngọn núi kể cả hôm nay là một ngày nắng đẹp.

Một làn gió đi qua, làm mái tóc Durotan khẽ lay động nhẹ, lẫn trong đó là tiếng chim hót nghe thật trong trẻo. Drek'Thar nhìn vị tộc trưởng của mình đầy quan tâm. “Thủ lĩnh của tôi, ngài đang làm theo những gì được chỉ thị.” Ông nói 1 cách tha thiết “Những sinh vật đó là kẻ thù của chúng ta!”

Durotan gật đầu, ước gì mình có thể tin tưởng điều đó như những người khác.

Cơn gió lại lướt qua một lần nữa, quẩn quýt anh lâu hơn, lần này anh nghe thấy tiếng gọi trong gió. Tin từ Draka, được truyền tới bằng sự liên kết giữa Drek'Thar với các nguyên tố. *Có 5 người đang đến. Không có ai mang vũ khí hay áo giáp có thể nhìn thấy từ bên ngoài. Trông họ bước đi rất bình thản.* Gió mang tin tức từ cô đi, và anh biết nó sẽ chạm vào những chiếc xe đã được các chiến binh tập trung lại. Drek'Thar sẽ lợi dụng sức gió để ra lệnh cho binh lính của Durotan. Vị thủ lĩnh căng người, trái tim anh đập nhanh hơn, bàn tay xiết chặt cây rìu chiến của mình.

“Họ đây rồi” Drek'Thar nói 1 cách dứt khoát. Durotan liền hướng mắt theo. Họ ăn mặc như thể vừa mới đi dự tiệc, màu sắc sặc sỡ cùng tà áo bay phấp phới trong gió đằng sau như thể họ đang căng một cái biểu ngữ của chính mình vậy. Velen dẫn đầu đoàn người nhỏ ấy, khoác trên mình 1 chiếc áo

choàng nâu đơn giản, đối lập với xung quanh cùng với làn da trắng kì lạ, thật khó để nhầm lẫn ông với ai khác. Durotan mở miệng cười một chút dù cho tình hình có chút ngật nghèo. Những người Draenei ăn mặc sặc sỡ đến nỗi chỉ có tên orc mù mới có thể không nhận ra họ từ khoảng cách xa.

Nụ cười của Durotan chợt tắt khi anh nghĩ đến những gì sắp phải diễn ra. Họ đã muốn được nhận ra ngay lập tức. Họ muốn những người Orc an tâm rằng họ không mang theo vũ khí và đang làm cái mà Mẹ Kashur gọi đó là sự hành hương. Hay có thể đó chỉ là một trò lừa đảo tinh vi? Shaman chẳng cần ngọn giáo nào để hủy diệt. Người Draenei cũng thế. Durotan nhớ lại những chiếc lưới ma thuật đáng sợ làm nám đen da thịt khi chạm vào – những cái lưới năng lượng, xa lạ với Orc, như thể xuất hiện từ không khí vậy.

Không, kể cả không có vũ khí, người Draenei cũng còn lâu mới được gọi là vô hại.

Anh ra chỉ thị với những chiến binh của mình và biết rằng họ sẽ vâng lời. Họ hiểu rằng họ không được đưa ra một sự đe dọa nào – không được kể cả lầm bầm những lời nhục mạ – khi mà chưa có sự cho phép của Durotan. Nhưng họ biết Draenei chiến đấu như thế nào, và sẽ không buông lời sự cảnh giác. Durotan có thể cảm nhận được sự căng thẳng đang phát ra từ những chiến binh đứng gần anh; anh tự hỏi liệu người Draenei có cảm nhận được như thế không. Durotan chứng kiến nhóm anh sắp đặt ở vị trí xa nhất ra khỏi nơi ẩn nấp để áp sát đằng sau nhóm người Draenei. Họ đứng đủ xa nên Durotan hi vọng là người Draenei sẽ không để ý. Mà giả sử như họ đã nhận ra, thì họ cũng đang chẳng hề có một phản ứng gì, mà vẫn tiếp tục tiến tới với một dáng vẻ tự tin và bình thản.

Durotan và Drek'Thar chẳng cố công nguy trang làm gì hết. Sau 1 hồi lâu, Velen ngẩng đầu lên và nhìn, thẳng vào đôi mắt của Durotan. Durotan không phá vỡ cái nhìn chăm chăm ấy, mà đứng đợi kẻ thù của anh tiến vào gần. Họ tới được chân núi, nhưng trước khi có thể tiến xa hơn, hàng tá Orc nhảy ra khỏi nơi phục kích bao quanh họ.

Velen chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên cả. Ông nhìn lướt xung quanh, thoáng cười, và lại đưa ánh mắt nhìn chăm chăm của ông cho Durotan. Chậm rãi,

Durotan đi xuống cho đến khi anh đứng mặt đối mặt với nhà tiên tri người Draenei.

“Đã lâu rồi kể từ khi ta và ông đứng cùng nhau, Velen.” Durotan nói bằng giọng bình tĩnh, anh cẩn thận không nhắc đến danh hiệu của Velen.

“Đủ lâu, Durotan, con trai của Garaad, tộc trưởng của tộc Frostwolf.” Velen nói vẫn chất giọng trầm ấm, ngọt ngào mà Durotan còn nhớ. “Cậu vẫn còn là bạn với Orgrim chứ?”

“Tôi vẫn còn”, Durotan đáp. “Hắn ta đang mang chiếc Doomhammer và đứng thứ 2 ở tộc của hắn”

Nỗi buồn lướt dọc qua khuôn mặt xanh, nỗi buồn sâu thẳm và vô cùng chân thật. Một lần nữa, Durotan nhớ lại cái đêm rất lâu ấy, khi mà người đối diện ngồi với họ và nói chuyện theo cách của Orc, về chiếc Doomhammer và cái giá mà Orgrim sẽ nhận lấy khi sử dụng nó.

“Ta hi vọng cha của cậu ta và cậu ra đi với sự tự hào” Velen nói.

“Chúng tôi ở đây hôm nay không phải để nói về quá khứ” Durotan nói, có chút ép buộc hơn dự định. Anh không muốn nhớ lại đêm hôm đó. “Chúng tôi ở đây vì ông đã thông báo với chúng tôi rằng các ông dám xông vào nơi thiêng liêng nhất của chúng tôi.”

Đã đến lúc rồi, anh nghĩ. Chúng ta nên đi thẳng vào vấn đề thôi.

Velen vẫn giữ cái nhìn chăm vào Durotan và gật đầu “Tôi đã gửi một bức điện chính thức tới cho Ner’zhul, không phải cho tới cậu, Durotan. Ông ta đã từ chối gặp tôi. Tôi tự hỏi...ông ta đã chia sẻ nội dung bức điện cho cậu?”

“Tôi chẳng cần phải đọc nó” Durotan đáp lời. “Tôi được lệnh đi thay mặt ông ta. Và tôi đã làm thế.”

Durotan thấy đôi vai rộng hạ xuống 1 chút. Velen thở dài. “Tôi hiểu,” ông nói. “Ông ta có lẽ không nói với cậu lí do tôi mong muốn tới đây hôm nay.”

“Tôi không cần biết mong muốn của ông, Draenei.” Durotan nói

“Nhưng cậu có muốn. Bằng không cuộc nói chuyện này sẽ chẳng dẫn đến đâu cả.” Giọng nói rõ ràng và quả quyết, dường như chẳng có gì già cỗi và yếu ớt ở trong nó mặc cho độ tuổi lâu đời của Velen. Durotan nhướn mày. Việc Velen là một nhà lãnh đạo thông thái là vô cùng hiển nhiên.

Nhưng hiện giờ, Durotan có một suy nghĩ thoáng qua về một sức mạnh ý chí rất mỏng manh nào đó giúp Velen gồng gượng trong một thời gian dài.

“Ngọn núi này linh thiêng với dân tộc các cậu. Chúng tôi biết, và chúng tôi tôn trọng nó. Nhưng nó cũng linh thiêng với chúng tôi” Velen bước lên 1 bước, ánh nhìn gắn chặt lên Durotan. Những chiến binh Orc xung quanh ông hơi nhướn người, phát ra tiếng động nhỏ, nhưng vẫn chưa di chuyển.

“Sâu bên trong ngọn núi là một thực thể từ lâu đã chăm lo cho người Draenei,” Velen tiếp tục. “Nó lâu đời hơn tất cả mọi thứ mà tâm trí chúng ta có thể biết. Và quyền năng của nó thì hơn thế nữa. Nhưng kể cả lâu đời và quyền năng đến thế thì nó cũng phải chết, và nó đang chết. Ở đó có tri thức, sự hoa mỹ và sự hòa giải chúng ta có thể có từ nó, dân tộc các cậu và chúng tôi. Chúng ta.

“Lời xúc phạm!”

Durotan giật mình. Một tiếng kêu bung tên từ cổ họng không phải từ một tên Orc dễ nổi giận ở đám đông, mà từ một Orc đứng ngay cạnh anh. Đôi mắt của Drek'thar mở rộng ra, cả cơ thể ông đắm chìm trong sự nhục mạ. Mạch máu căng phồng trên cổ ông và ông vung nắm đấm về phía Velen. Durotan bị sốc vì sự bùng nổ đến nỗi anh đã không thể dập tắt nó nhanh chóng như là anh nên làm, và Drek'Thar tiếp tục.

“Oshu'gun thuộc về bọn tao! Nó là nhà của những người yêu thương đã khuất, gốc rễ của linh hồn họ, và cái bộ guốc ghê tởm của chúng mày sẽ không thể bước 1 bước tới nơi linh thiêng đó!”

Velen dường như cũng bất ngờ về sự bùng nổ ấy. Ông chuyển sự chú ý sang vị Shaman và giang đôi tay với ý cầu khẩn.

“Linh hồn của các anh trú ngụ ở sau bức tường này, điều đó đúng, và tôi không bao giờ nói rằng nó là sai cả.”

Velen kêu lên. “Nhưng họ tụ hợp về đây bởi cái thứ đó. Họ tìm kiếm-”

Nó chính xác là điều không nên nói. Drek'thar rống lên giận giữ. Những tiếng hống khác cũng xuất hiện, và trước khi Durotan có thể nhận ra rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, anh nhìn thấy chiến binh của anh lao về trước. Draka di chuyển ra trước họ, cố gắng ngăn cản cuộc tấn công, nhưng cô dường như là cũng chỉ đang cố gắng kiềm lại những đợt sóng tiếp theo.

Durotan xoay người và đâm 1 cú thật mạnh vào mặt Drek'Thar. Vị Shaman xoay tròn, rên rỉ. “Bảo vệ họ” Durotan kêu lên. “Các người phục tùng mệnh lệnh của ta, và chúng ta phải bắt giữ họ nguyên vẹn. Bảo vệ họ, mẹ kiếp các người”

Đôi mắt của Drek'Thar ánh lên tia giận giữ, nhưng chỉ trong 1 khoảng khắc. Ông nhấc tay và nhắm mắt, và đột nhiên một vòng tròn bằng lửa lớn mọc lên xung quanh 5 người Draenei. Một cơn gió bùng lên, thổi ngọn lửa to hơn nữa và hình thành 1 nấm đấm về phía đám Orc. Những chiến binh lùi bước, và Durotan ra lệnh cho một vài cung thủ sẵn sàng bắn khi có lệnh. “Đứng yên đó!” Durotan la lên, cơn gió đưa mệnh lệnh của anh tới tai của những chiến binh. “Ta sẽ giết bất kì ai dám tự ý bắn tên!”

Giữa mệnh lệnh của anh và quyền năng của Drek'Thar, nếu miễn cưỡng, trong khả năng, người Draenei sẽ an toàn. Durotan chạy xuống sườn núi về phía tù nhân của anh, vì hiện nay họ là như thế. Drek'Thar đang quỳ xuống. “Dừng lửa”. Durotan nói với Drek'Thar. Cùng một lúc, đám lửa gần như làm cháy xém cặp lông mày của Durotan..

Anh đứng mặt đối mặt với Velen, và một dòng cảm xúc anh khó thể đặt tên dâng lên trong anh và anh nhận ra rằng ông già người Draenei vẫn bình tĩnh và tĩnh lặng như khi mà họ chỉ đang nói chuyện.

“Velen, ông và người của ông hiện giờ là tù nhân của tộc Frostwolf” Durotan nói bằng giọng nhẹ mà đầy nguy hiểm.

Velen mỉm cười, ngọt ngào nhưng đầy buồn bã. “Tôi chẳng mong đợi gì hơn thế.” Ông nói.

Ông và 4 người khác bằng cách nào đó vẫn giữ được sự bình tĩnh khi mà Durotan ra lệnh cho họ cởi đồ đạc và khám xét. Bộ áo choàng hoành tráng bị tước đi và đưa tới những chiến binh hạng nhất của Durotan, và những người Draenei hiện giờ khoác lên mình bộ áo cứng thấm đẫm mồ hôi. Họ chịu những lời chế nhạo, nhục mạ, và những cái khạc nhổ cốt làm cho họ bị sỉ nhục; nhưng Durotan không ngăn cản nó. Miễn là không có một sự đe dọa bằng vật lý nào đến tù nhân – và Durotan canh chừng sát sao để đảm bảo điều đó – anh sẽ để chiến binh của anh thoải mái với trò thể thao của họ. Bên cạnh anh, Draka trông giận giữ về hành vi của những người

Frostwolf đồng tộc và thì thầm, “Đức lang quân, anh có thể dừng họ lại không?”

Anh lắc đầu. “Anh muốn biết người Draenei sẽ xử trí như thế nào. Và... những chiến binh đã dừng tay khi mà họ đã sẵn sàng để giết chóc. Ta sẽ không bắt họ câm nín như vậy.”

Draka nhìn anh thăm dò, rồi gật đầu và lùi xuống. Anh biết là cô không đồng ý, và anh không thích cái mà anh đang chứng kiến hiện giờ. Nhưng anh đang trong một tình huống khó xử, và anh biết điều đó.

“Tộc trưởng của tôi!” Rokkar, người đứng thứ 2 của bộ tộc, hống lên. “Đến và xem họ mang đến cho chúng ta thứ gì này”

Durotan đi đến bên cạnh Rokkar và nhìn hé vào cái rương đã được mở. Đôi mắt của anh mở to ra. Chứa bên trong nó, được buộc bằng vài mềm, là 2 viên đá đẹp sắc sảo. Một viên màu đỏ, viên còn lại có màu vàng. Durotan rất muốn đc chạm vào nó, nhưng không làm vậy. Anh nhìn lên và thấy ánh nhìn của Velen. “Rất lâu trước kia, Restalaan cho chúng ta xem một viên tinh thạch giống như thế này,” anh nói “Viên đá đó đã bảo vệ thành phố. Những thứ này có công dụng gì?”

“Mỗi viên có một sức mạnh riêng của nó. Nó là một phần di sản của chúng tôi. Nó được truyền lại cho chúng tôi bởi thứ đang ngự tại ngọn núi linh thiêng.”

Durotan gừ nhẹ. “Ông không được nhắc đến nó lần nữa,” anh nói. Quay sang Rokkar, anh nói “Cho họ ăn, trói tay họ lại, và đưa họ đến chỗ những con sói, và để những Shaman canh chừng họ. Đưa viên đá cho Drek’Thar. Chúng ta sẽ mang những tên Draenei này về cùng và chuyển chúng cho Ner’zhul. Ông ta sẽ ở đây thay thế ta vào hôm nay.”

Anh quay người và bước đi chậm rãi, không muốn nhìn vào đôi mắt phát sáng kỳ cục của Velen, không muốn nhìn thấy sự không hài lòng của Draka.

Suốt hành trình dài quay trở về, Durotan vật lộn với cảm xúc của anh. Một mặt, anh cũng cảm thấy bị sỉ nhục như là Drek’Thar. Oshu’gun là một chốn linh thiêng với loài Orc. Cái ý tưởng rằng có một thứ gì đó khác với các vị tiên tổ ngụ trong đó, và như Velen khẳng định, quyền năng đến nỗi kéo các

vị tổ tiên đến với nó, đánh vào thẳng tâm can của anh. Anh chỉ có thể tưởng tượng vị Shaman cảm thấy như thế nào về cái tuyên bố này. Mọi thứ dường như đều chứng minh rằng Ner'zhul đã đúng, rằng lũ Draenei có ảnh hưởng xấu đến thế giới này và phải bị tiêu diệt.

Thứ dày vò anh bây giờ là câu hỏi tại sao. Anh muốn câu trả lời cho câu hỏi đó vào tối nay.

Mọi người, kể cả 5 tù nhân, được cưỡi ngựa, đều an toàn. Mặt trời chỉ bắt đầu lặn khi họ đã trở về. Durotan đã gửi người đưa thư đi trước với tin vui, và các bộ tộc đều háo hức chờ sự trở về của họ. Ở bên phải anh là Drek'Thar và Rokkar, những người chia sẻ ý kiến cùng anh ở tộc Frostwolf. Ở bên trái là Draka, người đặc biệt cảm lạnh trong cả sự kiện này. Durotan biết là anh không muốn nghe điều mà cô muốn nói; anh đã bị kéo trệch đi theo quá nhiều phương hướng rồi. Những tù nhân bị nhốt ở trong 2 cái lều và ngay lập tức đã có nhiều lính canh được bố trí bao quanh. Bốn chiến binh dày dạn và những Shaman được Drek'thar tin tưởng nhất đứng canh với dáng vẻ tự hào, hài lòng với cái công việc được giao phó cho họ. Durotan đã ra lệnh tách riêng Velen ra; Anh muốn nói chuyện với nhà hiền triết người Draenei một mình.

Sau khi sự phấn khích đã vơi đi một chút, Durotan hít một hơi thật sâu. Anh không trông mong gì vào cuộc nói chuyện này, nhưng nó phải được làm cho xong. Anh gật đầu với lính gác và đi vào căn lều nhỏ nơi mà Velen bị giam cầm.

Kể từ khi anh ra lệnh giam giữ Velen, anh đã mong sẽ được thấy vị trưởng lão Draenei với đôi tay bị trói. Nhưng thay vào đó, anh thấy rằng tất cả những ai thi hành mệnh lệnh của anh đều làm với sự nhiệt tình thái quá. Cả một căn lều được dựng lên quanh một cái cây vững chãi, Velen bị trói vào thân cây, đôi tay buộc ở sau lưng một cách vụng về. Những vòng dây thừng siết chặt cổ tay ông đến nỗi dưới ánh sáng mập mờ, Durotan có thể thấy chúng đã bị bầm tím. Một vòng dây lỏng quấn quanh cổ buộc ông phải ngẩng đầu lên để cổ không bị chết ngạt. Với một miếng vải bịt kín miệng, Velen đang quỳ gối, và bộ móng guốc cũng bị cột lại phía sau lưng. Durotan thốt ra một câu chửi thề rồi rút dao ra. Velen liếc đôi mắt

xanh nhìn anh không chút sợ sệt. Dù vậy, Durotan đã nhận ra ông già người Draenei trông có vẻ rất ngạc nhiên khi một gã Orc dùng vũ khí cắt phăng sợi dây trói chứ không phải cổ họng của mình. Velen không gây ra một tiếng động, chỉ khẽ rùng mình đau đớn trên gương mặt trắng bệch khi máu đã chảy đều lại đến tứ chi.

“Tôi bảo họ bịt mắt ông, chứ không phải trói ông lại như một con Talbuk” Durotan lầm bầm.

“Có vẻ như người của cậu rất nhiệt tình.”

Durotan đưa cho ông già một cái túi da đựng nước và nhìn ông uống, với bộ trang phục bẩn thỉu trong khi nốc lấy những ngụm nước ấm, người đầy vết hằn của dây trói. Velen không có vẻ gì là một mối đe dọa. Anh suy nghĩ không biết ông sẽ cảm thấy thế nào khi biết người Draenei cũng đang đối xử mẹ Kashur theo một cách tương tự? Mọi thứ về chuyện này thật không đúng, mẹ Kashur khẳng định rằng dân Draenei là một mối đe dọa tàn khốc ngoài sức tưởng tượng. Durotan dùng chân đẩy một bát cháo nguội lạnh trên mặt đất đến cho Velen. Velen khẽ nhìn nhưng không động đến.

“Không được như những thứ mà ông đã cho tôi và Orgrim dùng tại bữa tối ở Telmor” Durotan nói “Nhưng ít ra thứ này cũng bổ dưỡng”

Môi Velen vẽ ra một nụ cười, “Đó là một buổi tối đáng nhớ”

“Ông có lấy được những gì mà ông muốn ở chúng tôi vào tối đó không?”

Durotan giận dữ, nhưng không phải với Velen, mà là vì mọi chuyện đã đến tình cảnh này, một người không tỏ ra bất kỳ thứ gì khác ngoài sự lịch thiệp với Durotan nay lại là tù binh.

“Ta không hiểu? Chúng ta chỉ muốn là những người chủ nhà tốt bụng đối với hai kẻ phiêu lưu các người...”

Durotan đứng dậy hất cái tô đi. Cháo yến mạch theo đó vương ra cả sàn “Đừng nghĩ tôi sẽ tin điều này!”

Velen cảnh giác tránh rơi vào bẫy, ông điềm tĩnh trả lời “Đó là sự thật. Cậu có quyền lựa chọn tin hay không.”

Durotan quỳ gối và đưa mặt tiến sát đến mặt của Velen “Tại sao các người lại cố tiêu diệt chúng tôi. Chúng tôi đã làm gì?”

“Tôi cũng muốn hỏi cậu điều tương tự” Velen nói. Khuôn mặt trắng bệch thoáng sắc đỏ “Chúng tôi chưa bao giờ có ý nghĩ đến việc nhấc ngón tay lên hăm hại bất cứ ai, và giờ đây hơn 20 người Draenei đã chết trong cuộc tấn công ấy.”

Sự chân thật trong câu nói càng làm Durotan tức giận “Tổ tiên không lừa chúng tôi” Anh gầm lên “Chúng tôi đã được cảnh báo phải coi chừng tộc Draenei – các ông là kẻ thù của chúng tôi. Nếu không có ý định tấn công chúng tôi, những viên đá này dùng để làm gì?”

“Tôi nghĩ rằng nó có thể giúp chúng tôi giao tiếp tốt hơn với những sinh vật ở trên núi” Velen trả lời ngay, như thể sợ Durotan chặn họng. “Nó không phải là kẻ thù đối với Orc hay chúng tôi. Durotan, cậu đủ thông minh và khôn ngoan. Tôi đã thấy được điều này vào một đêm cách đây không lâu. Cậu không phải là một đao phủ chỉ mù quáng tuân theo lệnh. Tôi không biết tại sao các bề trên của cậu làm điều này nhưng họ đang lừa cậu. Chúng tôi đã tìm cách để đôi bên giao hảo trong hòa bình. Cậu sinh ra cho những điều tốt đẹp hơn, con trai của Garaad. Cậu không giống với bất kì người Orc nào.”

Con người trong mắt Durotan co hẹp lại “Người sai rồi” – Anh nhổ nước miếng “Ta tự hào là một người Orc. Dòng máu cao quý ấy chảy trong người ta.”

Velen trông bức tức “Cậu hiểu sai ý tôi rồi. Tôi không phỉ báng ai cả. Tôi chỉ...”

“Chỉ định gì? Chỉ định nói cho chúng tôi biết rằng vì đâu chúng tôi thấy người thân của mình chết đi vì vị thần của các người đang bị kẹt trong dãy núi.”

“Đó không phải là thần thánh, một đồng minh, và sẽ là người của các cậu nếu được sự cho phép”

Durotan chửi thề, đi chậm tới cửa lều, xem xét. Sau đó, anh thở dài, sự tức giận khi nãy tiêu tan đi. “Velen, lời của ông càng làm tôi phẫn nộ” anh nói khẽ “Nó chứa đầy sự ngạo mạn và hợm hĩnh. Nó sẽ giúp những người đã chuẩn bị sẵn sàng để hạ sát người của ông trên đất của chúng tôi. Tôi không

hiếu rõ mình – nhưng ông đang yêu cầu tôi phải lựa chọn giữa ông và mảnh đất nơi tôi được lớn lên.”

Anh quay người đối diện với con người Draenei kia “Tôi lựa chọn tộc của mình. Ông cần biết rằng nếu chúng ta phải giáp mặt trên chiến trường, tôi sẽ không nường tay.”

Velen tò mò “Cậu... sẽ không dẫn tôi đến gặp Ner’zhul, phải không?”

Durotan lắc đầu “Không. Nếu ông ta muốn, ông ta sẽ tự đến. Tôi đã được chỉ định và cảm thấy phù hợp với nhiệm vụ này.”

“Cậu được giao nhiệm vụ áp giải 1 tù nhân cho ông ta” Velen nói.

“Tôi định sẽ gặp ông và lắng nghe những gì ông nói” Durotan đáp.

“Nếu tôi tước được vũ khí từ tay ông, chẳng người ông lên mặt đất, bắt giữ được ông thì đó mới là tù nhân. Nhưng chẳng vinh dự gì khi bắt một người muốn làm tù nhân cả. Cả 2 chúng ta đều đang ở ngõ cụt. Ông một mực khẳng định rằng ông không có ý hãm hại tộc Orc. Nhưng các tộc trưởng và linh hồn của tổ tiên đã khuất thì lại khác.”

Durotan lại quỳ gối trước con người Draenei ấy “Họ gọi ông là nhà tiên tri – vậy tương lai chúng ta phải làm gì để gỡ nút thắt mà trong lòng tôi đang sợ hãi. Không có bất cứ mạng sống vô tội nào phải đổ máu. Hãy cho tôi điều gì đó, bất cứ điều gì để chứng minh những gì ông nói là thật.”

Anh nhận ra rằng mình đang cầu xin, nhưng thực tế đó không làm anh đau khổ. Anh yêu vợ, gia tộc của mình, người dân của mình. Anh ghét những gì mình đang nhìn thấy: cả một thế hệ vội vã hướng đến tuổi trưởng thành chỉ với cái ghét mù quáng trong tim họ. Nếu cầu xin trước khi điều kỳ lạ này xảy ra có thể thay đổi nó, thì nếu cần anh vẫn sẽ cầu xin sau đó.

Đôi mắt xanh kỳ lạ đã nói lên sự đồng cảm không kể xiết. Velen mở rộng bàn tay xanh xao và đặt nó trên vai của Durotan.

“Tương lai không giống như một cuốn sách mà cậu có thể đọc”- ông khẽ nói:” Nó luôn luôn thay đổi, giống như dòng nước, hoặc của dòng xoáy cát. Tôi có những hiểu biết nhất định, nhưng không có gì hơn thế, tôi có một cảm giác rất mạnh mẽ rằng mình cần đến đó tay không, và nhận ra rằng, tôi được chào đón bởi một người không phải là một Shaman vĩ đại nhất, mà là người đã ngủ một cách an toàn ở nhà tôi. Tôi không nghĩ rằng đây là một

tai nạn. Durotan. Và nếu bất cứ điều gì có thể được thực hiện để ngăn chặn điều này, nó nằm ở Orc, không phải ở Draenei. Những gì tôi có thể làm là cho anh biết những gì tôi vừa nói. Con sông tất nhiên có thể được thay đổi. Nhưng anh là người phải thay đổi nó. Đó là tất cả những gì tôi biết, và tôi cầu nguyện chừng ấy là đủ để cứu người dân của mình.”

Sự kỳ quặc trên nét mặt và giọng nói của ông nói với Durotan rằng : Velen không thể, thực sự, nghĩ rằng nó sẽ đủ để cứu dân tộc của anh.

Durotan nhắm mắt lại một lúc, sau đó lùi lại. “Chúng tôi sẽ giữ hòn đá” anh nói.”Dùng sức mạnh mà họ có, các Shaman sẽ tìm hiểu làm thế nào để khai thác nó.”

Velen gật đầu buồn bã “Nhưng tôi cho rằng” ông nói” Tôi phải mang nó đi. Tôi phải tin tưởng rằng chúng ta có thể tìm thấy một cách vượt qua tất cả những điều này.”

Tại sao lại là nó, Durotan tự hỏi, rằng anh cảm thấy tại thời điểm này mình gần với người đã được cho biết là kẻ thù hơn người lãnh đạo tinh thần của dân tộc mình? Draka có thể biết. Cô biết tất cả. Cô không nói gì, với một sự khôn ngoan đó mà anh không thể hiểu được rằng đã đến thời điểm của riêng mình. Nhưng anh sẽ nói chuyện với cô tối nay, chỉ hai người trong căn lều của họ.

“Hãy đứng dậy” anh nói, nói một cách gượng gạo để che giấu cảm xúc của mình: “Ông và những người đồng hành của mình có thể đi một cách an toàn”. Anh đột nhiên cười châm biếm. “An toàn nhất mà ông có thể, trong bóng tối, không có vũ khí. Nếu ông chết khi đi qua lãnh thổ của chúng tôi, thì đó không phải là trách nhiệm của tôi”

“Điều đó sẽ thuận tiện cho cậu” Velen đồng ý , ông đứng dậy. “Nhưng bằng cách nào đó. Tôi nghĩ rằng nó không phải là những gì cậu muốn”

Durotan không trả lời. Anh bước ra khỏi lều và nói với những lính canh đang chờ đợi. “Velen và bốn người đồng hành của mình sẽ được hộ tống an toàn đến biên giới của vùng đất của chúng ta. Sau đó, họ sẽ được thả ra, và trở về thành phố của họ. Không có nguy hại gì xảy ra với họ, đó là điều rất rõ ràng phải không?”

Một tên lính gác trông như thể chuẩn bị phản đối, nhưng tên còn lại trừng mắt nhìn vào hắn.

“Rất rõ ràng, thừa thủ lĩnh” tên lính gác đầu tiên thì thầm. Khi họ đã đi cời trói cho những Draenei khác, Drek'Thar vội vã lao đến Durotan. “Durotan! Anh đang làm gì vậy? Ner'zhul muốn các tù nhân”. “Ner'zhul có thể muốn các tù nhân của chính mình!” Durotan gầm gừ. “Tôi đã chỉ đạo, và đây là quyết định của tôi. Ông có vấn đề gì với nó không?”

Drek'Thar nhìn quanh còn Durotan tò mò bước ra khỏi lều. “Tôi có” ông rít lên. “Anh đã nghe những gì ông ta nói! Ông ta tuyên bố tổ tiên như là con bướm đêm trước ngọn đuốc xung quanh vị thần của mình! Sự ngạo mạn! Ner'zhul đã đúng. Họ phải bị loại bỏ. Chúng tôi đã nói như vậy!”

“Nếu nó đã là vậy thì sau đó nó vẫn sẽ như thế” Durotan nói. “Nhưng không phải đêm nay, Drek'Thar. Không phải đêm nay”

Velen và các bạn của mình chậm rãi đi qua bãi cỏ sương ướt đầm , băng qua bóng đen cao chót vót của cây cối trong rừng Terokkar, hướng về thành phố gần nhất, lòng Velen nặng trĩu.

Hai trong số những viên đá Ata'mal giờ đã nằm trong tay của người Orc. Ông không có chút nghi ngờ nào nhưng Durotan đã nói đúng, và các Shaman sẽ sớm giải mã được bí mật ẩn trong viên đá. Nhưng họ đã bỏ lỡ đi 1 viên đá, nó không muốn được tìm thấy và khi quân lính lòng sục, ánh sáng đã tuân theo mong muốn của viên tinh thể và giấu nó khỏi quân Orc. Velen đang giữ nó gần trái tim mình, hơi ấm tỏa ra thấm vào da thịt già cỗi của ông. Đánh cược và thất bại, tuy không hoàn toàn thua, nhưng cuối cùng ông và bạn bè của mình vẫn bảo toàn được mạng sống. Nhưng ông đã hy vọng người Orc sẽ chịu lắng nghe, rằng ít nhất ông sẽ được áp tải đến trung tâm ngọn núi thiêng của họ, để người Orc nhìn vào điều gì đó không làm xấu đi niềm tin của họ, không một chút nào cả, nhưng nó chính là khởi nguồn.

Mọi thứ nhìn trông thật ảm đạm. Khi bước chân vào trại, ông thu vào tầm mắt những gì đang xảy ra. Đám trẻ đang nằm kiệt sức vì đợt huấn luyện căng thẳng. Những lò rèn phải hoạt động đến tận khuya. Sau tất cả Velen cuối cùng có thể rời đi một cách nhẹ nhàng, ông biết rằng biến cố xảy ra

vào ngày hôm nay không thể nào ngăn chặn được tai họa sắp tới. Dù người Orc có đang được dẫn dắt bởi vị thủ lĩnh sáng suốt và khó mất đi sự bình tĩnh là thế, không chỉ đơn thuần đang chuẩn bị cho khả năng có chiến tranh và họ đã bị thuyết phục về sự chắc chắn của nó. Khi mặt trời bắt đầu chiếu tia sáng đầu tiên, người sẽ nhìn kỹ cuộc chiến này.

Viên tinh thể nằm gần tim bắt đầu đập như đang cảm nhận được ý nghĩ của ông. Velen quay sang những người đang áp tải mình và nhìn họ trong buồn bã. “Loài Orc sẽ không bị thuyết phục từ bỏ con đường này rồi” ông ta nói “Vì vậy, nếu chúng ta muốn tồn tại... cả 2 đều phải lựa chọn con đường hủy diệt nhau.”

Phía đằng xa, sinh vật được biết đến với cái tên K’ure đang ngắc ngoải, lặng lẽ nằm sâu dưới mặt nước của hồ thiêng thốt lên tiếng khóc tuyệt vọng. Velen nhận ra được âm thanh ấy rồi bất giác cúi đầu. Người của tộc Frostwolf kinh ngạc trước nó và chuyển sang nhìn vào tam giác hoàn hảo của ngọn núi Oshu’gun.

“Các vị tổ tiên đang nổi giận” một Shaman trẻ sợ hãi “Vì đã thả cho Velen đi”

Durotan lắc đầu. Anh đành phải quả trách những đứa Shaman trẻ này nếu ngày mai họ còn thốt lên những câu như thế này một lần nào nữa. Nhưng bây giờ, trái tim anh đầy muộn phiền. Âm thanh đó không phải là tiếng kêu gào của giận dữ, đó là âm thanh của một sự đau khổ tuyệt đối, và anh tự hỏi tại sao tổ tiên lại khóc thương nào nề đến vậy.

Chương 11

Ner'zhul... Gul'dan. Hai vết nhơ lớn nhất lịch sử dân tộc ta. Chưa hết, Dreh'Thar từng kể với rằng có thời gian Ner'Zhul được yêu quý, thậm chí ngưỡng mộ và là một thủ lĩnh tinh thần thực thụ đối với người dân của hãn. Thật khó để hình dung những lời như vậy được dành cho con người Ner'Zhul, cho kẻ đã trở thành quỷ dữ... nhưng ta phải cố. Ta cố gắng vì ta muốn hiểu rõ. Chưa hết, cố gắng như là ta đã ... Ta không biết nữa.

“Cái gì?”

“Velen từng giải thoát ta” Tộc trưởng Frostwolf điềm tĩnh nói.

“Lệnh của người là bắt hãn và những tên tù nhân khác!” Giọng Ner'Zhul lớn dần theo từng chữ. Quá đơn giản, quá dễ hiểu. Durotan đang nghĩ gì? Vứt bỏ cơ hội này như vứt khúc xương khi đã chén hết thịt (nguyên văn) ! Bọn chúng muốn moi móc thêm bao nhiêu thông tin nữa từ Velen ? Một cái giá cao khủng khiếp liệu có mua chuộc được người Draenei?

Nhưng ý nghĩ ấy bị lấn át bởi nỗi sợ hãi kinh hoàng mang tên Kil'jaeden. Hãn sẽ làm gì khi biết tin Velen đã thoát? Thực thể đẹp đẽ kia dường như đã rất hài lòng về viễn cảnh được vẽ ra trong kế hoạch của Ner'Zhul. Kiêu ngạo bởi sự thông minh của mình, nghĩ rằng chiến thắng đã nằm chắc trong tay. Ner'Zhul còn trơ tráo dâng tặng Velen cho Kil'jaeden như một món quà. Bây giờ thì chuyện gì đã xảy ra? Trong tâm trí hãn thấy sợ hãi nhiều hơn là chán nản khi phải báo tin này cho Kil'jaeden.

“Người giao cho ta nhiệm vụ bắt giữ họ, và ta đã làm được” Durotan trả lời. “Nhưng thật không có danh dự khi bắt một kẻ giơ tay chịu trời. Người muốn chúng ta trở nên mạnh mẽ như một thể thống nhất, chứ không phải là các bộ tộc nhỏ lẻ. Và chúng ta không thể làm điều đó mà bỏ mặc lòng tự tôn dân tộc. Điều đó là bất khả xâm phạm, điều đó-“

Durotan hẳn học tiếp tục nói, giọng trầm đục, nhưng Ner'Zhul đã không còn lắng nghe. Trong khoảnh khắc đó, không gian như đông cứng trong thời gian. Ner'Zhul chợt nhận thức được rằng Kil'jaeden không có một tâm hồn thánh thiện như y đã tự giới thiệu. Durotan đang lạc trong những câu chữ giải thích quyết định của mình, đã không để ý đến sự thay đổi của tên Shaman. Nhưng Ner'Zhul cảm nhận được Gul'dan đang nhìn mình chăm chăm. Một nỗi sợ hãi khác dâng trào trong hẳn rằng Gul'dan là nhân chứng rõ rệt nhất cho thấy sự hoài nghi về người thầy của hẳn.

Ta phải làm gì đây? Làm sao ta có thể phục vụ tốt nhất?

Tại sao Rulkan không còn đến với ta nữa?

Hẳn lần tránh ý nghĩ đó và trở lại với chính mình khi nhận ra rằng Durotan đã ngừng nói. Vị thủ lĩnh to lớn đang chăm chú chờ tên Shaman đáp trả.

Làm thế nào để giải quyết tốt nhất việc này? Durotan cũng có quan hệ tốt với các bộ tộc khác. Nếu Ner'Zhul trừng phạt Durotan vì quyết định của anh ấy, sẽ có rất nhiều người bênh vực cho tộc Frostwolf. Nó có thể gây ra một vết rạn nứt trong tổ chức mà Ner'Zhul đã dày công vun đắp, một liên minh thống nhất của loài Orc... một Horde. Mặt khác, nếu hẳn tha thứ cho hành động của Durotan, sẽ là một đòn giáng nặng nề và xúc phạm đến những người đã nhiệt thành ủng hộ quan điểm của hẳn rằng người Draenei buộc phải chết.

Lão ta không thể đưa ra quyết định. Hẳn nhìn chăm chăm vào Durotan, khuôn mặt anh lúc này bắt đầu hiện lên một chút khó chịu.

“Sư phụ ta cố kiềm chế cơn thịnh nộ đến nỗi không thể thốt nên lời” giọng nhỏ nhẹ của Gul'dan cất lên. Cả Durotan và Ner'Zhul quay sang nhìn về phía tên Shaman trẻ tuổi. “Người đã làm trái mệnh lệnh trực tiếp từ thủ lĩnh tinh thần. Quay về trại của người đi, Durotan, con trai của Garad. Sư phụ ta sẽ gửi cho người một bức thư ngắn nói về quyết định của ông ấy.”

Durotan liếc sang Ner'Zhul. Sự ghê tởm đối với Gul'dan hiện rõ trên khuôn mặt to lớn của anh. Ner'Zhul thu mình lại và đứng thẳng lên, lúc này, lão ta đang cố tìm những từ thích hợp, và lão đã tìm ra.”Cút đi, Durotan. Người làm ta không hài lòng, và tệ hơn nữa, người còn không làm

vừa lòng những người đã ủng hộ người. Người sẽ nghe quyết định của ta, đủ sớm.”

Durotan cúi chào, nhưng chưa rời đi vội. “Ta mang cho người một thứ” anh nói. Anh mở một gói nhỏ đưa cho Ner’Zhul. Tên Shaman nhận lấy nó với đôi tay run rẩy, và hi vọng một cách tuyệt vọng rằng cả Durotan lẫn Guldan sẽ hiểu hẳn run rẩy vì cơn thịnh nộ chứ không phải vì sợ.

“Chúng tôi lấy nó từ những tên tù binh” Durotan tiếp tục. “Shaman của chúng tôi tin rằng nó có thể chứa đựng một thứ sức mạnh mà chúng ta có thể dùng để chống lại người Draenei”

Anh ngập ngừng một lúc lâu, như đang chờ đợi Ner’Zhul đáp lại. Khi sự im lặng kéo đủ dài và họ bắt đầu cảm thấy không thoải mái nữa, anh cúi chào một lần nữa và rời đi. Một lúc lâu nữa, cả thầy và trò đều không nói lời nào.

“Thưa sư phụ, thứ lỗi cho ta đã ngắt lời người. Ta thấy người đã quá giận dữ đến nỗi không nói được, và ta sợ tên nhóc Frostwolf kia hiểu sai cơn giận của người là do thiếu quyết đoán.”

Ner’Zhul bắn về phía hẳn một tia nhìn dò xét. Những từ ngữ nghe có vẻ chân thành, khuôn mặt Gul’dan nhìn có vẻ thành thật. Cho tới bây giờ, đã có lúc Ner’Zhul công khai sự nghi ngờ của mình về tên đệ tử của hẳn. Lão ta đã tin tưởng và đào tạo hẳn trong nhiều năm qua. Nhưng bây giờ, ngay lúc này, mặc dù không chắc chắn lắm, Ner’Zhul biết rất rõ một điều. Lão ta không muốn Gul’dan nắm được điểm yếu của mình

“Ta thực sự đã kìm nén được cơn giận dữ,” Ner’Zhul nói dối. “Thế diện chẳng có lợi ích gì nếu nó làm đau người dân của người”

Lão ta nhận ra rằng lão đang nắm chặt cái gói mà Durotan đã đưa cho lão. Gul’dan nhìn nó chăm chăm như đang rất thèm khát.

“Durotan đã đưa người thứ gì, để bù đắp cơn giận giữ của người với hẳn?”

Gul’dan dò xét.

Ner’Zhul nhìn hẳn với thái độ trịch thượng. “Ta sẽ xem nó đầu tiên, sau đó chuyển lại cho Kil’jeaden,” lão lạnh lùng nói. Lão trông chờ một sự phản ứng, và sợ hãi khi nhìn thấy nó.

Trong một chốc lát, sự tức giận thoáng qua khuôn mặt Gul'dan. Sau đó, tên Orc trẻ cúi gập đầu và nói bằng giọng ăn năn, “Tất nhiên rồi, thưa sư phụ. Ta thật ngạo mạn khi đã trông chờ – Ta chỉ hơi tò mò, đó là tất cả, để biết liệu thủ lĩnh tộc Frostwolf có đóng góp điều gì xứng đáng không”

Ner'Zhul dịu đi một chút. Gul'dan đã phục vụ và trung thành với lão trong nhiều năm nay, và thực sự, hẳn sẽ kế nhiệm Ner'Zhul trong thời điểm thích hợp. Lão bước vào chỗ tối.

“Tất nhiên rồi” Ner'Zhul nói, nhẹ nhàng hơn.”Ta sẽ nói cho người biết nếu ta tìm hiểu được bất cứ điều gì. Sau tất cả, người vẫn là học trò của ta, đúng không?”

Gul'dan tươi tỉnh hẳn lên “Ta sẽ làm mọi thứ vì người, thưa sư phụ”. Với điệu bộ vui mừng, hắn cúi chào lần nữa và để Ner'Zhul một mình.

Ner'Zhul nặng nề ngồi xuống tấm da lão dùng như cái giường. Lão ôm cái gối vào lòng và nói lời cầu nguyện đến các tổ tiên rằng nếu Durotan thất bại trong việc bắt giữ thủ lĩnh người Draenei, có lẽ ít ra tộc trưởng Frostwolf cũng thu được thứ gì đó giá trị.

Lão hít một hơi thật sâu, mở gói nhỏ kia ra, và há hốc miệng. Ẩn bên trong lớp long thú mềm mại là hai viên ngọc sáng rực. Thật thận trọng, Ner'Zhul chạm vào viên màu đỏ và lại há hốc miệng lần nữa

Sức mạnh, nhiệt huyết, có một luồng năng lượng chảy ngang người lão. Bàn tay lão muốn vớ lấy vũ khí, mặc dù lão đã không cần nó trong nhiều năm qua, giờ đây lão khao khát được xoay nó. Bằng một cách nào đó lão biết nếu có viên tinh thể này trên người, mục đích của lão sẽ thành sự thật. Đây là một món quà dành cho loài Orc. Lão phải tìm ra cách nào để chế ngự viên đá không chịu phục tùng này và lão ta đã tiêu hao rất nhiều sức lực để giải phóng viên tinh thể đỏ. Chạm rãi hít thở một hơi thật sâu, y dần lấy lại được sự bình tĩnh của mình rồi tóm lấy viên tinh thể màu vàng đang ở cạnh. Lần này, y đã biết mình nên làm gì. Một lần nữa, lão ta cảm nhận được hơi ấm cùng một dòng chảy năng lượng. Nhưng khác là, không có chút hứng thú hay cấp bách nào. Giữ viên tinh thể màu vàng, lí trí bắt đầu quay lại, những thứ đã thấy từ này giờ mình như đang đứng ở trong một thung lũng sương mờ buộc phải mò mẫm lối đi nhưng chắc chắn phải có

một điều gì đó giúp ông nhìn thấu được mọi thứ. Và nó thực sự rất sắc bén, rõ ràng đến mức khi Ner'zhul bắt đầu mở rộng tâm trí mình như bị đau. Đặt lại viên tinh thể vào trong lòng mình, sự thuần khiết, sắc nhọn đã tan biến đi phần nào.

Ner'zhul mỉm cười. Giả như không thể đem Velen tới cho Kil'jaeden, ít nhất những cực phẩm quý hiếm này có thể xoa dịu sinh vật mạnh mẽ ấy.

Kil'jaeden đang rất phần nộ.

Ner'zhul run sợ trước khi cơn giận đó làm lão ta phủ phục mình trên nền đất, lẩm bẩm “Xin người tha thứ ...” ngay khi Kil'jaeden bộc phát cơn giận. Mắt siết chặt, đau đớn chạy dọc khắp cơ thể mà y chưa từng cảm nhận đột nhiên ngừng lại. Không gian xung quanh trầm đi. Nerzhul thận trọng lén nhìn người đã ban ơn cho mình. Kil'jaeden lại trông trầm tĩnh, uy nghi trong vầng hào quang rực rỡ.

“Ta... rất thất vọng” gã than phiền. Gã bắt đầu dồn trọng lượng từ chân này sang chân kia. “Nhưng ta biết 2 điều. Tên trưởng tộc Frostwolf cần phải chịu trách nhiệm. Và đừng bao giờ giao cho hắn bất kì nhiệm vụ quan trọng nào.”

Cảm giác sau khi trút bỏ một gánh nặng này như làm lão ta sắp ngã đi “ Dĩ nhiên rồi thưa chúa tể. Không bao giờ có lần thứ 2. Và... chúng tôi đã tìm ra những viên tinh thể này cho ngài”

“Chúng không mang lại nhiều giá trị cho ta” Kil'jaeden nói. Ner'zhul cau mày “Nhưng ta nghĩ thần dân của người sẽ cần nó trong cuộc chiến tàn sát tộc Draenei. Đó là trận chiến của các người, phải vậy không?” Sợ hãi lại thắt chặt trái tim của Ner'zhul “Tất nhiên thưa chúa tể! Đó là ý nguyện của tổ tiên.”

Kil'jaeden nhìn Ner'zhul, đôi mắt sáng rực ấy đang phát ra lửa “Đó là ý muốn của cả ta” Ner'zhul gật đầu điên cuồng vì câu nói đơn giản ấy.

“Tất nhiên, tất nhiên rồi, đó là ý muốn của ngài, và tôi xin chịu mọi sự sai bảo của ngài.”

Kil'jaeden hài lòng vì hành động của Ner'zhul. Ner'zhul cúi người lùi lại, rồi lau đi khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi vì khiếp đảm ngay sau khi Kil'jaeden

đi khỏi. Trong góc phòng có thứ gì màu trắng chột lóe lên trong mắt y. Gul'dan đã thấy hết tất cả mọi thứ.

Chúng tôi đã lên kế hoạch cho một cuộc tấn công trong thời gian gần đây, và tối qua, khi mặt trăng không tỏa sáng, chúng tôi đã tấn công bất ngờ vào thị trấn nhỏ đang trong giấc ngủ. Không một ai sống sót, kể cả những đứa trẻ. Thức ăn, vũ trang, một số vật phẩm chúng ta không biết rõ và tránh tiếp xúc được chia cho 2 tộc đã tham gia. Máu khô của chúng, đóng một lớp xanh dày trên mặt và chúng ta đã ăn mừng chiến thắng mà không lau chúng đi.

Trong lá thư chứa rất nhiều điều muốn nói nhưng Ner'zhul đã không đọc nó, lão không cần thiết phải làm. Cho dù chi tiết của mỗi lá có thể khác nhau, nhưng nội dung đều như một. Một cuộc tấn công thắng lợi, đắm mình trong vinh quang và sự kích động của giết chóc. Ner'zhul liếc nhìn chồng thư mình vừa nhận sáng nay: tất cả là 7 lá. Cứ mỗi tháng trôi qua, kể cả những ngày mùa đông rét buốt, dai dẳng, người Orc càng lúc càng thông thạo với việc sát hại người Draenei qua mỗi chiến thắng đạt được. Những viên đá Durotan mang đến cho Ner'zhul đang chứng tỏ sự hữu dụng, y nghiên cứu nó với các Shaman khác sau khi tìm hiểu về chúng một mình. Họ gọi viên đá màu đỏ là “Trái tim Cuồng Nộ”, và họ tìm thấy nó trên người viên chỉ huy của một cuộc tấn công, nó không những ban tặng sức mạnh cho người cầm nó mà cho cả binh lính dưới quyền. Viên đá được truyền từ tộc này sang tộc khác mỗi kì trăng non đến. Vì thế ai cũng thèm khát sức mạnh của nó nhưng Ner'zhul biết rằng không ai dám cướp nó đi từ lão.

Viên thứ 2, lão ta đặt tên nó là **“Ngôi sao rực rỡ”**, một pháp sư đã mang nó và học được cách làm tâm trí mình tĩnh lặng. Trong khi viên màu đỏ kích thích sự mãnh liệt tiềm ẩn trong một con người, viên màu xanh làm họ bình tĩnh trở lại. Nó làm suy nghĩ trở nên nhanh, sắc sảo hơn và tăng tiến lớn trong khả năng tập trung đồng nghĩa với việc kiểm soát được những phép thuật mạnh mẽ,... chìa khóa để dẫn dắt loài Orc đến với chiến thắng: người Draenei bị chính phép thuật của mình chống lại và trở trêu thay nó được thi

triển bởi kẻ thù của họ. Điều đó đã đẩy cao nhuệ khí của những chiến binh da xanh lá.

Nhưng tất thấy đều không làm Ner'zhul thấy phấn khởi. Một thoáng nghi ngờ hiện lên trong đầu sau khi nói chuyện với Durotan làm y lạnh run đến tận xương tủy. Y tìm cách để phản bác suy nghĩ đó, kinh sợ rằng Kil'jeaden sẽ đọc được ý nghĩ của mình. Nhưng chúng cứ tuôn ra như dòng bọt đang bu đầy một tảng thịt thối rữa, ám ảnh y mọi lúc. Hình hài của Kil'jeaden trong rất giống với người Draenei. Liệu họ có cùng nguồn gốc? Và lão có đang là công cụ phục vụ cho một cuộc nội chiến?

Một đêm, lão ta cảm thấy không thể chịu đựng được sự dẫn dắt này. Trong tĩnh lặng, ông thay quần áo và đánh thức con sói Skychaser đang rướn người và nhìn lão một cách ngái ngủ.

“Tới đây nào, người bạn của ta” Ner'zhul trèo mền rồi ngồi trên tấm lưng lớn của nó. Lão chưa từng cưỡi sói đến ngọn núi thiêng bao giờ. Theo thông lệ, lão phải đi bộ tới đó nhưng hôm nay lão cần phải quay trở về trước khi ông bỏ lỡ nhiệm vụ mình được giao nếu không tổ tiên sẽ trách tội. Tiết trời đang ở những ngày cuối đông, mùa lễ hội Kosh'harg lại sắp đến nhưng xem ra mùa xuân vẫn còn lâu mới đến, gió lạnh xe vào mũi, tai của Ner'zhul. Y cúi thấp người, thầm cảm ơn hơi ấm tỏa ra từ con sói giúp y vượt qua gió và tuyết.

Con sói băng qua những chặng quanh co, những bước chạy chắc chắn chứ không vội vã. Cuối cùng, Ner'zhul ngước lên và nhìn thấy góc nhìn tuyệt đẹp của Ngọn núi Linh hồn, và gánh nặng to lớn đột nhiên nhẹ bớt ở trong tim hắc. Lần đầu tiên trong nhiều tháng, lão thật sự cảm thấy dường như mình đã hành động đúng. Skychaser có vẻ như sẽ gặp khó khăn khi leo núi, nên với một mệnh lệnh “ở lại” nó liền ngồi xuống, vùi mình vào trong bãi cỏ và cuộn chặt mình lại. Ner'zhul không tưởng tượng rằng hắc chỉ còn vài giờ đồng hồ nữa, và vội vã leo lên núi với sự hào hứng hơn là hắc đã cảm thấy trong một thời gian dài, hành lý của hắc thì nặng trĩu với những túi nước da và trái tim thì đầy những kì vọng. Lão nên làm điều này từ lâu rồi. Lão nên đi thẳng đến cội nguồn của sự thông thái, như là những

Shaman trước hẳn đã từng. Lão không hiểu được vì sao mình không nghĩ ra điều này từ trước.

Cuối cùng, hẳn đi đến lối vào và dừng lại trước khu thánh địa xây theo hình oval một cách hoàn hảo. Lo lắng như khi diện kiến tổ tiên, lão biết sự triệu hồi phải thật cẩn trọng. Y nhắc một đồng cỏ khô mà y mang theo và để hương thơm ngọt của nó làm bình tĩnh và thanh lọc suy nghĩ của mình. Rồi hẳn tiến về phía trước, lăm bầm câu thần chú để thắp sáng ngọn đuốc và sáng con đường. Ner'zhul đã đi trên con đường này nhiều hơn là hẳn nhớ được, và bước chân đều đặn theo một nhịp điệu riêng biệt. Xuống dưới con đường thoai thoải đan xen vào nhau, và trái tim của Ner'zhul đập nhanh với hi vọng khi mà lão đi thẳng vào vùng tối tăm mịt mù phía trước...

Dường như là nó mất nhiều thời gian hơn bình thường để y nhận ra ánh sáng dần rõ lên. Ner'zhul bước vào một cái hang lớn, và nghĩ rằng một cách nào đó, ánh sáng phát ra từ hồ thiêng thoáng mờ hơn trước. Lão không suy nghĩ về điều đó quá lâu. Lão ta lấy một hơi sâu và tự khiển trách bản thân. Lão chỉ là mang đến nỗi sợ thái quá của lão đến nơi thiêng liêng này, không gì hơn. Y thận trọng đi vào hồ nước, tháo túi nước ra khỏi lưng, và đổ thứ bên trong ra. Tiếng nước bắn nhẹ là tiếng động duy nhất trong hang, và dường như là nó được những bức tường dội lại. Lễ vật của hẳn đã xong, Ner'zhul ngồi cạnh hồ nước và đợi, nhìn chăm vào đốm sáng ở sâu. Chẳng có gì xảy ra cả.

Y không hoảng sợ. Đôi khi tổ tiên mất một khoảng thời gian mới trả lời. Nhưng khi thời gian qua đi nhiều hơn, tim hẳn bắt đầu có sự lay động. Di chuyển đi, lão ta nói to.

“Tổ tiên...Người thân đã mất...Ta, Ner'zhul, Shaman của tộc Shadowmoon, lãnh đạo những đứa con của các người, đến để nhìn,... không, để xin sự thông thái. Ta-ta đã mất con đường của mình dưới con đường của người. Thời điểm này đen tối và đáng sợ ngay cả khi chúng ta trở nên mạnh hơn, đoàn kết hơn. Ta đặt câu hỏi về con đường ta đang đi. Và ta cầu xin sự dẫn dắt của người. Làm ơn, nếu như các người yêu thương và quan tâm tới những người đã đi theo bước chân của người, đến với ta và chỉ dẫn cho ta, để ta có thể dẫn dắt họ tốt!”

Giọng của lão run lên. Lão biết giọng lão đơn điệu và thảm hại, và trong khoảng khắc đó niềm kiêu hãnh bướng bỉnh làm cho lão cảm thấy ngập tràn xấu hổ. Nhưng mà cái cảm giác ấy nhanh chóng tan đi vì lão biết rằng lão thực sự quan tâm đến người của mình, và thực sự muốn làm điều gì đó tốt cho họ, và trong lúc này y không biết được điều phải đó là gì.

Hồ nước bắt đầu sủi bọt. Ner'zhul nhô về phía trước 1 cách háo hức, đôi mắt y tìm kiếm xung quanh mặt nước, và trong hồ nước, y nhìn thấy một khuôn mặt nhìn về phía mình.

“Rulkan”, hần thở dốc. Ngay lập tức những dòng nước mắt hiền dịu của hần làm mờ đi hình ảnh của bà. Lão nháy mắt và trái tim xóc lên một cách đau đớn khi hần nhìn vào đôi mắt linh hồn của bà.

Nó chứa đầy sự thù hận.

Ner'zhul lùi lại một cách sợ hãi. Hàng tá khuôn mặt khác bắt đầu xuất hiện trên mặt nước. Tất cả bọn họ đều có những biểu cảm như nhau. Con sóng trào về phía hần và hần bật khóc, “Làm ơn! Giúp ta! Cho ta sự thông thái để ta có thể được sự ủng hộ trong mắt các ngài một lần nữa!”

Sự nghiêm khắc của Rulkan có một chút gì đó dịu dàng, và vẫn còn đâu đó sự thương lại ở trong giọng nói của bà. “Sẽ chẳng có gì mà ông có thể làm, không phải bây giờ. Không phải trong hàng trăm năm nữa, để có thể có được sự ủng hộ trong mắt chúng tôi. Ông không phải vị cứu tinh cho những con người của ông, mà là kẻ phản bội của họ”

“Không!” Lão gầm lên. “Không, nói cho tôi biết việc cần phải làm và tôi sẽ làm việc đó. Nó vẫn chưa phải quá muộn, chắc hần là chưa quá muộn ...”

“Người vẫn chưa đủ mạnh mẽ,” một giọng nói âm âm nữa vang lên, tiếng của một người đàn ông. “Nếu như người mạnh mẽ, người đã không bao giờ đi quá sâu xuống con đường kia như vậy. Người đã không dễ dàng bị lừa gạt phải làm theo ý nguyện của kẻ không có một chút gì yêu thương dành cho dân tộc ta”

“Nhưng...Ta không hiểu” Ner'zhul lầm bầm. “Rulkan, bà đến với tôi! Tôi nghe bà! Người, Grekshar – Người khuyên bảo ta! Kil'jaeden chính là người mà người muốn ta tìm đến! Một người bạn vĩ đại của mọi Orc!”

Bà không nói gì đáp lại lời nói đó; bà không cần phải làm thế. Ngay cả khi nói những lời bào chữa lộn xộn như vậy, bà hiểu rằng sự lầm lạc của lão đã sâu đến thế nào.

Tiên tổ chưa bao giờ xuất hiện trước mặt lão. Nó hẳn là một trò lừa của Kil'jaeden, bất kể là ai hay thứ gì đó. Họ đã đúng khi không tin tưởng Ner'zhul hiện giờ. Bất kì Shaman nào dễ dàng bị lừa như thế sẽ không bao giờ được tin tưởng để sửa sai thêm một lần nữa. Tất cả chỉ là một cái mạng nhện đan xen kỹ lưỡng những lời nói dối và những trò lừa gạt xếp tầng tầng lớp lớp. Và hẳn, Ner'zhul, là con côn trùng ngu ngốc đầu tiên đã tự nguyện bị bẫy bởi nó

Gần một trăm Draenei đã chết. Đã chẳng có đường quay lại, chẳng có một lời xin chỉ bảo từ Tiên tổ. Lão không thể tin vào thị kiến của mình thêm một lần nào nữa, vì chúng có thể dễ dàng là những lời nói dối. Tệ nhất là, lão đã đưa người của mình vào bàn tay của kẻ chẳng hề ưa thích bọn họ một chút nào, bất chấp vẻ ngoài hào nhoáng và những lời đường mật ngon ngọt của hắn.

Ngay cả khi lão nhìn chằm vào đôi mắt ma mị của người mình yêu, bà vẫn không thèm nhìn lão. Từng cái một, từng khuôn mặt một, nhòa nhạt dần, rồi tan biến theo như những gợn sóng dưới mặt hồ phẳng lặng.

Ner'zhul đắm chìm trong sự hoảng sợ của những việc y đã làm. Sẽ chẳng có gì hắn có thể làm để sửa chữa nó. Nhưng y cũng sẽ không hi vọng sẽ tiếp tục đi trên con đường mà Kil'jaeden đã rất cẩn thận để lừa y đi lên, và cầu khẩn tiên tổ đã không còn nghe lời y rằng sẽ có một phép màu xảy ra, mọi việc lại trở về tốt đẹp như trước. Lão vùi khuôn mặt mình vào 2 bàn tay của mình và bật khóc nức nở như một đứa trẻ.

Nấp trong bóng tối ở khúc gấp trong đường hầm, Gul'dan nghe thấy tiếng khóc của thầy hắn, và tự mỉm cười.

Kil'jaeden sẽ rất lấy làm vui vì thông tin này đây.

Chương 12

Tất cả chúng ta đều có điểm yếu, không cái này thì cái khác. Không quan trọng là chúng tộc gì. Đôi khi điểm yếu lại đến từ một phần của điểm mạnh. Đôi khi nó lại là sự thất bại hoàn toàn. Đôi khi là cả hai. Người khôn ngoan hiểu rõ điểm yếu của mình và tìm cách rút ra bài học từ nó. Người ngu ngốc để nó điều khiển và phá hủy chính mình. Và đôi khi, người khôn ngoan lại là một gã ngốc.

Khi ông trên đường về trên lưng con Skychaser, tay ông lạnh đến nỗi ông không chắc mình có thể nới lỏng chúng khỏi việc ôm chặt lấy lớp da dày màu đen của con vật hay không, Ner'zhul chỉ ước rằng đêm tối nuốt chửng chính mình cho rồi. Làm thế nào để ông có thể trở lại với người dân của mình, khi biết rằng ông đã làm gì với họ? Ngoài ra, làm thế nào ông có thể **chạy trốn** – và **chạy đi đâu** để Kil'jaeden sẽ không tìm thấy ông? Ông mong mỗi cay đắng một sự can đảm để có thể lấy con dao nghi lễ ông luôn mang theo và đâm nó vào tim mình, nhưng ông biết rằng mình không thể. Tự tử không được xem là vinh dự đối với người dân của ông; đó là câu trả lời của một kẻ hèn nhát khi có chuyện xảy đến với kẻ đó. Ông sẽ không được phép sống như một linh hồn nếu ông chọn cái cách đầy cảm dỗ đó để thoát khỏi nỗi kinh hoàng mà ông đang đối mặt.

Ông có thể tiếp tục giả vờ rằng ông không nghi ngờ gì cả và thậm chí có lẽ cắt xén đi Kil'jaeden một cách tinh vi. Mặc cho sức mạnh to lớn của hắn, không có căn cứ nào mà cái kẻ gọi là “Đấng Toàn Mỹ” có khả năng đọc được các suy nghĩ. Ý nghĩ này soi sáng Ner'zhul phần nào. Đúng vậy... ông có thể giảm thiểu thiệt hại mà kẻ này đang cố gắng gây ra cho người dân của ông. Đó là cách ông có thể tiếp tục phụng sự.

Kiệt quệ cả về thể xác lẫn tinh thần, Ner'zhul ngã vào lều của mình trong thời khắc mờ nhạt trước bình minh, mong đợi chỉ đơn giản là sự co giãn trên làn da và cố gắng ngủ để quên đi, ít nhất là một lúc, sự thống khổ mà ông đã mang lại.

Thay vào đó, một ánh sáng chói lóa lóe lên và ông quỳ xuống.

“Người sẽ phản bội ta chứ?” Đấng Toàn Mỹ nói.

Ner'zhul đưa tay lên, cố gắng trong vô vọng để bảo vệ đôi mắt ông khỏi thứ ánh sáng rực rỡ tuyệt vời này. Dạ dày ông sôi lên và ông sợ hãi rằng mình sẽ phát bệnh trong sự khủng bố của hẳn. Ánh sáng mờ đi đôi chút và ông hạ thấp tay mình. Đứng bên cạnh Kil'jaeden là gã tập sự của Ner'zhul, mỉm cười đầy bí ẩn.

“Gul'dan,” Ner'zhul ôm yếu thì thầm. “Người đã làm gì?”

“Ta đã thông báo cho Kil'jaeden về một tên gặm nhấm,” Gul'dan nói một cách bình tĩnh. Nụ cười đáng sợ không bao giờ rời khỏi khuôn mặt hẳn. “Và ngài ấy sẽ quyết định phải làm gì với tên sâu bọ đang định quay lưng lại với ngài.”

Tuyết vẫn còn ở trên vai Gul'dan. Thần thờ, Ner'zhul nhận ra chuyện gì đã xảy ra. Gã tập sự của ông, thèm khát sức mạnh – làm thế nào mà Ner'zhul lại khép đôi mắt mình trước sự thật hiển nhiên này lâu đến như thế? – đã đi theo ông. Đã nghe toàn bộ những lời của tổ tiên. Vậy mà vẫn bám lấy Kil'jaeden, sau khi nghe những gì Ner'zhul đã nghe? Trong một khoảnh khắc, nỗi sợ hãi và ích kỷ của ông biến mất, và Ner'zhul chỉ cảm thấy một làn sóng ô nhục tràn ngập cho một tên Orc suy đồi đến mức này.

“Điều này làm tổn thương ta,” Kil'jaeden nói. Ner'zhul nhìn vào hẳn, giật mình. “Ta đã chọn người, Ner'zhul. Ta đã cho người sức mạnh của ta. Ta đã cho người thấy những gì người cần để cải tiến người dân của mình và đảm bảo rằng họ sẽ không bao giờ đứng thứ hai trên thế giới này.”

Ner'zhul nói không cần suy nghĩ. “Người lừa dối ta. Người gửi cho ta những tiên tri sai lầm. Người phỉ báng tổ tiên ta và những giá trị của họ. Ta không biết tại sao người làm thế, nhưng ta biết đó không phải là vì tình yêu dành cho dân tộc ta.”

“Và họ phát triển. Họ thống nhất lại, lần đầu tiên trong nhiều thế kỷ.”

“Thống nhất dưới một sự dối trá,” Ner’zhul nói. Ông choáng váng trong sự phản kháng của mình. Nó có vẻ ổn. Có lẽ nếu ông tiếp tục, Kil’jaeden sẽ mất kiên nhẫn với ông và giết chết ông, và vấn đề của Ner’zhul sẽ được giải quyết. Nhưng Kil’jaeden đã không phản ứng lại với cơn giận dữ chết người như Ner’zhul hy vọng. Thay vào đó, hắn thở dài và lắc đầu, như bậc cha mẹ thất vọng về một đứa trẻ bướng bỉnh.

“Người có thể có lại ân huệ của ta, Ner’zhul,” Kil’jaeden nói, “Ta có một nhiệm vụ cho người. Nếu người hoàn thành nó, đức tin sai lầm của người sẽ được bỏ qua.”

Môi của Ner’zhul mấp máy. Ông muốn hét lên phản kháng một lần nữa, nhưng lần này những từ đó đã không thốt ra. Ông nhận ra rằng khoảnh khắc đó đã trôi mất. Ông không muốn chết, nhiều hơn bất kỳ người nào có suy nghĩ, chẳng có sự sống nào muốn chết, và vì vậy ông vẫn im lặng.

“Chuyện xảy ra với gã tộc trưởng tộc Frostwolf gây phiền phức cho ta,” Kil’jaeden tiếp tục. “Không chỉ hắn vì hắn không phải là người duy nhất than phiền về những gì đang diễn ra. Có những kẻ khác – kẻ mang cây Doomhammer, một vài kẻ ở tộc Bladewind và Redwalker nữa. Sẽ không có vấn đề gì nếu những tiếng nói phản đối này đến từ những kẻ không quan trọng, nhưng nhiều người trong số chúng thì không. Không thể có rủi ro ảnh hưởng đến sự thành công của kế hoạch của ta. Vì thế, ta sẽ cần đảm bảo sự phục tùng của chúng.”

“Nếu chỉ thề trung thành thì chưa đủ với chúng,” Kil’jaeden tiếp tục. Hắn vỗ nhẹ một ngón tay đỏ dài trong lúc trầm tư phân tích.

“Quá nhiều người có vẻ chìm đắm trong việc thay đổi các giá trị ‘danh dự’ và ‘lời thề’. Chúng ta phải... đảm bảo sự phụng sự của chúng, cho lúc này, và cho tận mai sau.”

Đôi mắt nhỏ của Gul’dan lấp lánh. “Ngài có gợi ý gì, thưa Đấng Vĩ Đại?”

Kil’jaeden mỉm cười với Gul’dan. Giờ đây, Ner’zhul có thể thấy mối liên kết giữa chúng – thấy rằng Kil’jaeden và Gul’dan ở một mức độ hoàn toàn khác mà Ner’zhul chưa từng. Kil’jaeden đã buộc phải sử dụng những lời lẽ dối trá đầy quyến rũ và thủ đoạn để lôi kéo Ner’zhul về phía hắn; nhưng với Gul’dan, hắn có thể nói công khai.

“Có một cách,” Kil’jaeden nói với cả hai gã Orc Shaman lúc này. “Một cách để khiến chúng mãi mãi ràng buộc với chúng ta. Mãi mãi trung thành.”

Ner’zhul đã nghĩ rằng ông đã dần quen với sự kinh hoàng sau khi các tổ tiên tiết lộ với ông, nhưng giờ ông nhận ra rằng ông có khả năng trải nghiệm một cấp độ sốc hoàn toàn mới khi ông nghe Kil’jaeden phác thảo kế hoạch. *Mãi mãi ràng buộc. Mãi mãi trung thành.*

Mãi mãi làm nô lệ.

Ông nhìn vào đôi mắt rực cháy của Kil’jaeden, không nói nên lời. Một cái gật đầu là đủ, ông biết, nhưng ông thậm chí không thể làm điều đó. Thay vào đó ông chỉ đơn giản nhìn chăm chăm, sững người, như một con chim đang đối mặt với một con rắn.

Kil’jaeden thở dài quý quyết. “Người từ chối cơ hội lấy lại hình ảnh của mình trong mắt ta sao?”

Khi ông nghe Kil’jaeden nói, nó như thể một phép thuật đã được gỡ bỏ khỏi Ner’zhul. Những câu chữ bị mắc kẹt trong cổ họng tuôn ra ngoài, và dù ông biết rằng nó đồng nghĩa với sự diệt vong của chính mình, vị Shaman không còn động thái nào khác để ngăn cản chúng.

“Ta từ chối hoàn toàn việc đưa mãi mãi dân tộc ta tới bờ vực nô lệ,” ông hét lên. Kil’jaeden lắng nghe, sau đó gật cái đầu khổng lồ của mình. “Đó là sự lựa chọn của người. Người cũng đã chọn các hậu quả. Cho người biết, Shaman. Sự lựa chọn của người chẳng xoay chuyển được gì cả. Ý muốn của ta vẫn sẽ được thực hiện. Dân tộc người vẫn sẽ trở thành nô lệ. Nhưng thay vì dẫn dắt chúng và sống trong sự ân huệ của ta, người sẽ chỉ là một kẻ quan sát bất lực. Ta nghĩ vậy sẽ ngọt ngào hơn nếu chỉ đơn giản là giết người.”

Ner’zhul mở miệng định nói, nhưng ông không thể. Kil’jaeden nheo đôi mắt vĩ đại của hắn lại, và Ner’zhul thậm chí không thể di chuyển.

Ngay cả trái tim ông, đập hoang dại trong lồng ngực của mình, cũng chỉ đập bởi ý chí của Chúa quỷ Kil’jaeden, và ông biết điều đó.

Làm sao mà ông lại có thể là một gã ngốc cả tin như thế? Làm sao mà ông lại không thấy được những điều dối trá đó?

Làm thế nào mà ông có thể nhầm lẫn một ảo ảnh gửi tới bởi thứ... quái vật này như là một linh hồn của người bạn đời yêu quý của ông? Nước mắt trào ra trong mắt ông và trượt xuống không kiểm soát, chỉ vì, ông biết, vì Kil'jaeden cho phép điều đó.

Kil'jaeden mỉm cười với ông, và chậm chậm, cố tình chuyển sự chú ý của hắn sang Gul'dan. Ngay cả trong tình trạng tồi tệ của mình, Ner'zhul dễ dàng biết rằng ông sẽ không quay về phía Kil'jaeden với cái biểu hiện mà Gul'dan đang thể hiện, biểu hiện của một con rối thèm khát được chủ nhân khen ngợi.

“Không cần thiết phải bẫy người với những lời nói dối đẹp đẽ đó, có phải không, công cụ mới của ta?” Kil'jaeden nói gần như triu mến về phía Gul'dan “Người thì không phải giấu giếm sự thật.”

“Quả thực là không cần, thưa ngài. Tôi là kẻ tồi tệ của ngài.”

Kil'jaeden cười thầm. “Nên ta sẽ bỏ thói quen nói dối, vậy nên người phải làm. Người sống vì sức mạnh. Người ham muốn nó. Người thèm khát nó. Và trong vài tháng qua, kỹ năng của người đã phát triển đến mức mà ta có thể sử dụng người một cách hợp lý. Chúng ta không phải là một sự cộng tác dựa trên sự tôn trọng hay đáng kính, nhưng là một trong những thuận lợi và lợi ích ích kỉ. Nghĩa là nó sẽ có khả năng kéo dài.”

Nhiều cảm xúc khác nhau thoáng qua khuôn mặt của Gul'dan. Hắn không có vẻ như biết làm thế nào để phản ứng lại những lời nói, và Ner'zhul lấy đi niềm vui trên sự bối rối của tên học nghề cũ của ông ta.

“Như... ngài muốn.” Gul'dan cuối cùng cũng lắp bắp, sau đó với vẻ tự tin hơn, ‘Nói với tôi ngài muốn tôi làm gì, và tôi thề, nó sẽ được hoàn thành.’

“Người có sự linh hội không chút hoài nghi mà mà ta mong muốn để tiêu diệt loài Draenei. Tại sao ta làm như vậy thì không phải việc của người. Người chỉ cần biết rằng ta mong muốn điều đó. Loài Orc đang làm tốt ở một mức độ vừa phải trong việc này, nhưng chúng có thể làm tốt hơn. Chúng sẽ làm tốt hơn. Một chiến binh là chỉ hoàn hảo với vũ khí của hắn, và, Gul'dan, ta dự định trao cho người và dân tộc của người thứ vũ khí người chưa bao giờ tưởng tượng được. Nó sẽ mất một ít thời gian; người

cần phải học đầu tiên, sau đó người sẽ thích hợp để dạy cho những kẻ khác. Người đã sẵn sàng và sẵn lòng ?”

Đôi mắt của Gul'dan toả sáng, “Bắt đầu những bài học đi. Đấng vĩ đại, và ngài sẽ thấy làm cách nào một môn đệ tài giỏi của ngài sẽ là tôi”

Kil'jaeden cười.

Durotan bị phủ lên bởi máu, chủ yếu là của anh ta. Điều gì đã sai lầm? Mọi thứ được tiến hành như thường lệ. Họ đã tìm thấy một nhóm săn bắn, tấn công họ, bắt đầu cuộc tấn công, và chờ cho vị Shaman dùng phép thuật để chiến đấu với Draenei.

Họ đã không làm như vậy. Thay vào đó Frostwolf bị đánh ngã dưới lưỡi gươm chói loá và những phép thuật màu xanh trắng của Draenei. Tại một điểm, chiến đấu cho sự sinh tồn của ông ta, Durotan thấy rằng Drek'Thar đang chiến đấu một cách liều lĩnh, không sử dụng thứ gì trừ cây gậy của ông ta.

Chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao vị Shaman không đến với sự trợ giúp của ông ấy? Drek'Thar đang nghĩ gì vậy? Ông ấy có thể cầm một cây gậy chắc hơn một đứa trẻ, tại sao ông ấy không dùng phép thuật của mình?

Draenei chiến đấu hung hăng hơn, nắm bắt những cơ hội từ những sự thiếu hoạt động không thể giải thích của vị Shaman đã trao cho họ. Họ ép cuộc tấn công của họ thô bạo hơn những gì Durotan đã từng thấy, đôi mắt của họ loé sáng như có lẽ là cho lần đầu tiên họ cảm nhận được chiến thắng. Bãi cỏ trơn tuột bởi máu, và những bước chân của Durotan trượt ra từ bên dưới anh. Anh gục ngã, và những kẻ tấn công anh nâng thanh kiếm lên.

Đây là chính là thời điểm đó. Anh sẽ chết trong một trận chiến vẻ vang.

Ngoại trừ việc anh không cảm thấy rằng đây là một trận chiến vẻ vang. Bằng bản năng đơn độc, anh vung cây búa lên để lách đòn sẽ đến, mặc dù cánh tay đã bị cắt sâu ở đầu nối giáp và tay chân anh run rẩy. Anh ngược lên nhìn vào đôi mắt của một trong những kẻ sẽ giết anh.

Và nhận ra Restalaan.

Vào thời điểm đó, vị thủ lĩnh Draenei của những người bảo vệ với đôi mắt sáng màu xanh mở to ra trong sự bất ngờ và ông ấy ngừng đòn đánh của mình. Durotan thở hỗn hển, cố để dồn hết năng lượng để đứng dậy và tiếp

tục chiến đấu. Restalaan thốt ra một vài điều trong cái lưỡi đang gào thét của ông ta, và mọi Draenei gần như dừng lại ở trạng thái đung đưa.

Như là Durotan đứng bằng đôi chân của anh, anh nhận ra rằng chỉ còn một ít chiến binh còn lại của anh còn sống. Hơn hai khoảnh khắc của trận chiến và Draenei sẽ lao vào tàn sát toàn bộ nhóm người, với chỉ hai hoặc ba người tồn thất bên phía của họ.

Restalaan lao đến chỗ Durotan. Nhiều cảm xúc khác nhau đấu tranh trên khuôn mặt xấu xí của ông ấy: trắc ẩn, phẫn nộ, hối tiếc, quả quyết. “Vì những hành động của lòng trắc ẩn và tôn kính mà người đã thể hiện cho nhà tiên tri của ta, Durotan, con trai của Garad, người và những người trong bộ tộc của người, những người sống sót sẽ được tha thứ. Chữa trị những vết thương của người và trở về nhà của người. Nhưng đừng nghĩ rằng nhận được lòng khoan dung từ chúng ta một lần nữa. Danh dự đã làm tròn nhiệm vụ.”

Durotan lắc lư như thể anh phải có quá nhiều thứ để uống như máu rỉ ra từ vết thương sâu. Anh ép buộc bản thân mình để đứng trên đôi chân của ông bằng ý chí tuyệt đối khi Draenei quay đi và biến mất ở phía chân trời. Khi họ đã ra khỏi tầm nhìn, anh không thể ép buộc chân mình để giữ cơ thể lâu nữa, và anh ngã khụy gối xuống. Nhiều cái xương sườn đã bị nứt hoặc là gãy, và mỗi lần hít thở gửi một cơn đau nhói xuyên qua anh.

“Durotan!”

Đó là Draka. Cô ấy, cũng như vậy, bị chấn thương tồi tệ, nhưng giọng cô thì mạnh mẽ. Sự khuây khoả rửa sạch Durotan. Cảm ơn các vị tổ tiên. Cô ấy còn sống. Dre'Thar vội vàng đến bên anh và đặt tay của ông lên lồng ngực của Durotan, thì thầm dưới tiếng thở của của ông. Hơi ẩm tràn ngập khắp Durotan và cơn đau được bọc lại. anh hít một hơi thở sâu.

“Ít nhất họ sẽ cho ta chữa trị,” Drek'Thar nói, êm dịu đến mức Durotan hiếm khi chắc chắn ông ấy nghe từng từ.

“Trông nom những người khác, và sau đó chúng ta sẽ nói chuyện,” Durotan nói. Drek'Thar gật đầu, không chạm mắt với vị tộc trưởng của ông ta. Ông ấy và những vị Shaman khác vội vàng chữa trị một cách kỳ diệu những vết thương mà họ có thể, và xử lý cho êm dịu và băng bó những vết thương mà

họ không thể chữa. Durotan vẫn bị thương, nhưng không có gì đe dọa mạng sống, và anh giúp sức các Shaman.

Khi Durotan hoàn tất mọi thứ có thể làm, anh đứng dậy và nhìn xung quanh. Không ít hơn mười lăm thi thể nằm cứng trên cỏ xanh, bao gồm Rokkar, người phó chỉ huy của anh. Durotan lắc đầu trong cơn choáng váng hoài nghi.

Anh phải trở về với những cái nạng khiêng bệnh nhân, phải mang theo những tấm lưng đã phải nằm xuống vì mảnh đất của họ. Họ sẽ được đốt trên giàn thiêu, cơ thể của họ được trao cho lửa, tro của họ được trao cho gió, để được thiêu huỷ cho nước và đất. Linh hồn của bọn họ sẽ đi đến Oshu'gun, và Shaman sẽ trò chuyện với họ về những vấn đề có tầm quan trọng sâu sắc.

Hoặc họ sẽ? Thứ gì đó khủng khiếp sẽ xảy ra, và đó là lúc anh phát hiện ra điều gì đó.

Cơn giận giữ đột ngột tràn ngập ông ấy tại chỗ hoang vu. Mặc dù những gì các vị tổ tiên đã nói với ông ấy, thứ gì đó bên trong Durotan tiếp tục thì thầm rằng cuộc tấn công này vào Draenei là một sai lầm nghiêm trọng. Ông ấy lao đến chỗ Drek'Thar, và với một tiếng gầm tóm lấy vị Orc nhỏ hơn nơi ông đang ngồi uống nước và lôi mạnh ông ấy xuống chân ông.

“Đây là một cuộc tàn sát!” Durotan khóc, lắc lư Drek'Thar một cách dữ dội. “Mười lăm người anh em nằm chết phía trước chúng ta! Đất uống máu của họ, và tôi không bao giờ nhìn thấy ông hoặc những người khác sử dụng kỹ năng của ông vào trận đánh!”

Trong một khoảnh khắc, Drek'Thar không thể nói gì. Đồng cỏ chết lặng như những người tộc Frostwolf theo dõi sự chạm trán này. Sau đó, bằng một giọng nói yếu ớt, Drek'Thar trả lời, “Các nguyên tố, họ sẽ không đến vào lần này.”

Đôi mắt của Durotan nheo lại. Vẫn giữ chặt Drek'Thar bằng mặt trước của cái áo khoác da của ông ấy, anh mở đôi mắt thật to, vị Shaman im lặng, “Đó phải là sự thật không? Họ không cho chúng ta vay mượn sự giúp đỡ trong trận chiến sao?”

Với cái nhìn choáng váng và mệt mỏi, vị Shaman gật đầu. Một người nói trong giọng run rẩy, “ Nó là sự thật, thủ lĩnh đáng kính. Tôi lần lượt hỏi bọn họ. Họ nói ... họ nói nó đã vượt quá sự cân bằng, và họ sẽ không cho phép chúng ta sử dụng sức mạnh của họ thêm nữa.”

Sự kích động của Durotan bị phá vỡ bởi một tiếng rít giận dữ. Anh quay lại để nhìn khuôn mặt cau có của Draka. “Đây không chỉ là một dấu hiệu. Đây là một tiếng hét, một âm thanh báo hiệu, rằng những gì chúng ta đang làm là sai lầm!”

Chậm rãi, cố để linh hội tầm quang trọng của những gì đang xảy ra, Durotan gật đầu. Nếu không nhờ lòng khoan dung của Restalaan đã cho anh thấy, anh và mọi thành viên cuối cùng của nhóm chiến đấu sẽ phải nằm xuống đất, cơ thể của họ sẽ lạnh giá hơn vào thời điểm này.

Những nguyên tố đã cự tuyệt sự giúp đỡ. Họ đã lên án những gì các Shaman yêu cầu ở họ.

Durotan hít một hơi thở sâu và lắc đầu, như để cơ thể xua đi những ý nghĩ đen tối. “Chúng ta hãy đưa người bị thương về nhà của họ thật nhanh chóng như chúng ta có thể. Và sau đó.. sau đó tôi sẽ gửi những lá thư. Nếu những gì tôi sợ hãi là sự thật, rằng không chỉ những Shaman của tộc Frostwolf, những người mà bị xa lánh bởi các nguyên tố vì những gì chúng ta đang làm với các Draenei, sau đó chúng ta sẽ phải giáp mặt với Ner’zhul.”

Chương 13

**Chương có nội dung hình ảnh*

Tại sao chúng ta lại không nhận ra chứ? Đổ lỗi cho Kil'jaeden đã lôi kéo chúng ta hoặc tên Ner'zhul yếu đuối, hay tên Gul'dan thèm khát sức mạnh là việc rất dễ. Nhưng khi bọn chúng bảo chúng ta giả vờ rằng nóng là lạnh, ngọt là chua, kể cả làm những việc khiến tâm can chúng ta kêu gào không nên làm theo, chúng ta vẫn cứ làm. Tôi không ở đây, tôi không thể nói vì sao. Tôi nghĩ có lẽ chính tôi cũng sẽ tuân lệnh như một con chó thấp hèn bị đánh no đòn. Có lẽ rằng do chúng ta quá sợ bọn chúng, hoặc do việc tôn trọng các vị thủ lĩnh đã ăn sâu vào tiềm thức. Hoặc do tôi, giống như cha tôi và những người khác, muốn nhìn thấy những sai sót. Tôi nghĩ là như vậy.

Blackhand cau đôi lông mày rậm rạp. Hắn trông như đang cau mày, có lẽ là vì hắn luôn làm thế.

“Ta không hiểu việc này, Gul'dan à.” Blackhand lầm rầm. Tay hắn lần đến cán kiếm, một cử chỉ thể hiện sự khó chịu. 15 ngày trước, Gul'dan yêu cầu gặp mặt Blackhand và nói rằng hắn sẽ đưa một Shaman có triển vọng nhất tới, Blackhand đã đồng ý. Blackhand luôn quý trọng Gul'dan hơn Ner'zhul, dù hắn không biết tại sao. Khi Gul'dan cùng ngồi với hắn, cùng thưởng thức bữa ăn xa hoa và giải thích về vấn đề hiện tại, hắn cảm thấy rất mừng là hắn đã đến. Giờ hắn đã biết tại sao hắn lại quý Gul'dan đến vậy; tên học trò, giờ đã trở thành ông chủ, cũng giống Blackhand. Gã không chú trọng lý thuyết mà chú trọng thực tiễn, Gã có quyền lực, thức ăn ngon, những bộ giáp sang trọng và sự tàn bạo, tất cả những thứ mà người Orc đều thèm muốn.

Blackhand là tộc trưởng tộc Blackrock. Hắn không thể vươn cao hơn được nữa. Ít nhất là... cho đến trước thời điểm này. Khi các bộ tộc còn chưa thống nhất, thì công việc dẫn dắt bộ tộc là vinh dự lớn nhất đối với người Orc. Nhưng giờ đây... họ đang làm việc cùng nhau. Blackhand có thể nhìn thấy tia sáng tham lam phát ra từ đôi mắt nhỏ của Gul'dan. Hắn có thể cảm thấy sự thèm khát phát ra từ Gul'dan, một cảm giác mà hắn cũng chia sẻ.

“Ner'zhul là một cố vấn danh giá,” Gul'dan nói trong khi đang nhai quả khô. dùng vuốt gỡ một mẩu quả bị dắt vào kẽ răng. “Ông ta có một trí thông minh tuyệt vời. Nhưng... mọi người đồng ý rằng tốt hơn hết là ta nên lên làm lãnh đạo từ bây giờ trở đi.”

Blackhand cười hoang dại. Ner'zhul giờ đây đang mất dạng.

“Và những người lãnh đạo khôn ngoan thường có những người đồng minh đáng tin cậy xung quanh,” Gul'dan tiếp tục. “Họ cần những người mạnh mẽ, biết vâng lệnh. Những người đó phải biết hoàn thành nghĩa vụ. Và những người đó sẽ được tôn vinh và trọng thưởng vì lòng trung thành của họ.”

Blackhand tụt hứng khi hắn nghe thấy từ “biết vâng lệnh”, nhưng hắn được xoa dịu phần nào khi Gul'dan nói về việc “được đề cao” và “trọng thưởng”. Hắn liếc qua 8 Shaman hắn đưa đến gặp Gul'dan. Họ đang ngồi túm tụm quanh đồng lửa gần đó, cùng với lũ lâu la của Gul'dan. Bọn họ trông vô cùng buồn chán, và đang ngoài tầm nghe.

Blackhand nói, “Người nói người cần các Shaman, Ta chắc rằng người biết điều gì đã xảy ra với họ phải không?”

Gul'dan thở dài và với lấy miếng thịt đùi Talbuk. Gã cắn ngập răng vào miếng thịt, nước thịt chảy trên mặt gã. Hắn lấy tay quệt, nhai, nuốt miếng thịt, rồi trả lời.

“Phải, ta có nghe nói. Những nguyên tố không còn tuân lệnh họ nữa”

Blackhand quan sát gã kĩ lưỡng. “Có lời đồn rằng đó là do chúng ta đang làm điều sai trái.”

“Người nghĩ thế hả?”

Blackhand nhún đôi vai khống lồ. “Ta không biết phải nghĩ gì. Đây là một điều hoàn toàn mới. Các vị tổ tiên đã kêu gọi, nhưng các nguyên tố vẫn

không tới.”

Hắn cũng có những nghi ngờ về các vị tổ tiên, nhưng hắn không nói ra. Blackhand biết rằng mọi người đều nghĩ hắn như một tên ngốc; hắn thích để mọi người nghĩ hắn chỉ là một thằng hữu dững vô mưu. Điều đó tạo một lợi thế riêng biệt cho hắn. Gul’dan đang quan sát hắn, và hắn bắn khoăn rằng có lẽ vị thủ lĩnh tinh thần của người Orc đã cảm nhận được phẩm chất bên trong người hắn hơn là vẻ bề ngoài.

“Chúng ta là một dân tộc đáng tự hào,” Gul’dan nói. “Thật đau đớn khi phải nói rằng chúng ta không biết tất cả mọi thứ. Kil’jaeden và những sinh vật mà ông ta chỉ huy... ah. Blackhand, những bí ẩn họ đang che giấu! Thứ sức mạnh mà họ đang nắm giữ – thứ sức mạnh mà họ muốn chia sẻ với *chúng ta*!”

Mắt Gul’dan sáng lên với sự kích động. Trái tim của Blackhand bắt đầu đập mạnh. Gul’dan nghiêng người về phía trước và nói bằng giọng thì thầm kính sợ.

“Chúng ta chỉ như những đứa trẻ ngu ngốc đối với họ. Kể cả người – kể cả ta. Nhưng họ sẵn sàng dạy chúng ta. Chia sẻ chúng ta một phần sức mạnh. Thứ sức mạnh mà không phụ thuộc ý thích bất chợt của các tinh linh gió, đất, lửa và nước.” Gul’dan làm một cử chỉ thô bạo. “Sức mạnh phụ thuộc như thế là một thứ yếu đuối. Không đáng tin cậy. Nó có thể bỏ rơi người ngay giữa trận đánh, khiến người bất lực.”

Blackhand nghiêm mặt. Hắn đã từng chứng kiến việc này, những lần như thế khiến cho các chiến binh phải cố gắng giành giật lấy chiến thắng trong khi các Shaman thét lên vì các nguyên tố không còn hỗ trợ họ nữa.

“Ta đang nghe đây” hắn lầm bầm.

“Tưởng tượng những điều người có thể làm nếu người lãnh đạo một nhóm Shaman có thể điều khiển sức mạnh của họ, thay vì cầu xin nó,” Gul’dan tiếp tục “Tưởng tượng rằng những Shaman này có các trợ thủ có thể cùng chiến đấu. Những trợ thủ này có thể khiến cho kẻ thù bỏ chạy trong sợ hãi. Hút ma thuật của chúng như loài bọ hút máu. Khiến cho kẻ địch mất tập trung.”

Blackhand nhướn bên lông mày rậm rạp. “Ta có thể thấy thắng lợi nếu chúng ta có những điều như vậy. Thắng lợi trong hầu hết trường hợp.”

Gul’dan gật đầu, mỉm cười “Chính xác.”

“Nhưng làm sao người biết được điều này là thật, không phải là những lời hứa hão huyền?”

Gul’dan mỉm cười rộng hơn. “Bởi vì, bạn của ta... Ta đã trải nghiệm những điều này, Và ta sẽ dạy cho các Shaman tất cả những gì ta biết.”

“Ấn tượng đấy.” Blackhand lầm bầm.

“Nhưng đó không phải là tất cả. Các chiến binh – Ta biết một cách có thể làm cho người và những người chiến đấu cùng người khỏe hơn, hung dữ hơn, chết chóc hơn. Điều này sẽ là của chúng ta nếu chúng ta yêu cầu.”

“Của chúng ta?”

“Ta không muốn tiếp tục phí thời gian nói chuyện với từng tộc trưởng của mỗi tộc mỗi khi họ phàn nàn.” Gul’dan nói, vung tay độc đoán. “Có những người đồng ý tiến hành điều mà người và ta nghĩ là tốt nhất... có những người không.”

“Nói tiếp đi,” Blackhand nói.

Nhưng Gul’dan không tiếp tục ngay lập tức. Gã im lặng, tập hợp lại các suy nghĩ của mình. Blackhand nắm lấy một cái que và chọc vào đồng lửa. Hẳn biết rằng hầu hết người Orc, kể cả người trong bộ tộc của hắn, nghĩ hắn nóng nảy và hung hăng, nhưng hắn hiểu giá trị của sự kiên nhẫn.

[Xem ảnh 1](#)

Cờ hiệu Shadow Concil

“Ta hình dung hai nhóm lãnh đạo của tộc Orc. Một nhóm là hội đồng ra quyền quyết định thay cho toàn thể người Orc, thủ lĩnh của hội đồng đó sẽ được bầu cử, các hoạt động của hội đồng sẽ được công khai. Nhóm thứ hai... sẽ đứng sau cái bóng của hội đồng này. Được che giấu. Bí mật. Nằm giữ quyền lực,” Gul’dan thì thầm. “Nhóm này... nhóm Shadow Council này gồm những người chung chí hướng với chúng ta và những người sẵn sàng thực hiện những hi sinh cần thiết để đạt được mục tiêu.”

Blackhand gật gù “Đúng... đúng. Lãnh đạo công... và lãnh đạo tư”. Miệng Gul’dan dần chậm ra thành một cái cười nhếch mép. Blackhand quan sát

một hồi, rồi hỏi tiếp: “Thế ta thuộc về tư hay công?”

“Cả hai, bạn của ta” Gul’dan đáp một cách mượt mà. “Sinh ra đã là một thủ lĩnh. Người có uy tín, sức mạnh và đến kẻ thù còn biết người là một chiến lược gia bậc thầy. Người là người thích hợp nhất để dẫn dắt loài Orc.”

Mắt Blackhand loé lên, một tiếng gầm gừ vang khê “Ta không phải con rối”

“Dĩ nhiên không rồi.” Gul’dan nói. “Đó là lý do tại sao ta nói người sẽ thuộc về cả công lẫn tư. Người sẽ là người dẫn dắt thế hệ Orc mới này, quân đoàn Horde này. Và người cũng sẽ có một ghế trong Shadow Council. Không phải tin tưởng nhau là cách duy nhất để hợp tác sao?”

Blackhand nhìn vào khóe mắt gian xảo và thông minh của Gul’dan, rồi cười. Tin tưởng tên Shaman này? Không, dù chỉ một tẹo. Blackhand cũng nghi ngờ những gì hăn nói – tin tưởng Blackhand. Nhưng điều đó không quan trọng – quan trọng là cả hai đều muốn quyền lực. Blackhand biết rằng hăn không tài giỏi như Gul’dan để theo đuổi thứ sức mạnh đấy. Và Gul’dan cũng không muốn thứ sức mạnh Blackhand đang thèm khát. Họ không đấu đá nhau, nhưng là đồng minh; cái gì có lợi cho kẻ này sẽ có lợi cho kẻ kia, chứ không phải cướp.

Blackhand nghĩ tới gia đình – người bạn đời Urukai, hai đứa con Rend và Maim, người con gái Griselda. Hăn không thể hiện tình cảm của mình như Durotan làm với Draka, nhưng điều đó không có nghĩa hăn không yêu thương gia đình mình. Hăn muốn chứ, muốn được nhìn người bạn đời của mình bận bịu, được nhìn những đứa con của mình thành công và được tôn kính, như những người mang dòng họ Blackhand.

Trong góc nhỏ của tầm mắt, hăn thấy động tĩnh. Xoay người, hăn trông thấy Ner’zhul, từng quyền lực thì nay bị vứt bỏ, khum ra khỏi lều.

“Còn hăn thì sao?” Blackhand hỏi.

Gul’dan nhún vai. “Hăn thì sao là sao? Giờ hăn chả là gì cả. Đấng Toàn Mỹ tỏ ý muốn giữ mạng hăn. Ngài dường như có gì đó... đặc biệt dành cho Ner’Zhul. Hăn vẫn sẽ là bù nhìn – tình yêu tộc Orc dành cho hăn quá to lớn để vứt hăn sang một bên. Nhưng đừng lo – không phải là một mối đe dọa – hăn chả là gì cả”

“Những Shaman của Blackrock.... người sẽ nói sẽ truyền dạy họ những thứ thuật phép mới này phải không? Thứ phép thuật chính bản thân người ngâm cứu? Rằng chúng sẽ bất khả chiến bại?”

“Ta sẽ đích thân truyền dạy, và nếu họ tiếp thu tốt, họ sẽ là một trong những Warlock đầu tiên của ta – của bộ tộc”

Warlock. Hoá ra tên của thứ phép thuật mới này là Warlock. Nghe thật thích tai làm sao. *Warlock.* Và các Warlock của tộc Blackrock sẽ là những kẻ đầu tiên được chọn.

“Sao, Blackhand, tộc trưởng của tộc Blackrock, người nghĩ sao về lời đề nghị của ta?”

Blackhand chậm rãi quay về phía Gul’dan. “Điều ta nói là, mừng cho đại tộc Horde – và mừng cho Shadow Concil.”

Một đám đông giận dữ xuất hiện dưới chân núi thiêng. Durotan gửi tin tới những kẻ thân cận, và được xác nhận là các nguyên tố đã bỏ rơi các Shaman. Và có một tin đau đớn hơn đổ ập lên tộc Bonechewer – cả nhóm đã bị Draenei tiêu diệt, và sự lui bại của họ vẫn còn là một bí ẩn cho tới khi một Shaman cố gắng chữa thương cho một đứa bé.

Giờ họ đang ở đây, các tộc trưởng và Shaman, để gặp Ner’zhul để đòi một lời giải đáp.

Ner’zhul ra chào họ, vẫy tay và yêu cầu im lặng.

“Ta biết tại sao tất cả mọi người tới đây ngày hôm nay”. Durotan lạnh người. Ner’zhul đứng xa tới mức nhìn hẫng như là hạt cát, thế nhưng Durotan có thể nghe được rõ ràng. Anh biết rằng là mọi khi, Ner’zhul có thể làm được điều đó là vì lời thỉnh đế gió mang đi lời nói của ông tới bên mọi người. Thế nhưng, nếu như các nguyên tố đã bỏ rơi các Shaman, thì sao điều này là có thể? Anh liếc qua nhìn Draka, nhưng cả hai đều giữ im lặng.

“Đúng, các nguyên tố đã bỏ rơi chúng ta và sẽ không đáp lại những lời thỉnh cầu của các Shaman” Ner’zhul tiếp tục nói, nhưng những lời nói của ông đắm chìm trong sự giận giữ và la hét. Ông nhìn xuống một lúc, Durotan nhìn kỹ Ner’zhul. Người chỉ huy tinh thần của bộ tộc nhìn mong

manh như thủy tinh, như bị ngược đãi, đây là lần đầu Durotan thấy ông tiền tuy tới vậy. *Hiển nhiên*, Durotan nghĩ.

Sau một lúc, tiếng la hét dừng. Đám đông vẫn còn tức giận, nhưng họ muốn một lời giải thích hơn là muốn xả cơn nổi giận lên người có trách nhiệm.

“Một số người ở đây khi phát hiện ra sự việc đã nghĩ rằng chúng ta đang làm gì đó sai trái. Thế nhưng, điều đó là không đúng. Những gì chúng ta đang làm bây giờ là tìm kiếm thứ sức mạnh lớn mạnh hơn cả thế, thứ mà chúng ta chưa bao giờ thấy. Đệ tử của ta, Gul’dan cao quý, đã nghiên cứu thứ sức mạnh này. Ta sẽ để đệ tử của ta giải đáp những thắc mắc mọi người vướng phải”. Ner’zhul xoay người và dựa vào cây trượng một cách nặng nhọc bước qua một bên. Gul’dan cúi người một cách kín cẩn trước người thầy của mình. Ner’zhul hình như không thấy – ông đứng đó, mắt nhắm, trông thật già yếu.

Ngược lại, Durotan chưa từng thấy Gul’dan tràn đầy sức lực như bây giờ. Có thứ năng lượng mới toả ra từ người hắc, cả lời nói lẫn hình thể đều thoát ra sự tự tin. “Những gì mọi người chuẩn bị được nghe có thể khó được chấp nhận, nhưng ta tin loài Orc của chúng ta không phải là những kẻ bảo thủ khi đề cập tới những thứ sẽ tốt cho chúng ta” hắc nói. Giọng nói của hắc trông dứt khoát và mạnh mẽ. “Cũng như chúng ta đã ngạc nhiên khi phát hiện ra có những sinh vật hùng mạnh như những nguyên tố và tổ tiên của chúng ta, thì có một điều ngạc nhiên không kém khác đó là chúng ta đã khám phá ra cách để có thể sử dụng phép thuật mà không cần thỉnh cầu các nguyên tố. Thứ sức mạnh mà không cần phải thỉnh cầu hay van xin hay nài nỉ, thứ sức mạnh chúng ta có được vì chúng ta mạnh hơn bất cứ ai. Điều khiến nó khi chúng ta cần – bắt nó tuân theo ý muốn của *chúng ta*, hơn là ngược lại”

Gul’dan ngừng nói, để những bộ não được tập hợp thẩm những gì hắc nói. Durotan liếc qua Drek’Thar. “Điều này là có thể sao?” anh hỏi người bạn của mình.

Drek’Thar nhún vai một cách bất lực – ông hoàn toàn bị choáng trước những lời nói của Gul’dan. “Tôi không biết nữa,” ông nói, “Nhưng tôi đã kể với cậu, sau trận chiến lần đó... Durotan, các Shaman đang làm theo ý

muốn của tổ tiên. Làm sao mà các nguyên tố lại từ chối chúng ta trong hoàn cảnh này cơ chứ? Và làm sao mà các tổ tiên lại để điều này xảy ra?”

Giọng nói của ông trở nên cay đắng. Cú sốc cũng như nỗi nhục vẫn còn bao trùm ông. Durotan hiểu rằng người bạn Shaman của mình đang đau đớn y như một chiến binh Orc đang tự tin với lấy chiếc rìu để rồi tận mắt chứng kiến nó tan thành mây khói – một chiếc rìu được trao từ người bạn thân đáng tin cậy, chiếc rìu để thực hiện những điều tốt.

“Đúng! Đúng! Ta có thể thấy rằng mọi người đều hiểu giá trị của những gì Đấng Toàn Mỹ đã che chở cho chúng ta đang dành tặng”, Gul’dan vừa nói vừa gật đầu. “Ta đã nghiên cứu thứ sức mạnh vĩ đại này, cùng với những Shaman cao quý sau”

Gul’dan lui người, và có một vài Shaman khác, được trang bị thứ giáp da đẹp nhất mà Durotan từng thấy, bước lên.

“Tất cả đều đến từ tộc Blackrock”, Draka lầm bầm, lông mày cô chụm vào nhau, mặt cô đỏ ửng. Durotan cũng phát hiện ra điều đó.

“Những gì họ nghiên cứu được đều sẽ được truyền dạy cho tất cả những ai muốn học. Điều này, ta xin hứa. Hãy theo ta tới vùng đất nơi diễn ra các nghi lễ Kosh’harg trong quá khứ. Ta sẽ để họ cho mọi người tận mắt chứng kiến thứ sức mạnh đáng nể này”

Vì vài lý do nào đó mà anh không hiểu được, Durotan cảm thấy bệnh hoạn đột ngột. Draka bám tay anh trấn an. “Chuyện gì vậy, chồng của em?” cô nhỏ nhẹ hỏi, cùng với những người khác, hai người tiến tới nơi lễ hội Kosh’harg được tổ chức.

Anh lắc đầu. “Anh không biết nữa...”. Durotan trả lời. “Anh chỉ... cảm thấy có một thứ gì đó rất kinh khủng sắp sửa xảy ra.”

“Em thì cảm thấy từ lâu rồi!”. Draka cầu nhàu.

Durotan cố gắng giữ nét mặt bình thường. Quyền lợi của bộ tộc anh hoàn toàn nằm cả trong tay anh, và bây giờ thì quan hệ của anh với Ner’zhul và có thể là cả Gul’dan thật sự không được tốt đẹp cho lắm. Durotan nhận ra rằng nếu cả hai gã Shaman này muốn làm ô nhục anh và bộ tộc của mình thì đây thật sự là một thời điểm thích hợp. Trong thời điểm mà các bộ tộc đề cao sự đoàn kết, bị tẩy chay hoặc lưu đày có thể khiến cả tộc Frostwolf

diệt vong. Durotan thật sự ghét cái chiều hướng mà mọi thứ đang diễn ra, tuy nhiên anh vẫn có thể phản kháng ít nhiều. Về phía mình, Durotan thật sự không để tâm lắm, tuy nhiên anh không thể để bộ tộc của mình chịu khổ. Và rồi, tim anh đập nhanh, máu sôi sục và cả cơ thể Durotan rung lên trước cái linh tính xấu này. Anh thì thầm thật nhanh một lời cầu nguyện đến tổ tiên, mong họ tiếp tục hướng dẫn anh và bộ tộc một cách đúng đắn.

Họ từ từ tiến đến con sông dưới thung lũng, chỗ dành cho những người tổ chức lễ hội Kosh'harg. Durotan cảm thấy thư thái khi chân anh chạm xuống mặt đất linh thiêng. Những kỷ niệm ủa về, Durotan mỉm cười khi chúng gạt rửa tâm trí rối bời của anh. Anh nhớ đến cái đêm định mệnh đó, khi anh và Orgrim cùng nhau thách thức truyền thống khi quyết định đi rình mò buổi nói chuyện của người lớn, và rồi họ đã thất vọng như thế nào khi nhận ra sự tầm thường của buổi đối thoại. Và bây giờ khi đã chín chắn hơn, Durotan chắc rằng mọi thứ không như họ đã từng lầm tưởng, rằng họ là những người đầu tiên và cũng là những người cuối cùng can đảm đến thế. Và rồi anh lại nhớ về lần đầu tiên anh nhìn thoáng qua người phụ nữ mà sau này trở thành vợ mình, cùng nhau săn bắn trên những cánh đồng màu mỡ và khiêu vũ bên đồng lửa trong khi tiếng trống làm mạch máu của anh rung lên từng hồi và ánh trăng chiếu lên tất cả. Chẳng nào dân tộc anh vẫn còn những truyền thống này thì bọn họ vẫn sẽ hạnh phúc. Một cách phấn khởi, Durotan đưa mắt nhìn qua nơi thường dùng để tổ chức vũ hội. Một chiếc lều nhỏ đã được dựng lên ở đó, và Durotan tự hỏi nó được dùng để làm gì.

Anh và Draka đang ở cách chiếc lều một đoạn khoảng vài thước, cả hai cho rằng đó là một phần của buổi biểu diễn. Những người khác cũng nghĩ như vậy. Càng lúc càng có nhiều Orc tập trung lại gần trong khi ánh nắng mặt trời trở nên sáng chói. Durotan để ý đa số những người ở đây là những vị thủ lĩnh của các bộ tộc và các Shaman của họ, vì thế chỗ này có thể sẽ không đông như bình thường trong lễ hội chính.

Gul'dan chờ cho đến khi mọi người tụ tập đông đủ rồi mới cố ý tiến một bước dài đến chiếc lều. Các vị Shaman theo Gul'dan học hỏi thứ phép thuật huyền bí mới mẻ này bước theo gã. Tất cả đều rải bước một cách tự tin và

kiêu hãnh. Khi đến gần chiếc lều, gã ra hiệu cho một vài tên chiến binh Blackrock đứng ở gần khu vực cửa lều.

Ngay thời khắc đó, một cơn gió thoảng qua. Mắt Gul'dan mở to, một mùi hương quen thuộc nhẹ nhàng đi qua lỗ mũi của gã.

Draenei.

Một vài tiếng thì thầm nói rằng không chỉ mình Gul'dan nhận ra cái mùi đó. Gã gật đầu với những tên chiến binh và bọn chúng liền biến mất trong cái lều.

Tám người Draenei, tay họ bị trói chặt, xuất hiện từ bên trong cái lều.

Khuôn mặt của bọn họ đã sưng húp và biến dạng vì bị đánh. Miệng họ thì bị nhét giẻ rách, máu vương vãi trên làn da xanh và những mảnh vải còn sót lại từ quần áo của họ. Durotan nhìn họ chăm chăm.

“Khi tộc Blackrock dùng ma thuật của ta để chiến đấu – thứ ma thuật mà ta định chia sẻ với các ngài – họ đã dành chiến thắng dễ dàng đến mức, đã bắt được một vài tên tù binh.” Gul'dan đồng dục tuyên bố. “Những tên này sẽ giúp ta cho các ngài thấy ma thuật mới có thể làm được gì!”

Sự tức giận tràn ngập Durotan. Giết một kẻ thù có vũ khí trên chiến trường là một chuyện. Tàn sát tù nhân không mảnh sắt trong tay lại là một chuyện hoàn toàn khác. Anh chợt mở miệng, tuy nhiên ngay sau đó anh đã kịp đưa chính bàn tay mình lên để cản lại những lời mình sắp sửa nói. Anh đưa một ánh nhìn giận dữ qua đôi mắt xám lạnh lẽo của Orgrim Doomhammer.

“Cậu biết điều này sao?” Durotan rít lên, cố giữ cho những lời đó chỉ mỗi Orgrim là có thể nghe được.

“Hạ giọng cậu xuống!” Orgrim trả lời trong khi cố liếc mắt để ý xem có ai đang nhìn họ không. Không ai cả. Mọi người đều đang hướng sự tập trung vào Gul'dan và những tù nhân của hắn. “Đúng thế, tớ biết, tớ đã ở đó khi chúng tớ bắt giữ họ. Đó chính là cách mà thứ ma thuật này hoạt động, Durotan à”

“Nó không phải cách mà Orc có thể dùng!” Durotan trả lời.

“Giờ thì nó đã chính thức rồi!” Orgrim nói. “Đây là một việc đáng làm, mặc dù khá buồn, tớ không tin việc này sẽ trở nên phổ biến. Mục đích của chúng ta là giết kẻ địch, không phải tra tấn chúng.”

Durotan nhìn vào người bạn cũ. Orgrim cũng nhìn lại một hồi lâu rồi quay mặt đi và nhìn sang chỗ khác. Durotan cảm thấy cơn giận của mình đã nguôi ngoai phần nào. Ít ra Orgrim vẫn hiểu rằng cái tiết mục bạo lực này có ý nghĩa như thế nào, thậm chí khi anh ta vẫn ủng hộ nó. Thế nhưng Orgrim còn có thể làm được gì khác, anh ta chỉ là phó chỉ huy sau Blackhand. Sứ mệnh của Orgrim là phải phục vụ thủ lĩnh của mình. Cũng giống Durotan, anh ấy có một trách nhiệm to lớn không thể lẩn tránh được. Lần đầu tiên, Durotan ước gì mình chỉ là một thành viên bình thường của bộ tộc.

Anh lại nhìn vào đôi mắt của vợ mình. Cô ấy đang nhìn anh một cách kinh hãi, rồi lại nhìn qua Orgrim. Rồi anh thấy sự đau đớn, sự bỏ cuộc lần lượt qua các cử chỉ của cô, rồi cô cúi đầu xuống.

“Những sinh vật này rất đáng giá với chúng ta”. Gul’dan tiếp tục nói trong khi Durotan, một cách nặng nề, cố gắng đưa ánh nhìn của mình vào gã Shaman. “Chúng ta sẽ sử dụng chúng để biểu diễn sức mạnh mới!”

[Xem ảnh 2](#)

Imp

Gã gật đầu với vị Shaman đầu tiên vốn đang quỳ trước mặt hắn. Cô ta nhắm mắt và tập trung nhưng nét lo lắng vẫn hiện rõ. Một âm thanh như tiếng gió thổi vượt ngang qua tai Durotan, và rồi một thứ ánh sáng tím lả lùng xuất hiện từ dưới chân và bao bọc lấy vị Shaman. Trên đầu cô ta là một khối lập phương cũng màu tím đang xoay vòng nhẹ nhàng. Và rồi, một cách bất ngờ, một sinh vật lả lùng với những tiếng kêu quang quác xuất hiện. Nó có sừng, hai mắt thì rực lửa còn những cái răng bén nhọn tí hon trong miệng định hình một nụ cười quái dị. Durotan nghe thấy những tiếng thì thầm sợ hãi.

Các Shaman khác cũng theo đó mà thực hiện. Vẫn là một vòng tròn tím với những chữ lả lùng, một khối lập phương trên đầu mỗi người, và những sinh vật quái dị lại thì nhau xuất hiện từ không khí. Vài con thì khá to và cả cơ thể chỉ toàn màu xanh và tím, sự hiện diện của chúng báo hiệu điềm gở. Một vài con thì trong có vẻ dễ nhìn hơn, ngoại trừ bộ móng guốc dưới chân

và đôi cánh giống hệt dơi. Một số con khá lớn, một số lại nhỏ, và tất cả đều đứng một cách im lặng bên người đã gọi ra chúng.

“Bọn thú cưng đẹp đấy!” Chất giọng đặc biệt của Grom Hellscream vang lên, sắc mùi chế nhạo. “Thế chúng làm được gì?”

[Xem ảnh 3](#)

Sucubus

Gul'dan mỉm cười hiền hậu. “Xin ngài kiên nhẫn, Hellscream ạ!” và giọng của gã có đôi chút nhún nhường. “Đó là một thứ sức mạnh, không phải là một điểm yếu đâu!”. Hellscream nhú mày, nhưng ông ta vẫn giữ im lặng. Durotan cho rằng ông ta cũng rất tò mò như bao người khác. Blackhand thì đứng đó, mỉm cười như một người cha tự hào về đứa con của mình vậy. Chỉ mình ông là có vẻ không bất ngờ với những gì vừa diễn ra, và Durotan chợt nhận ra ông đã từng được chứng kiến thứ sức mạnh của các Shaman mới được đào tạo này. Đã được chứng kiến và đã công nhận.

Một trong các Draenei được tách ra và đẩy lên phía trước. Hai tay của anh ta vẫn bị trói, hai chân đi vài bước rồi sau đó anh ta đứng thẳng người. Khuôn mặt của con người đó vẫn rất điềm tĩnh, chỉ duy nhất cử động chậm chạp của cái đuôi cho thấy sự lo lắng.

Vị Shaman đầu tiên bước lên. Tay cô ta bắt đầu cử động và cô ta thì thầm gì đó. Con thú nhỏ bé đứng bên cạnh bắt đầu kêu lên quang quác và nhảy nhót vòng quanh, rồi bất ngờ một ngọn lửa sáng rực xuất hiện từ móng vuốt của nó, bắn về phía người Draenei xấu số. Cùng lúc đó, một quả cầu... bóng tối hình thành từ ngón tay của vị Shaman và lao đến mục tiêu. Người draenei gào lên đau đớn khi da thịt màu xanh của anh ta bị đốt cháy đen từ ngọn lửa của con thú nhỏ, nhưng sau khi quả cầu bóng tối lao tới, anh ta khụy gối gục xuống trong sự đau đớn cùng cực. Vị Shaman kia lại thì thầm gì đó, và lửa lại bốc lên từ chính cơ thể và da thịt cháy đen của người Draenei. Chỉ một lúc trước đó anh ta còn im lặng và giữ được sự điềm tĩnh, thì giờ đây, sinh vật tội nghiệp đang kêu gào thảm thiết, tiếng kêu bị chặn lại một phần nào vì cái giẻ rách trong miệng nhưng không hoàn toàn. Người Draenei bắt đầu co giật và lăn lộn trên nền đất, giãy giụa như một con cá mắc câu, hai

trông mắt trắng dã. Và rồi anh ta nằm bất động. Mùi thịt cháy khét lan tỏa bầu không khí.

Trong một khoảnh khắc, tất cả chìm trong sự im lặng. Và rồi sau đó một thứ âm thanh mà Durotan không hề muốn nghe vang lên : tiếng tán thưởng và vui sướng khi nhìn thấy một tù nhân vô hại không tắc sắt trong tay chết vì bị tra tấn.

Durotan nhìn chăm chăm trong kinh hoàng. Một tù nhân khác bị giết cho “những mục đích biểu diễn”. Người này bị đánh đập bằng roi bởi một trong những tay sai trắng trẻo của vị Shaman, đứng sững khi cơn mưa lửa rơi trên nó, và bóng tối đập vào nó. Một người thứ ba được mang ra trước, tinh chất ma thuật của gã bị hút ra bởi một sinh vật khổng lồ như một con sói biến dạng với những xúc tu mọc ra trên lưng.

Mặt trào lên trong cổ họng Durotan khi máu xanh và tro tàn bao phủ nơi mà đã từng là vùng đất thánh, vùng đất đã từng tươi tốt và màu mỡ kể cả tới tận bây giờ, mặc dù sự yên bình sâu xa đó đã bị xâm phạm đầy bạo lực.

[Xem ảnh 4](#)

Voidwalker

Ở đây anh đã từng nhảy múa, đã từng ca hát dưới ánh trăng, đã từng nghịch ngợm với người bạn thời thơ ấu, đã từng tán tỉnh người mình yêu. Ở đây hàng thế hệ Orc đã kỷ niệm sự thống nhất của họ ở một nơi thiêng liêng tới nỗi bất cứ trận đánh nào sẽ bị dừng lại ngay lập tức, những kẻ gây rối chỉ có một trong hai lựa chọn hoặc hòa bình, hoặc rời đi. Durotan không phải là Shaman. Anh không thể cảm nhận được tinh linh của đất hay các linh hồn, nhưng anh không cần phải như vậy để có thể cảm nhận được sự đau khổ của họ như anh đang cảm thấy lúc này. *Mẹ Kashur, chắc chắn đây không phải là những gì người muốn, anh nghĩ.* Tiếng cổ vũ reo hò lấp đầy tai của anh, mùi hôi thối của máu và thịt cháy đen xộc lên lỗ mũi của anh. Tệ hơn hết là khi thấy những người anh em của anh, kể cả một số đến từ chính bộ tộc của anh, những người đã bị cuốn vào sự điên cuồng khi tra tấn những kẻ thậm chí còn không có khả năng khạc nhổ vào kẻ thù của họ. Anh lơ mơ nhận ra bàn tay mình đang bị thương. Hơi bàng hoàng, anh nhìn xuống và thấy Draka đang siết tay anh thật chặt tới nỗi muốn gãy xương.

“Các Shaman muôn năm!”, ai đó hét lên.

“Không!” Âm thanh của Gul’dan lẫn át tiếng ồn của đám đông cổ vũ. “Họ không còn là các Shaman. Họ đã bị chối bỏ bởi các nguyên tố – họ sẽ không bao giờ gọi chúng và cầu xin sự hướng dẫn của chúng nữa. Hãy chiêm ngưỡng những người đang có sức mạnh này và không sợ hãi sử dụng nó. Hãy chiêm ngưỡng... các *Warlock*!”

Durotan rời mắt khỏi những ngón tay đang nắm lấy người bạn đời của mình để nhìn lên trên ngọn núi thần thánh. Nó trông vẫn thật bình lặng trên nền trời như xưa, phía bên cạnh của nó bắt lấy và phản chiếu ánh sáng, và trong một khoảnh khắc lâu, Durotan tự hỏi sao nó không vỡ ra và đổ bể, như trái tim của một người sống, vượt qua sự kinh hoàng ở những gì đang xảy ra phía trong cái bóng đã từng một lần dịu nhẹ.

Có những lễ kỷ niệm hoang dại đêm đó. Durotan không tham gia bất cứ cái nào và cấm các thành viên tộc mình làm điều đó. Với vai trò là một Frostwolf Shaman ngồi bên cạnh đám lửa nhỏ, dịu nhẹ và ăn trong im lặng, Drek’Thar đã dám đặt câu hỏi mà Durotan biết rằng chính là tiếng lòng của họ.

“Thưa tộc trưởng,” Drek’Thar nói nhanh, “ngài sẽ cho phép chúng tôi học theo con đường của các *Warlock* chứ?”

Một khoảng lặng thật lâu, gián đoạn bởi tiếng tanh tách của ngọn lửa. Cuối cùng Durotan nói.

“Ta có một câu hỏi cho ông trước.” anh nói. “Ông có chấp nhận những gì đã xảy ra với các tù nhân hôm nay?”

Drek’Thar trông có vẻ khó chịu. “Sẽ... tốt hơn nếu chúng ta tấn công họ trong một trận đấu trung thực.” ông thừa nhận. “Nhưng họ là kẻ thù của chúng ta. Điều đó đã được chứng tỏ.”

“Chứng tỏ rằng họ sẽ chiến đấu lại khi bị tấn công” Durotan báo cáo. “Đó là tất cả những gì được chứng tỏ.” Drek’Thar bắt đầu phản đối, nhưng Durotan vẫy tay ngừng ông lại. “Ta biết, đây là ý chỉ của các tổ tiên, nhưng hôm nay ta trông thấy điều mà ta chưa từng nghĩ sẽ thấy. Ta thấy vùng đất thần thánh mà dân tộc chúng ta gặp nhau trong vô số năm bị ô uế bởi máu của những kẻ mà còn không thể nhắc nổi tay để bảo vệ chính mình.”

Anh thấy chuyển động bên cạnh của vòng tròn và bắt gặp mùi của Orgrim. Durotan tiếp tục. “Trong cái bóng của bản thân Oshu’gun. Những kẻ giết những người Draenei ngày hôm nay đã không làm vậy để bảo vệ mỗi đe dọa trực tiếp tới vùng đất của chúng ta. Chúng xẻo thịt tù nhân chỉ để thể hiện... tài năng mới của chúng.”

Orgrim ho nhẹ và Durotan ra hiệu về phía trước. Orgrim đã nổi tiếng với tất cả mọi người ở đây, và anh ngồi xuống đám lửa cháy với sự quen thuộc của một người quen và được hoan nghênh.

“Orgrim,” Draka nói, chạm nhẹ vào cánh tay người bạn của cô. “Warlock... đầu tiên... là từ tộc của cậu. Suy nghĩ của cậu là gì?”

Orgrim nhìn chăm chăm vào ánh lửa, cặp lông mày dày của anh đan lại với nhau như thể anh sắp xếp chúng bằng ý nghĩ của mình. “Nếu chúng ta chiến đấu chống lại người Draenei – và kể cả khi lũ Frostwolf các người từ chối sự cần thiết của nó – chúng ta nên chiến đấu để dành chiến thắng. Các nguyên tố đã từ bỏ các Shaman. Chúng không kiên định và khó đoán, và chưa bao giờ là đồng minh đáng tin nhất. Không như những người bạn của gã đó.”

Anh liếc nhìn Durotan và mỉm cười một chút. Mặc dù cảm thấy nặng nề trong lồng ngực, Durotan mỉm cười lại.

“Những sinh vật mới này, những sức mạnh kỳ lạ này – chúng có vẻ đáng tin cậy hơn, và phá hoại hơn.”

“Có điều gì đó ở chúng...” Giọng Draka dẫn dắt. Drek’Thar chen vào nhanh chóng.

“Draka, tôi biết mối quan ngại của cô. Chúng hoàn toàn không phải sức mạnh của tự nhiên, ít nhất không phải tự nhiên như các Shaman chúng ta luôn biết đến. Nhưng ai nói điều đó là sai nào? Chúng tồn tại, chúng phải có vị trí nào đó trong thứ tự của vạn vật. Lửa là lửa. Nó có đến từ những ngón tay của sinh vật nhỏ bé nhảy múa hay là từ sự cầu nguyện của tinh linh của lửa đi nữa thì nó cũng đốt cháy da thịt như nhau. Tôi đồng ý với vị khách quý của chúng ta. Chúng ta cam kết với trận chiến. Chắc chắn chúng ta sẽ không chiến đấu chỉ để thua cuộc!”

Draka vẫn lắc đầu, đôi mắt đẹp của cô không vui. Hai tay cô chuyển động như thể cô đang lần mò các từ ngữ.

“Nó không chỉ là triệu hồi lửa, hay thậm chí các chùm tia bóng tối kỳ lạ,” cô nói. “Tôi đã chiến đấu với người Draenei. Tôi đã giết người Draenei. Và tôi chưa bao giờ thấy họ quẫn quại trong đau đớn thống khổ như vậy. Những thứ đang phục vụ các Warlock trông có vẻ... *tận hưởng* điều đó.”

“Chúng ta tận hưởng cuộc đi săn,” Durotan chỉ ra. Anh không thích tranh cãi với người bạn đời của mình, nhưng như thường lệ, anh cần phải thấy mọi khía cạnh của vấn đề để quyết định điều đúng đắn nhất cho bộ tộc mình. “Những con sói thích thưởng thức những thớ thịt nóng.”

“Chẳng lẽ lại sai lầm khi mong muốn chiến thắng?” Orgrim thách thức, đôi mắt nâu của anh nhúu lại. “Chẳng lẽ lại sai lầm khi tận hưởng niềm vui chiến thắng?”

“Trong cuộc đi săn, trong chiến thắng thì không. Nhưng sẽ là sai lầm trong sự thống khổ mà tôi nói khi này.”

Drek'Thar nhún vai. “Có lẽ những thứ đó được triệu tập để phục vụ mục đích đó. Có lẽ điều đó là cần thiết cho sự tồn tại của chúng.”

“Nhưng điều đó có cần thiết cho *chúng ta* không?” Đôi mắt Draka lấp lánh trong ánh lửa, và Durotan biết với một sự day dứt rằng đó không phải nước mắt giận giữ mà là nước mắt của sự thất vọng. “Người Draenei luôn có phép thuật vượt trội so với chúng ta, ngay cả khi ta có sự hỗ trợ của các nguyên tố.” Drek'Thar nói. “Tôi luôn là một Shaman. Tôi được sinh ra vì điều đó. Và giờ đây tôi nói với cô tôi sẽ nắm lấy con đường của Warlock, nếu tộc trưởng của tôi cho phép điều đó. Bởi vì tôi hiểu những sức mạnh đó có thể làm gì cho chúng ta, sau khi xử lý với các nguyên tố mà tôi có bấy lâu nay. Tôi sẽ nói, Draka, tôi xin lỗi, nhưng đúng – đúng vậy – điều này là cần thiết cho sự tồn tại của chúng ta. Nếu chúng ta không có sức mạnh của các nguyên tố, người Draenei sẽ tiêu diệt chúng ta khỏi mặt đất.”

Draka thở dài và úp mặt vào hai bàn tay. Các nhóm nhỏ im lặng, chỉ còn âm thanh tanh tách của đốm lửa. Durotan cảm thấy thiếu thiếu gì đó, và giờ anh đã biết. Anh không còn nghe thấy tiếng của các sinh vật ban đêm, chim chóc và côn trùng và những loài vật sống khác trước đây lấp đầy không

gian với những âm thanh trầm lắng. Chúng đã bị đuổi ra khỏi nơi này bởi những gì đã diễn ra trước đó. Anh cố gắng không nghĩ về điều này như một điềm báo.

“Ta sẽ cho phép tộc Frostwolf học những thuật này,” anh nói nặng nề.

Drek'Thar cúi đầu mình. “Tôi xin cảm ơn, Durotan. Ngài sẽ không hối hận đâu.”

Durotan không trả lời.

Chương 14

**Chương có nội dung hình ảnh*

Drek'Thar ngẹn ngào khi nói với tôi những điều này, nước mắt chảy dài trên đôi mắt mù lòa quá đỗi sâu sắc để nhìn lại quá khứ. Tôi không giúp gì được cho ông cả. Các nguyên tố đã hưởng ứng lại lời kêu gọi của ông – của tôi – mà thực tế là của bất kỳ Orc Shaman nào là minh chứng cho sự trắc ẩn và tha thứ của chúng, là mong muốn của chúng để phục hồi sự cân bằng.

Tháp Spire ẩn chứa bóng tối không ở trên lục địa này. Chúng tôi yên ổn tránh khỏi sự tà ác vật lý của nó, nhưng chưa hẳn thoát khỏi cái bóng của nó. Cái bóng được dựng lên nhiều năm về trước, vào cái ngày ngay sau cái ngày vùng đất thiêng của chúng tôi bị ô uế. Cái bóng của một bàn tay đen.

Giấc ngủ không đến dễ dàng với Durotan. Anh nhận ra Draka cũng vậy khi cô trở mình và thở dài. Cuối cùng thì anh đã bỏ cuộc và nằm thao thức, cố gắng vượt qua những sự kiện chết chóc của ngày hôm nay. Mọi thứ trong anh đều phản đối rằng đây rõ ràng là một sai lầm khi chọn con đường vinh quang mà phải đạp lên trên sự đau đớn của giống loài khác. Giờ thì, còn có gì ở đây để mà làm nữa? Các nguyên tố đã từ bỏ các Shaman, dù rằng chính các tổ tiên đã giao nhiệm vụ này cho loài Orc. Không có ma thuật hỗ trợ, loài Orc sẽ bị xóa sổ bởi những công nghệ và kiến thức tiên tiến của người Draenei.

Anh bật dậy và rời khỏi lều. Anh bắt đầu nhóm một đồng lửa để chống lại cái lạnh thấu xương. Khi anh đang dùng bữa sáng của mình và ngắm nhìn bình minh, anh thấy một người đưa thư đến gần. Không dừng lại dù chỉ một chút, người kỵ sỹ ném cho anh một cuộn giấy da và tiếp tục cuộc hành trình.

Durotan mở nó ra và chăm chú vào nội dung cuộn giấy.

Có một buổi họp khác vào 2 ngày tới. Vào lúc đó, các tộc trưởng sẽ bầu ra một thủ lĩnh làm tiếng nói cho họ. Năm quyền quyết định cho tất cả. Họ sẽ chọn ra một người gọi là Thống lĩnh.

Một bàn tay mềm mại vuốt ve mái tóc của anh. Anh nhìn lên thấy Draka đang đọc từ sau bả vai của mình.

“Anh cũng có thể ở nhà,”, cô nói cộc cằn. “Dù gì thì kết quả cũng đã được định trước.”

Anh mỉm cười buồn bã với cô. “Em chưa từng cộc cằn như vậy, vợ của anh.”

“Em đã không như vậy để sinh tồn trong một khoảng thời gian,” cô nói. Sâu thẳm trong tim, anh biết cô đúng. Chỉ có một chiến binh Orc đủ nổi tiếng, đủ lôi cuốn để thắng được số phiếu để được bầu làm Thống lĩnh. Grom Hellscream có thể sẽ cho Blackhand một chút thử thách, nhưng Hellscream quá bốc đồng để được tin tưởng vào nhiệm vụ như thế này. Blackhand đã là một biểu tượng sống từ lúc khởi đầu, đầu tiên thì chống đối và sau đó thì hỗ trợ Ner’zhul. Là các Shaman của hắn đã trở thành những Warlock đầu tiên. Ông ta đã dành thắng lợi trong các cuộc tấn công chống lại người Draenei nhiều hơn bất cứ ai khác. Draka, như thường lệ, cũng đã đứng trong trường hợp này. Và 2 ngày sau, Durotan nhìn với đôi mắt buồn tẻ khi kết quả phiếu bầu được công bố, và Blackhand của tộc Blackrock đã được chọn. Anh cảm thấy nhiều ánh mắt cũng tương tự khi tên của Blackhand được xướng lên bởi Gul’dan, và gã Orc to lớn đứng lên và khiêm tốn đầy giả tạo nhận lấy danh hiệu. Durotan còn chẳng buồn phản đối. Để làm gì cơ chứ? Anh đã bị theo dõi sát sao vì nghi hoặc về lòng trung thành. Chẳng lời nào từ phía anh có thể thay đổi điều gì cả.

Có lúc anh nhìn qua phía Orgrim. Để đáp lại các ánh nhìn khác, vị phó thủ lĩnh của tộc Blackrock tỏ ra vững vàng và ủng hộ người lãnh đạo của mình. Nhưng Durotan hiểu Orgrim hơn bất kỳ ai, và anh thấy những cái cau mày nhẹ qua những cú nhui mày, bậm môi cho thấy Orgrim có lẽ là không hài lòng với quyết định của Durotan. Nhưng anh cũng đã ở tình thế không thể phản đối. Durotan hy vọng rằng có lẽ với vị trí của Orgrim, gần với

Blackhand, sẽ giúp giảm thiểu những thiệt hại mà anh ước chừng Blackhand sẽ gây ra.

Blackhand tiến về phía trước, vẫy tay và mỉm cười với đám đông cổ vũ. Durotan không thể phản đối, nhưng anh cũng chẳng thể cổ vũ nổi cho gã Orc mà được nêu gương bởi mọi thứ mà anh xem thường.

Orgrim đứng ngay sau vị thủ lĩnh của mình, ở phía bên phải Blackhand. Gul'dan, kẻ mà Durotan chắc rằng đã giết giây mọi thứ nhưng không chắc là bằng cách nào, đứng phía sau và nhìn chăm chú vào Blackhand đầy kính cẩn.

“Các anh chị em của ta!” Blackhand hét lên. “Các người đã vinh danh ta, ta sẽ chứng minh mình là một Thống lĩnh xứng đáng của các chiến binh cao quý. Ngày qua ngày, chúng ta trau dồi vũ khí và giáp của chúng ta. Và giờ, chúng ta từ chối các nguyên tố khó đoán và nắm lấy sức mạnh thực sự – sức mạnh mà các Warlock của chúng ta điều khiển và nắm giữ mà không phải làm những nghi thức phức tạp hay cầu xin bất cứ ai hay bất cứ thứ gì. Đây chính là một sự giải phóng! Đây chính là sức mạnh! Chúng ta có một mục đích rõ ràng duy nhất. Chúng ta sẽ thanh trừng lũ Draenei khỏi vùng đất của chúng ta. Chúng sẽ chẳng thể chống nổi đội quân của các chiến binh và các Warlock, đội quân Horde đông đảo này. Chúng ta là cơn ác mộng kinh hoàng nhất của chúng. Chiến đấu!”

Ông đưa cao tay và hét vang “Horde muôn năm!”

Và hàng ngàn âm thanh đầy say mê hét lên, “Horde muôn năm! Horde muôn năm! Horde muôn năm!”

Durotan và Draka trở về nhà nhanh chóng sau cuộc bầu cử của Blackhand, quá kinh tởm để tiếp tục ở lại. Các Shaman ở lại để tham gia huấn luyện. Khi họ trở về vài ngày sau đó, Durotan thấy họ tiếp tục ngẩng cao đầu và tự hào. Ma thuật với này đã cho họ niềm tin trở lại vào chính mình – thứ mà đã tan biến như sương mù buổi sáng khi các nguyên tố khước từ họ. Vì điều này, Durotan rất biết ơn. Anh yêu bộ tộc của mình, và biết rằng họ là những người tốt. Anh không muốn thấy họ đau khổ và chán nản.

Họ luyện tập các kỹ năng trên thú vật trước, tham gia vào các nhóm đi săn và điều khiển những sinh vật lạ thường tấn công lũ Clefthoof và Talbuk.

Durotan vẫn còn bối rối bởi sự thống khổ mà những sinh vật bị tấn công phải chịu đựng. Lâu ngày, các sinh vật bớt thống khổ – không phải vì sự đau đớn giảm đi, mà vì các Warlock đã học được cách tiêu diệt nhanh hơn và hiệu quả hơn. Sự có mặt của những “kẻ giúp đỡ”, hay “thú nuôi” lạ lẫm mà vài Warlock triu mến đặt cho chúng và chắc chắn rằng đã được kiểm soát hoàn toàn đã hoàn toàn làm nên sự khác biệt.

[Xem ảnh 1](#)

Warlock's minions

Blackhand trông có vẻ đang tận hưởng vị trí mới của ông. Các cuộn giấy da gửi đến gần như hàng ngày từ những người đưa thư được trang bị sói và các trang thiết bị khác hoa mỹ hơn mỗi khi họ tiến vào khu trại. Durotan phải thừa nhận rằng việc nắm bắt được những gì đang diễn ra ở các bộ tộc khác là thông tin hữu ích.

Nhưng rồi một ngày, một người khác hơn so với những người đưa thư bình thường tiến vào khu trại. Durotan nhận ra y phục; gã Orc đang đến gần cười trên một con sói với một chiếc áo choàng đen bóng đặc biệt là một trong những Warlock riêng của Blackhand, Kur'kul. Ông dừng sói lại, nhảy xuống, và cúi chào trước Durotan.

“Tộc trưởng, có lời dành cho ngài từ Thống lĩnh,” ông nói với một giọng dễ chịu đầy ngạc nhiên. Durotan gật đầu và ra hiệu vị Warlock đi cùng mình. Họ sải bước cho đến khi anh cảm thấy họ sẽ không bị nghe lén. “Điều gì mà phải khiến Blackhand gửi một trong những Warlock quan trọng nhất của ông ta tới tôi vậy?” anh hỏi.

Kur'kul mỉm cười. “Ta đang đi tới tất cả các bộ tộc,” ông nói, ám chỉ rõ ràng rằng Durotan nên nghe theo sự sắp xếp. Tộc Frostwolf có vẻ không bị chú ý đặc biệt. Durotan lăm bầm và khoanh tay trước ngực chờ đợi.

“Nhân tố quan trọng nhất trong chiến thắng vinh dự cuối cùng của chúng ta trước bọn Draenei là quân số,” Kur'kul tiếp tục. “Chúng có ít, chúng ta có nhiều. Nhưng chúng ta cần nhiều hơn.”

“Vậy, yêu cầu của Blackhand là gì?” Durotan gầm gừ. “Chúng ta có nên dùng chiến đấu để giao phối?”

Kur'kul không chớp mắt. “Không dừng chiến đâu, nhưng đúng vậy... khuyến khích các chiến binh của ngài sinh sản. Ngài sẽ nhận được phần thưởng cho mỗi đứa trẻ được sinh ra từ bộ tộc của ngài. Điều này sẽ có ích. Nhưng thật không may, chúng ta cần nhiều chiến binh hơn ngay lúc này, không phải 6 năm tới.”

Durotan nhìn chăm chăm, choáng váng. Anh đã nghĩ rằng câu trả lời này là một trò đùa. Điều gì đang xảy ra vậy?

“Trẻ em bắt đầu được huấn luyện vào 6 tuổi,” Kur'kul tiếp tục. “Chúng đủ mạnh để chiến đấu vào tuổi 12. Hãy triệu tập tất cả những người vị thành niên.”

“Tôi không hiểu,” Durotan nói. “Triệu tập họ để làm gì?”

Kur'kul thở dài như thể Durotan là một đứa trẻ ngốc nghếch. “Ta có khả năng kích thích sự tăng trưởng của chúng,” ông nói. “Chúng ta sẽ... đẩy nhanh sự phát triển của chúng một chút. Nếu chúng ta đem tất cả trẻ em từ 6 tới 12 tuổi và biến chúng thành 12, chúng ta sẽ có thể tăng thêm số lượng chiến binh trên chiến trường thêm khoảng 50%”

Durotan không thể tin vào những gì anh đang nghe. “Không thể nào!”

“Ta e là đây không phải là một lựa chọn. Đây là một mệnh lệnh. Bất cứ bộ tộc nào từ chối sẽ được xem là kẻ phản bội của Horde. Tộc đó sẽ bị lưu đày, và thủ lĩnh của họ và người bạn đời của hãn sẽ bị... xử tử.”

Durotan nhìn chăm chăm, choáng váng. Kur'kul đưa cho anh cuộn giấy da. Anh đọc nó, run rẩy vì tức giận, và nhận ra vị Warlock đã nói sự thật.

Anh và Draka sẽ phải chết, và tộc Frostwolf sẽ bị lưu đày.

“Người sẽ cướp đi thời thơ ấu của chúng, nếu là thế,” anh nói nặng nề.

“Vì tương lai của chúng? Đúng như vậy. Ta sẽ lấy đi một vài năm sự sống của chúng... chỉ tổn 6 năm. Chúng sẽ không bị thiệt hại gì. Các đứa trẻ của tộc Blackrock đang như thế. Blackhand đã để 3 người con của ngài trở thành những người đầu tiên được vinh dự này. Và ngược lại, chúng sẽ có thể chiến đấu cho vinh quang của Horde bây giờ, khi chúng có thể tạo nên sự khác biệt.”

Durotan không quá ngạc nhiên khi Blackhand cho phép điều này xảy ra với con của ông ta. Trước mắt thì, Durotan cảm thấy biết ơn rằng chỉ có vài đứa

trẻ trong tộc của anh. Chỉ có 5 đứa là lớn hơn 6 và nhỏ hơn 12 tuổi. Anh đọc lại lá thư lần nữa, cảm thấy bệnh hoạn và tức giận cùng lúc. Những đứa trẻ này chỉ nên đơn giản là trẻ em. Vị Warlock chờ đợi bình tĩnh. Cuối cùng, Durotan nói với một giọng khắc nghiệt mà anh đã cố tình che giấu nỗi đau của mình, “Như ý của ngài.”

“Horde muôn năm!” Kur’kul nói.

Durotan không trả lời.

Những gì tiếp theo diễn ra thật man rợ.

Durotan buộc bản thân giữ bình tĩnh khi Kur’kul làm phép trên 5 đứa trẻ Frostwolf. Chúng quằn quại trong đau đớn, la hét và vùng vẫy trên mặt đất vì xương bị kéo dài, da và cơ bắp tăng trưởng không tự nhiên. Một đường màu xanh lá cây bệnh hoạn liên kết những đứa trẻ và vị Warlock, như thể ông đang hút sự sống ra khỏi chúng. Biểu hiện trên mặt Kur’kul thật ngây ngất. Nếu những đứa trẻ đang đau đớn thì ông hoàn toàn không. Trong một khoảnh khắc khủng khiếp, Durotan sợ rằng vị Warlock sẽ không dừng lại ở tuổi 12, mà sẽ tiếp tục hút sinh mệnh khỏi chúng cho đến khi chúng teo lại và già cỗi.

Nhưng may mắn thay, Kur’kul đã dừng lại. Những thanh niên Orc – không còn là trẻ em nữa – nằm ở nơi chúng được đặt khi việc hút sinh mệnh bắt đầu. Trong một khoảng thời gian dài, chúng không thể thức dậy, và khi chúng tỉnh, chúng ngẹn ngào như thể không còn đủ sức để làm gì nữa.

Durotan quay sang tên Warlock. “Người đã hoàn thành việc của mình. Giờ thì biến đi.”

Kur’kul có vẻ bị xúc phạm. “Tộc trưởng Durotan, ngài -”

Durotan ném kéo hắc lại trên chiếc áo choàng màu đỏ của hắc. Sợ hãi thoáng qua gương mặt của những thanh niên Orc khác.

“Biến đi. Ngay bây giờ.”

Durotan đẩy mạnh và Kur’kul vấp về phía trước, gần như bị ngã. Hắc trừng mắt nhìn Durotan.

“Blackhand sẽ không vui khi biết điều này,” Kur’kul gầm gừ. Durotan không dám nói lại; nếu có từ nào bật ra từ miệng anh, anh biết chúng sẽ

làm diệt vong tộc của anh. Thay vào đó anh quay đi, run rẩy vì cơn thịnh nộ, và đi tới những đứa trẻ mà giờ đây không còn là trẻ con.

Một thời gian sau đó, không có bất cứ yêu cầu nào đến tộc Frostwolf để đào tạo chuyên sâu và báo cáo về những việc huấn luyện này, và Durotan cảm thấy vừa nhẹ nhõm vừa sợ hãi.

Bằng cách nào đó, anh biết rằng khi Blackhand và Gul'dan chú tâm để ý tới anh, nhiệm vụ mà họ giao cho anh sẽ rất khó khăn.

Anh đã không phải thất vọng.

Durotan đang nhìn về một mẫu áo giáo mới mà các thợ rèn vừa làm ra khi một kỵ sĩ sói băng vào trại của tộc Frostwolf. Không lỡ nhịp chân, người kỵ sĩ ném cho Durotan một cuộn giấy da, quay thú cưỡi của gã, và rời đi. Durotan mở cuộn giấy và bắt đầu đọc, mắt anh mở to. Anh nhanh chóng nhìn về phía người kỵ sĩ rời đi – đây không phải là một người đưa tin chính thức.

Bạn cũ của tôi –

Tôi chắc rằng sẽ không ngạc nhiên nếu cậu bị để ý. Họ sẽ giao một nhiệm vụ cho cậu, một nhiệm vụ mà họ biết cậu có thể hoàn thành. Cậu phải làm nhiệm vụ này. Tôi không biết họ sẽ làm gì nếu cậu từ chối, nhưng tôi sợ rằng đó là điều tệ hại nhất.

Không có chữ ký; bức thư này không cần phải có chữ ký. Durotan biết nét chữ đậm của Orgrim. Anh vò nát mảnh giấy và ném nó vào lửa, xem nó xoắn lại và cuộn tròn như một sinh vật sống mà ngọn lửa đang quấn lấy và tiêu thụ nó.

Orgrim đã gửi lời cảnh báo vừa kịp lúc. Vào ngay chiều hôm đó, một kỵ sĩ mặc áo choàng chính thức của người đưa tin tiến đến và đưa cho tộc trưởng tộc Frostwolf một mảnh giấy da. Durotan gật đầu tỏ vẻ đồng ý và đặt nó sang một bên. Anh không muốn thấy nó ngay lúc này.

Nhưng người đưa tin có vẻ khó chịu. Cô không xuống sói, nhưng cũng không quay sói và rời khỏi vùng đất của tộc Frostwolf.

“Tôi được lệnh phải chờ đợi câu trả lời,” cô nói sau một lúc ngập ngừng khó xử.

Durotan gật đầu và mở cuộn giấy da. Lối viết thật tinh tế, và anh biết Blackhand đã duyệt lá thư; vị Thống lĩnh, thông minh và xảo quyệt, dù rằng ông ta không biết chữ.

Điều này còn tồi tệ hơn những gì anh nghĩ. Durotan giữ gương mặt trung lập cẩn thận, dù ra khỏi khóe mắt mình anh thấy Draka đang nhìn anh cẩn thận.

Gửi tới Durotan, con trai của Garad, tộc trưởng tộc Frostwolf, Blackhand, Thống lĩnh của Horde, gửi lời chào.

Giờ đây ngài đã có cơ hội để kiểm chứng những kỹ năng mới của những Warlock vừa được huấn luyện trong thực tế. Đã đến lúc tấn công kẻ thù của chúng ta. Thủ phủ Telmor của người Draenei ở gần biên giới của ngài. Ngài được lệnh dẫn dắt một đội quân và tấn công họ. Orgrim đã nói với ta khi còn thơ ấu, hai người đã vào thành phố đó. Và ngài đã thấy cách mà người Draenei giữ cho họ vô hình. Orgrim cũng nói với ta rằng ngài có một trí nhớ tuyệt vời và ngài sẽ nhớ cách để khám phá ra thành phố đó cho cuộc tấn công của các chiến binh của chúng ta.

Ta chắc rằng ta không phải nói với ngài tầm quan trọng của việc phá hủy thành phố đó với Horde. Và với tộc Frostwolf. Phản hồi thư này ngay lập tức và chúng ta sẽ tiếp tục sự chuẩn bị cho cuộc tập kích.

Horde muôn năm!

Chữ ký là một dấu ấn bàn tay phải bằng mực của Blackhand.

Durotan thật sự điên tiết. Làm thế nào mà Orgrim có thể làm lộ thông tin này ? Có phải anh ta thật sự đã quy phục Blackhand rồi chăng ? Và anh ta đã kể cho thủ lĩnh nghe tất cả những rắc rối này để đưa Durotan vào tròng ? Cơn giận của Durotan dần dần tan biến khi anh suy xét kỹ lại tất cả những thứ mà Blackhand đã nói – chuyển thăm viếng của họ khi còn là thiếu niên, cách mà cái thành phố đó được che giấu, nhưng ký ức kỳ lạ của Durotan – tất cả những thứ này đều có thể lộ ra trong một cuộc nói chuyện bất kỳ nào đó trong vòng vài năm nay. Blackhand đủ thông minh để có thể nghe ngóng từng mẩu chuyện, và giữ chúng cho đến lúc thích hợp như bây giờ. Durotan nghĩ về chuyện mình sẽ nói dối. Rằng anh không nhớ gì về câu thần chú mà Restalaan đã dùng để làm cho bức màn ma thuật bao quanh thành phố

khỏi những con mắt man rợ của bọn Orge biến mất, và bây giờ đến lượt tộc Orc. Đã quá lâu rồi, và lúc đó Durotan cũng chỉ nghe loáng thoáng từng từ rời rạc. Nếu là người khác thì chắc chắn là đã quên rồi. Nhưng những từ ngữ trong thư thì sặc mùi đe dọa được che giấu sơ sài một cách khôi hài. Nếu Durotan đồng ý giúp đỡ cuộc xâm lược, anh sẽ chứng minh được lòng trung thành của mình với đại tộc Horde, với Blackhand, với Gul'dan, ít nhất là cho đến thời điểm hiện tại. Nếu anh từ chối, thậm chí giả vờ rằng mình không nhớ những từ mà Blackhand muốn biết, thì cũng như Orgrim, anh sợ điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra.

Người đưa thư vẫn đang đợi Durotan.

Durotan buộc phải đưa ra quyết định duy nhất mà anh có thể làm.

Durotan ngược mắt nhìn người đưa thư, khuôn mặt trầm tĩnh đến lạ. “ta sẽ làm theo lệnh của Thủ lĩnh, dĩ nhiên rồi. For the Horde!”

Khuôn mặt người đưa thư hiện lên vẻ vui mừng và có cả một chút ngạc nhiên. “Thủ lĩnh sẽ rất vui khi nghe tin này. Tôi được ra lệnh là đưa cho anh vật này.” Đoạn cô ta vờ tay ra sau chiếc túi của mình và lôi ra một cái bọc nhỏ đưa cho Durotan. “Những chiến binh và pháp sư của anh có thể cần luyện tập với những thứ này.”

Durotan gật đầu. Anh biết chúng là thứ gì : Trái tim của cơn cuồng nộ (Heart of Fury) và Tinh Vân Huyền Ảo (Brilliant Star) mà chính anh đã ra lệnh cướp lấy chúng từ tay của Velen. Những hòn đá này có thể là những thứ duy nhất đã giúp anh giữ lại mạng sống khi anh phải đối mặt với cơn thịnh nộ của Ner'zhul. Giờ đây, anh sẽ phải dùng chúng chống lại chính chủ nhân của chúng.

“Thủ lĩnh sẽ liên lạc với ngài sớm thôi.” Người đưa thư lặng lẽ cúi đầu và quay con sói của cô ta lại. Durotan nhìn người đưa thư đi khuất dần. Draka nhẹ nhàng bước đến bên cạnh anh. Anh đưa cô bức thư và im lặng bước vào trong lều của họ.

Một lát sau cô cũng vào lều, lặng lẽ luồn tay ôm Durotan từ phía sau trong khi anh đang úp mặt vào lòng bàn tay của chính mình, đau lòng vì những điều đã ép buộc anh phải đưa ra một quyết định khủng khiếp.

[Xem ảnh 2](#)

Orc Warlock

Vài ngày sau đoàn quân bắt đầu tập trung ở doanh trại Frostwolf. Đa số những chiến binh và pháp sư đều từ tộc Blackrock, tuy nhiên vẫn có một số hoa văn Warsong được vẽ trên một vài khuôn mặt, và thêm một vài tên Shattered Hands. Ngay cả những người thiếu năng nhất tộc Frostwolf cũng có thể nhận biết sự ngờ vực và khinh bỉ đến từ những vị khách. Durotan biết không phải tình cờ mà những đơn vị chiến binh đều từ các bộ tộc có máu mặt. Chúng ở đây là để bảo đảm rằng tộc Frostwolf sẽ không phạm một sai lầm nào nghiêm trọng. Durotan đứng im thầm nghĩ xem ai trong số chúng là kẻ đã được lệnh cắt cổ anh nếu anh có một biểu hiện đáng ngờ nào. Anh hy vọng người đó không phải là Orgrim. Hai người bạn cũ chào hỏi nhau qua loa vài câu, Durotan có thể thấy nét mặt của Orgrim phảng phất chút hối tiếc. Ít ra anh còn có lý do để vui mừng.

Một người đưa thư đã được gửi đi, vì thế vô số những đồng lửa trại được đốt lên và một lượng lớn đồ ăn thức uống được dành cho những vị “khách” đói khát. Rất nhiều gia đình Frostwolf phải nhường nhà ở cho khách quý, để sáng mai khi những chiến binh ra trận sẽ có điều kiện tốt nhất. Durotan, cùng với Orgrim và những lãnh đạo khác của cuộc tấn công hợp lại, vẽ ra một cái sơ đồ thành phố một cách chi tiết nhất mà anh và Orgrim có thể nhớ lại.

Bình minh, đoàn quân Orc đã bắt đầu lên đường. Họ băng qua đồng cỏ bao quanh khu rừng Terokkar, nơi mà Orgrim và Durotan đã có những cuộc chạy đua và đã bị hù dọa cho chết khiếp bởi sự xuất hiện của một con Orge. Không có một rắc rối lớn nào xảy ra trong khi đoàn Orc từ từ tiến về cái nơi chúng đang nhắm tới. Durotan đi ở tiền tuyến, cùng với Orgrim trên lưng con Nightstalker. Cả hai giữ im lặng, tuy vậy Durotan vẫn có thể thấy được đôi mắt xám của Orgrim đang hướng về nơi mà hai người được cứu bởi những người Draenei.

“Đã quá lâu rồi kể từ khi chúng ta đi ngang đây!” – Durotan nói.

Orgrim gật đầu – “Tôi thậm chí còn không biết chúng ta có đi đúng hướng không nữa. Khu rừng và cánh đồng đã phát triển hơn và đã thay đổi, và còn rất ít những dấu vết hời xưa còn sót lại-“

“Tôi vẫn còn nhớ.” – Durotan nói một cách nặng nề. Anh ước gì mình không nhớ. Một đồng đá ở đây, một miếng đất hình thụ kỳ lạ nổi lên ở kia, là quá đủ để dẫn đường cho anh. Người ngoài nhìn vào chẳng thấy có gì khác lạ. Mặc dù Blackhand đã lưu ý là người Draenei có thể ngụy trang thành phố của mình, đôi tai của Durotan vẫn nghe được những tiếng xâm xì biểu hiện sự lo lắng. Anh chau mày.

“Chúng ta đã đến gần rồi.” Anh nói. “Chúng ta phải giữ im lặng, bởi vì rất có thể chúng ta đã bị nhìn thấy và được báo cáo về rồi cũng nên.”

Đoàn quân lại im lặng. Với một vài động tác nhỏ, Orgrim gửi một vài tên lính của anh ta đi thám thính khu vực. Tâm trí Durotan lại bắt đầu quay lại suy nghĩ mông lung, khi chính anh cũng lo lắng người Draenei đang chuẩn bị cho mình cái gì. Anh ra lệnh cho chú sói của mình ngừng lại và trèo xuống đất. Nightstalker lắc lắc cái đầu của nó và bắt đầu gãi tai một cách lơ đãng. Chính là nơi này... hoặc chỉ là gần đây. Durotan tưởng tượng ra một tia hy vọng mong manh rằng người Draenei sẽ nhớ rằng bí mật của họ đã bị anh biết, rằng họ sẽ dịch chuyển nơi giấu cục đá pháp thuật mang hầu hết những phương thức phòng thủ của họ đi một nơi khác.

Hoàn toàn không có cách nào biết được đâu là cục đá đang giấu viên pha lê xanh lục. Trí nhớ của Durotan cũng chẳng giúp ích được gì. Anh bắt đầu tập trung và bước chậm, lắng nghe tiếng động đình tai của những cây đình và tiếng chạm nhau nhẹ nhàng của những bộ áo giáp trong khi những người khác im lặng chờ đợi. Anh bắt đầu nhắm mắt lại để có thể tập trung hơn, trong đầu anh lại hiện ra hình ảnh Restalaan đang quỳ xuống, vén đồng lá cây cùng với lá thông để làm hiện ra....

Durotan mở mắt ra và bắt đầu bước một vài bước về bên trái. Anh vội nhắm một lời cầu nguyện với tổ tiên, cầu để tìm thấy viên đá hay có thể là không tìm thấy, anh cũng không chắc. Bàn tay đang mặc giáp của anh chạm xuống đất, phui một vài lớp bụi và cuối cùng nó chạm phải một thứ lạnh lạnh và nặng.

Không còn đường quay lại nữa rồi. Durotan nghĩ thầm trong khi bàn tay của anh cầm viên ngọc lên.

Thậm chí với một tâm trạng rối bời, Durotan cũng có thể cảm thấy viên ngọc đang tỏa ra một thứ năng lượng dễ chịu. Nó nằm yên vị trong nắm tay anh giống như nơi của nó là ở đó vậy. Durotan lướt những ngón tay trái của mình vòng quanh nó, có gắng tận hưởng giây phút ngắn ngủi này trước khi mọi chuyện đi quá xa.

“Cậu tìm ra rồi.”- Orgrim đằng hắng trong khi lặng lẽ bước đến gần Durotan. Cảm xúc của Durotan đang rất mãnh liệt đến mức anh không thể nói nên lời. Durotan khẽ gật đầu, sau đó lại nhìn vào viên pha lê, phản chiếu những cái nhìn kinh hoàng của đoàn quân đang dành cho viên ngọc anh đang giữ.

Orgrim cộc cằn gật đầu. “Tất cả vào vị trí.” Anh ta ra lệnh. “Chúng ta gặp may, không có một cuộc mai phục nào quanh đây cả.”

Viên ngọc thật yên bình, đến nỗi Durotan chẳng muốn làm gì khác mà chỉ muốn đứng tại chỗ nhìn vào nó mãi mãi, nhưng anh cũng biết anh đã đưa ra lựa chọn của mình. Anh hít thở sâu và bắt đầu nói cái từ mà Restalaan đã từng nói trước đây ngay tại chỗ này.

“Kehla men samir, solay Uimaa kahl.”

Anh rất muốn tin rằng cái giọng Orc ồm ồm của mình sẽ không kích hoạt viên đá, rằng anh sẽ hoàn thành sứ mệnh của mình đối với dân tộc mà không phải đánh chiếm một thành phố đầy người vô tội. Nhưng những từ anh đã nói lại được chấp nhận bởi thế lực nào đó điều khiển viên ngọc. Ảo ảnh đang từ từ tan biến, những cục đá, những cái cây dần dần biến mất vào hư không, và trước đoàn quân Orc hiếu chiến mở ra một con đường như đang mời gọi.

Chẳng cần phải thúc đẩy. Thành phố hoa lệ của người Draenei hiện ra trước mắt họ, và tiếng hú xung trận mạnh mẽ vang lên từ hàng trăm cái cổ họng, đoàn quân Orc lao vào thành phố.

Chương 15

**Chương có nội dung hình ảnh*

Giọng Drek'thar vỡ ra khi nói về những vinh quang bị tàn phá, vẻ đẹp bị hủy diệt, trẻ em bị tàn sát. Xuyên suốt câu chuyện chúng ta có thể thấy lí do được ẩn dấu trong đó: Vào thời điểm đó mọi việc đều có vẻ đúng. Tôi thấy dường như nó đúng thật. Chỉ dường như thôi. Tôi cầu xin các vị tổ tiên rằng tôi không bao giờ muốn bị đặt vào vị trí của cha tôi – bị giăng xé giữa việc làm theo lẽ phải và bảo vệ mọi người. Đó chính là lí do vì sao tôi cố gắng duy trì nền hòa bình mỏng manh giữa chúng tôi và Alliance.

Bởi vì một vài hành động khiêu khích và lăng mạ ở thế giới này hay thế giới khác là đủ để đảm bảo sẽ có thêm nhiều trẻ em bị giết.

Sau này, Durotan tự hỏi tại sao thành phố Telmor lại không nhận được thông báo nào về việc có một đợt Orc tấn công. Anh không bao giờ kiểm được người Draenei nào khác để hỏi tại sao. Anh chỉ có thể đoán rằng những người Draenei chắc chắn màn ngụy trang ảo ảnh sẽ không bị phát hiện.

Không khí im lặng bị phá vỡ bởi tiếng thét chiến đấu và tiếng sói hú khi các chiến binh xông vào các con đường dẫn vào thành phố. Một vài người Draenei không có trang bị bị hạ ngay lập tức. Vía hè trắng bị nhuộm màu máu xanh, nhưng vệ binh thành phố phản công rất nhanh.

Durotan nhét viên đá vào túi sau khi dùng xong; trong túi còn có viên đá màu đỏ và vàng mà anh ấy lấy được từ Velen. Anh trèo lên thú cưỡi và kiên quyết lao vào trận chiến, tay lăm lăm chiếc rìu. Trong khi anh tự thề với bản thân rằng sẽ không giết kẻ địch không có vũ khí và trẻ em, anh cũng đã quyết định tham chiến, và sẵn sàng chiến đấu hoặc chết vì nó.

[Xem ảnh 1](#)

Durotan

Đợt tấn công đầu tiên tràn vào trong thành phố chia thành các nhánh nhỏ, đổ vào trong các tòa nhà công cộng lớn hình cầu ở hai bên đường, tràn lên các bậc thềm rộng bằng đá. Các Warlock theo ngay sau họ. Những sinh vật được các Warlock triệu hồi âm thầm vâng lệnh, che chở cho những kẻ nhỏ hơn đang lăm rằm niệm chú ngay bên dưới chúng. Các warlock đợi đúng thời điểm để tạo những cơn mưa lửa, phóng những quả cầu bóng tối, thực hiện vô số lời nguyện rửa hành hạ vào kẻ địch. Những chiến binh đi đầu xuất hiện, nhuộm đầy máu, đôi ủng của họ in vết trên các bậc thềm trong khi họ tiếp tục tiến công các tòa nhà tiếp theo.

Những lính canh Draenei đã xuất hiện, tung ra các loại phép thuật của họ. Durotan quay yên lại vừa đúng lúc để đánh bật một thanh kiếm phát sáng với năng lượng xanh. Lưỡi kiếm va vào đầu chiếc rìu và tay của Durotan ẽm đến tận xương. Nhưng thế vẫn chưa bằng sự ngạc nhiên khi anh ấy nhận ra kẻ tấn công.

Durotan gặp Restalaan lần thứ hai trên chiến trường. Durotan đã tha cho Velen, và ngược lại, Restalaan đã tha cho Durotan khi anh ta bị áp đảo bởi những chiến binh Draenei. Durotan thấy Restalaan cũng đã nhận ra mình, và rồi đôi mắt sáng ngời ấy nheo lại.

Nợ đều đã trả. Giờ đây, sẽ không có chỗ cho khoan nhượng trong trận chiến này.

Restalaan hét lên tiếng gì đó. Thay vì lao vào tấn công lần nữa, anh ta kéo Durotan khỏi chiếc yên. Durotan bị bất ngờ, và trước khi nhận ra được điều gì đang xảy ra, anh đã ngã trước mặt kẻ địch. Anh với lấy chiếc rìu khi Restalaan vung kiếm lần nữa, nghĩ rằng dù nắm được cán rìu thì vẫn không đủ nhanh để chặn lại.

May thay Nightstalker cũng gần thiện chiến như chính chủ nhân của nó. Nó cuốn lấy Restalaan ngay khi nó cảm thấy chủ nhân rời lưng. Hàm răng to lớn cắn phập vào tay Restalaan. Nếu không nhờ có bộ giáp mà Restalaan mặc, hẳn anh ta đã bị trọng thương vì đòn đó. Thay vì thế, lực tấn công làm cho anh ta khuỵu xuống, làm rơi thanh gươm. Durotan găm lên, vung rìu

hết sức. Lưỡi rìu sắc bổ sẫm vào giữa người Restalaan, xuyên qua lớp áo giáp cắm sâu vào lớp da thịt.

Restalaan quỳ xuống, tay anh ta vẫn bị hàm Nightstalker giữ chặt. Con sói trắng cắn chặt hơn, gặm gù và bắt đầu nghiền tay của người Draenei như đang nghiền một con thú nhỏ. Tay của Restalaan đứt rời ngay sau đó. Máu phun ra từ vết thương. Anh ta không hề thốt lên tiếng nào mặc cho nỗi thống khổ mà mình đang chịu đựng.

Durotan đứng dậy và tấn công lần nữa, lần này là đòn kết liễu – một đòn giải thoát. Restalaan ngã quỵ và Nightstalker nhả tay anh ta ra ngay lập tức. Chỉ huy đội bảo vệ thành phố Telmor đã chết.

Durotan không cho phép mình thương tiếc. Anh leo lên Nightstalker và đi tìm kẻ địch khác. Ở nơi này không thiếu kẻ địch. Thành phố này không to bằng thủ đô Shattrath nhưng cũng đủ lớn để tấn công. Có rất nhiều Draenei để giết. Bầu không khí vang đầy những tiếng thét khát máu, những tiếng thét đau đớn và sợ hãi, những tiếng vang rền của kiếm vào khiên, những tiếng lách tách của phép thuật đang niệm.

Mùi của máu, các loại chất thải xộc vào mũi Durotan và trong không khí mang đầy cảm giác khiếp sợ.

Cơn giận sục sôi trong người anh được thỏa mãn. Những giác quan của anh nhạy bén hơn, **di chuyển không cần suy nghĩ**. Đẳng kia là một lính gác khác đang chiến đấu với Orgrim. Durotan căng thẳng, định lao đến giúp đỡ người bạn, nhưng chiếc búa Doomhammer vung lên, đập vỡ cả chiếc mũ sắt và sọ của người lính. Durotan mỉm cười dữ tợn. Orgrim không cần trợ giúp. Anh cảm thấy một sự hiện diện ở phía bên cạnh trước cả khi anh ngửi thấy hoặc nghe thấy. Anh xoay người, rống lên tiếng thét chiến trận của tộc mình. Anh giơ chiếc rìu nhuộm đầy máu lên và chuẩn bị ra tay. Đứa trẻ chắc đang đang tuổi thiếu niên, nhưng đứa bé hét lên vì giận dữ trong lúc đang cào vào giáp chân. Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt xanh nhợt nhạt và răng cô bé chìa ra. Máu xanh, chắc chắn không phải của cô bé vì có quá nhiều, bám hết trên váy và người cô bé. Cô bé đập vào người anh một cách vô ích, đôi mắt ngấn đầy nước hiện rõ nỗi đau và cơn giận.

Trong một khoảnh khắc kinh khủng có vẻ đó là cô bé mà Durotan và Orgrim đã gặp nhiều năm về trước. Không thể nào – giờ đây cô bé đó phải là một người phụ nữ mới phải. Hay là không phải? Nhưng đó không phải vấn đề. Đây là một bé gái, hoặc ngớ ngẩn hoặc dũng cảm, cố tấn công một chiến binh Orc có thú cưỡi bằng tay không.

Durotan gắng hết sức để dùng chiếc rìu giữa chừng. Anh sẽ không hại đứa trẻ – luật lệ bộ tộc không yêu cầu vậy, nhưng đó không phải là cách mà người Orc –

Đột nhiên cô bé khựng lại. Mắt cô bé mở to. Máu tuôn ra từ miệng cô bé. Ánh mắt Durotan hướng xuống ngực cô bé, và anh thấy một mũi lao ló qua lớp vải nhuộm máu. Trước khi Durotan kịp phản ứng, tên Orc tộc Shattered Hand rút chiếc giáo ra, đẩy thân cô bé xuống đất. Hắn giẫm một chân lên vai cô bé.

Càu nhàu, hắn buông lỏng cây giáo của mình rồi cười toe toét với Durotan. “Người nợ ta một lần đấy, tên Frostwolf,” gã Orc nói, sau đó mất hút giữa đám đông những kẻ giết chóc và nạn nhân.

Durotan ngửa đầu lên và thét lên đau đớn với các vị tổ tiên.

Làn sóng Orc tràn qua, để lại những xác chết. Phần lớn số người chết là Draenei, nhưng cũng có một cái xác màu nâu của một gã Orc. Một vài chiến binh Orc đã ngã xuống nhưng vẫn sống sót, kêu rên để được chữa trị, nhưng những lời cầu xin của họ không được đáp lại. Shaman có thể chữa trị cho họ với phép thuật của mình, nhưng rõ ràng, những phép thuật của Warlock không bao gồm kỹ thuật chữa trị. Vì vậy họ nằm xuống tại nơi họ đã ngã, một số khò khè ra những hơi thở cuối cùng bên cạnh những Draenei họ giết, trong khi một làn sóng không thể ngăn cản đổ về phía trước.

Đoàn quân đi theo con đường xuyên qua những chân đồi, vào mỗi công trình họ bắt gặp và giết bất kì kẻ nào họ tìm thấy. Chắc hẳn có những Draenei đã ẩn nấp, Durotan nghĩ, và cầu nguyện rằng họ sẽ không bị tìm thấy. Anh không nghĩ rằng lời cầu nguyện sẽ được đáp lại. Một khi bước đầu của cuộc tàn sát được hoàn thành, sẽ có sự cướp bóc và tìm kiếm đổi

với những người đã thoát khỏi cuộc tấn công đầu tiên. Anh biết. Đó là kế hoạch dự tính từ trước.

Họ đã đến công trình lớn nhất cho đến hiện tại, công trình tọa lạc nơi cao nhất trên dãy núi, và Durotan nhận ra nó ngay lập tức. Đó là nơi tọa lạc của các pháp sư, nơi anh và Orgrim đã dùng bữa tối với nhà tiên tri. Cay đắng thay, anh nghĩ rằng Velen không hẳn là một nhà tiên tri nếu ông đã không thể nhìn trước thời khắc đen tối này. Nightstalker chạy lên cầu thang, và Durotan không thể giúp gì được. Anh quay lại và nhìn qua vai mình, ngược về phía thành phố như anh đã làm lần đầu tiên khi anh leo lên cầu thang này trên đôi chân mình.

Khi đó, thành phố của người Draenei trải dài như những viên đá quý trên một đồng cỏ. Bây giờ, nó đã trở thành một thành phố đổ nát bị chiếm đóng, tung tóe với máu tươi lẫn máu khô và cái chết không chỉ của những cư dân của thành phố, ngoài ra còn của bất cứ hy vọng nào vào hòa bình, sự đình chiến hoặc đàm phán. Durotan nhắm mắt trong đau đớn.

Tôi tự hào về người dân và thành phố của tôi, Restalaan đã từng nói với Durotan. Restalaan, người nằm chết và đang cứng lại trên còn đường màu trắng cùng với vô số Draenei khác. Bọn tôi đã làm việc chăm chỉ tại đây. Bọn tôi yêu mến Draenor. Và tôi không bao giờ nghĩ tới việc có cơ hội để chia sẻ điều đó với một Orc. Những con đường của vận mệnh thực sự kì lạ. Kì lạ hơn cả điều hai thiếu niên Orc hoặc những cảnh vệ Draenei có thể tưởng tượng được.

[Xem ảnh 2](#)

Thành phố Telmor

Những căn phòng đã khiến hai thiếu niên Orc cảm thấy thơ mộng trong những năm trước thì bây giờ có vẻ như hoàn toàn ngột ngạt khi bị chen chúc bởi hàng chục chiến binh Orc trưởng thành. Hầu hết đều trống rỗng, đã có thời gian cho một cuộc di tản cho tất cả ngoài những người đã thề chết phục vụ cho thành phố của họ. Và họ đã chết, những cảnh binh đã tấn công đoàn quân lúc này. Đồ nội thất đẹp đẽ và công phu đã được dùng như là vũ khí, đập xuống đầu của các Draenei, hành động này làm tăng thêm sự kích động của cuộc chiến. Các chiến binh Orc đập phá những bức tường

láng nhăng đẹp đẽ làm niềm vui. Những cái giường bị chẻ đôi bởi những thanh kiếm, bát đĩa tinh xảo lần lượt bị đập vỡ bởi rìu hoặc búa.

Durotan thấy đã quá đủ. “Dừng lại!” anh hét lên, nhưng không ai lắng nghe. Những sinh vật bị điều khiển bởi những Warlock có vẻ như rất hài lòng với hành động này, gần như tự mãn. Nhưng thời gian cho sự phá hủy đã qua, và sự dã man tàn nhẫn bây giờ không giúp ích gì cho loài Orc khi mà tất cả những cư dân của Telmor hoặc đã bị giết, hoặc bỏ trốn.

“Dừng lại!” Durotan hét lên lần nữa. Lần này Orgim nghe thấy anh và cùng kêu lên. Người đại diện của Warsong cũng lắc đầu, như thể để làm tỉnh táo, sau đó gã cũng cố gắng giữ bình tĩnh cho những chiến binh của mình. Drek'Thar, trở lại với những Warlock khác, không trở nên mất lý trí trong cơn khát máu như những người còn lại, và ông có khả năng để ngăn cản những người khác thi triển phép thuật.

“Nghe ta đây!” Durotan gầm lên. Đa số đoàn quân đã đến căn phòng nơi mà Velen đã tiếp đã họ ở bàn của mình. Căn phòng trống rỗng, những cái ghế và bàn hồng bị lật ngược, vật dụng treo trên tường vỡ vụn và rơi xuống dưới sàn.

“Chúng ta đã chiếm được thành phố, đây là thời điểm để lấy những thứ ta cần từ nó!”

Giờ thì họ đã chịu lắng nghe, hơi thở của họ đến từ sự hỗn hển đã lấp đầy căn phòng với âm thanh bực tức. Nhưng ít nhất họ đã ngừng vung vũ khí của họ vào bất cứ thứ gì di chuyển... hay thậm chí bất cứ thì gì không di chuyển.

“Đầu tiên chúng ta chăm sóc người bị thương,” Durotan ra lệnh. “Chúng ta sẽ không để những người anh em của mình phải nằm trên những con đường.”

Một vài trong số họ bắt đầu thấy có lỗi về điều đó. Durotan ghê tởm nhận ra là nhiều chiến binh của họ đã hoàn toàn quên rằng một vài trong số bọn họ vẫn đang còn nằm quằn quại trong đau đớn ở bên ngoài trong khi họ vẫn đang thưởng thức việc phá hoại các kiến trúc. Anh dẫn cảm xúc của mình xuống và gật đầu với Drek'Thar. Các Warlock có lẽ không có các phép thuật chữa trị, nhưng họ đã từng là Shaman, và biết làm cách nào để chăm

sóc các vết thương trận mạc bằng cách thông thường. Drek'Thar ra hiệu cho một vài Warlock, và họ vội vã trở lại những con đường mà họ đã đi đến.

“Tiếp theo, thành phố này cung cấp cho chúng ta những thứ chưa bao giờ nhìn thấy. Có quá nhiều thức ăn, vũ khí, binh giáp, và những thứ khác mà chúng ta không có hiểu biết gì về nó. Những thứ này sẽ phục vụ cho Horde trong nhiệm vụ của nó để...”

Anh không thể nói những lời mà anh đã dự định: *Trong nhiệm vụ quét sạch bọn Draenei*. Thay vào đó, anh thêm vào một vài thứ gì đó với sự lúng túng, “Trong nhiệm vụ của nó. Chúng ta là một đội quân. Các cuộc hành quân thì cần quân lương. Chúng ta cần phải được dẫn dắt tốt, cung cấp nước tốt, chữa trị, nghỉ ngơi, được bảo vệ. Orgrim... cậu dẫn một nhóm và bắt đầu ở điểm cuối này. Guthor, người dẫn một nhóm và quay trở lại những cánh cổng. Làm việc cần làm dọc theo con đường của người đến con đường chính cho đến khi gặp nhóm của Orgrim. Bất kì ai có kiến thức chữa trị, thông báo cho Drek'Thar và làm chính xác những gì ông ấy bảo các người phải làm.”

“Còn về bất kì Draenei nào chúng ta tìm thấy còn sống?” một ai đó hỏi.

Cái gì, thật sao? Không có hệ thống để chăm sóc các tù nhân, và thực tế, mục đích duy nhất của một tù nhân là dành cho những cuộc đàm phán. Vì đã khá rõ ràng rằng mục đích duy nhất của Horde là tổng tiêu diệt giống loài Draenei, không có lý do nào để chứa các tù nhân.

“Giết chúng.” Durotan nói bằng giọng khàn khàn. Anh mong tình trạng rời rạc của giọng nói sẽ diễn tả nó như là sự giận dữ thô thiển để giấu đi sự đau đớn. “Giết hết chúng.”

Trong khi đoàn quân Orc anh ra lệnh vội vã chấp hành mệnh lệnh, Durotan nhận ra anh ước rằng Nightstalker đừng nhanh chóng đến cứu mình. Sẽ dễ dàng hơn nếu anh bị tiêu diệt bởi bàn tay của Restalaan ngày đó hơn là nói lên những điều mà anh vừa thốt ra. Với bất cứ may mắn nào, trong suốt chiến dịch khủng khiếp này để tiêu diệt một giống loài chưa bao giờ làm bất cứ điều gì với loài Orc, Durotan mong rằng cái chết sẽ sớm tìm đến mình.

Chương 16

**Chương có nội dung hình ảnh*

Hội Shadow Council. Cho đến bây giờ, đã nhiều năm trôi qua, chúng ta vẫn chỉ biết rất ít về thành viên và hoạt động của nó. Gul'dan đã đem rất, rất nhiều bí mật xuống mồ. Tôi mong hắn sẽ thối rửa trong nỗi thống khổ. Thật khó để hiểu được vì sao lại có những kẻ đồi bại đến mức dám dọa dẫm các thế hệ mai sau chỉ để nắm giữ quyền lực; thực tế rằng những kẻ này rất nhiều – đến mức mà không thể chắc chắn về số lượng – vượt quá tầm tưởng tượng của tôi.

Những kẻ này hắn đã chẳng như thế nếu như lũ quỷ không đứng đằng sau giết đây. Khi những tên đó chịu đau đớn, tôi thấy hân hoan; những điều chúng làm đối với người tuân theo vì tin tưởng chúng, tôi cực lực lên án.

“Đó là một phép thử xuất sắc,” Kil’jaeden thừa nhận, mỉm cười với đối tượng. Gul’dan cúi đầu, mắt hắn sáng lên vì sự hài lòng của chủ nhân hắn. Ner’zhul ngồi xồm, nhìn xuống dưới đất. Dù vậy, hắn vẫn lắng nghe.

“Tôi phải thừa nhận rằng tôi khá ngạc nhiên khi Durotan thực hiện mệnh lệnh của chúng ta,” Gul’dan nói. “Tôi nghĩ hắn sẽ phản đối, hoặc ít nhất cũng đặt ra giới hạn cho người của hắn về những việc có thể làm và không được làm. Dù sao thì thành phố cũng đã bị chiếm và phá hủy, thừa ngài. Hầu hết những tên Draenei sống ở đó đã chết.”

“ ‘Hầu hết’ vẫn chưa đủ, Gul’dan à. Người hiểu điều đó.”

Gul’dan hơi chột dạ trước lời phê phán. Hắn bắn khoả, không phải lần đầu tiên, về liên hệ giữa Kil’jaeden và bọn Draenei, và tại sao Đấng Toàn Mỹ này khinh miệt chúng đến thế. “Đây là lần đầu chúng tôi đánh trực diện chúng, chứ không phải đánh từng nhóm đi săn nhỏ lẻ. Thừa Đấng Vĩ Đại.”

tên Warlock trả lời, tự cảm thấy một chút ngạc nhiên vì sự bạo gan của hắn. Kil'jaeden nghiêng cái đầu đầy sừng của hắn, suy ngẫm, và sau đó gật đầu. “Phải rồi. Chúng ta vẫn còn thời gian.”

Đã được vài ngày sau khi Telmor thất thủ. Gul'dan, bị ấn tượng bởi thành công của Durotan, đã cố trao thành phố này cho tộc Frostwolf như một phần thưởng, nhưng Durotan từ chối lời đề nghị. Tộc Frostwolf, anh ta khẳng định, sẽ tiếp tục sống ở vùng đất của tổ tiên họ.

Tộc Blackrock lại không làm thế. Blackhand và gia đình của hắn giờ đang ngủ trên giường của những người từng là chủ nhân của thành phố. Lúc đầu, những người Orc chưa quen với cách bài trí của người Draenei, sau đó, họ bắt đầu tiếp thu cách sống của những nạn nhân của họ. Họ ngồi trên ghế, ăn trên bàn, phân tích và luyện tập với các loại vũ khí của người Draenei, chế tạo lại các bộ giáp Draenei sao cho hợp với dáng người to con của người Orc. Một vài người phụ nữ và rất nhiều người đàn ông của tộc Blackrock bắt đầu mặc quần áo của người Draenei, kết hợp cùng với áo chẽn, áo choàng và quần ống chẽn truyền thống của người Orc,

Gul'dan biết rất nhiều người băn khoăn rằng tại sao hắn hoặc Ner'zhul lại không chiếm lấy thành phố. Điều đó cũng đã hấp dẫn hắn, nhưng Gul'dan đã được chủ nhân hắn chỉ bảo. Những tiện nghi về vật chất cũng tốt đấy, nhưng sức mạnh thì tuyệt vời hơn, và nếu như mọi người càng ít biết về điều này, thì sức mạnh hắn có được sẽ càng lớn hơn. Kil'jaeden sẽ đáp ứng hắn, miễn là Gul'dan vẫn thực hiện tốt mệnh lệnh của chủ nhân hắn. Hắn đem một vài đồ vật đến một nơi mới, nơi mà hắn gọi là nhà – một chiếc bàn gỗ tròn, lớn, được căn những vỏ sò phát ánh sáng nhẹ và những viên đá quý, cùng với đó là vài chiếc ghế đẹp đẽ. Gul'dan lại gần chiếc bàn lớn, lướt bàn tay trên mặt bàn được đánh bóng, tự mỉm cười với chính mình. Việc còn lại là triệu tập những kẻ mà Gul'dan tin chắc là sẽ trả lời. Một vài cái tên đã có sẵn trong đầu hắn, số còn lại xuất hiện khi hắn nghĩ thêm. Dù sao thì danh sách này đủ dài để hắn nhớ và quản lí. Sớm thôi, Shadow Council sẽ được thành lập. Bên ngoài, Gul'dan đang phối hợp lại chủng tộc Orc, trao cho họ sức mạnh và tiêu diệt “kẻ thù” Draenei, hắn đồng thời giết dây cho những kẻ thối nát và tham quyền lực như hắn trong bóng tối.

Những việc hăn làm không phải là để thống nhất chủng tộc Orc

Những việc đó *chưa bao giờ* là để thống nhất chủng tộc Orc

[Xem ảnh 1](#)

Kil'jaeden và Gul'dan

Những việc đó là vì sức mạnh – đạt được nó, sử dụng nó và giữ lấy nó. Ner'zhul không bao giờ hiểu được điều này. Gã thích sức mạnh, nhưng không muốn phải trả giá cho nó. Một kết cục mà Kil'jaeden muốn có.

Lường gạt, giả dối, thao túng – kể cả Blackhand, kẻ nghĩ rằng mình được chọn cho kế hoạch tối hậu của Gul'dan, cũng không thể nắm được tham vọng rộng lớn của hăn. Tham vọng ấy lớn như mong muốn tiêu diệt Draenei của Kil'jaeden. Tham vọng ấy rộng như trời, sâu như biển và cào xé hăn như một cơn đói.

Gul'dan nhìn Ner'zhul khinh thường trong khi tên Orc già, người đã từng là thầy hăn, ngồi chui nhủi vào góc. Sau đó hăn hướng ánh nhìn đến đôi mắt rực lửa của Kil'jaeden, và sinh vật phi thường ấy gật đầu.

“Triệu hồi chúng đi.” Kil'jaeden nói. Mãi hăn chế thành một nụ cười, lộ rõ những chiếc răng sắc nhọn. “Chúng sẽ đến khi người gọi chúng. Và chúng sẽ thực hiện mọi mệnh lệnh của người. Ta chắc chắn đấy.”

Đồng minh

Chúng cần đồng minh

Gul'dan tự hỏi làm thế nào mà Kil'jaeden lại không lường trước được điều này. Loài Orc thực sự hùng mạnh, đặc biệt là khi được kiểm soát và chỉ đạo đúng đắn. Nhiều tháng dài, hơn một năm nay, khi mà trận chiến này đã kéo dài chỉ làm họ càng như thế. Những bộ óc tốt nhất của họ đã được dùng vào việc tìm hiểu công nghệ của người Draenei tốt nhất họ có thể. Việc xây dựng đã được bắt đầu tại một pháo đài ở trung tâm, cái mà Gul'dan gọi là Citadel, nơi một đội quân thường trực có thể thuận lợi đóng quân, rèn luyện, và chuẩn bị. Loài Orc trước đây chưa từng thử bất cứ thứ gì như thế này, và Gul'dan tự hào rằng hăn đã đề xuất ý tưởng. Có những chiến binh, có những Shaman... và giờ, tất nhiên, có những Warlock, những thầy thuốc, có những thợ thủ công. Bộ ba đầu tiên có những vai trò rõ ràng và không thiếu những cơ hội để thực hiện nhiệm vụ của mình. Thợ thủ công

đóng góp dựa vào một mức độ khác, tạo ra áo giáp và những vũ khí và những công trình để hỗ trợ những chiến binh có vinh quang của việc tàn sát Draenei cho đến khi cơ thể của họ nhộp nháp với máu đã đổ.

Một vài người sẽ xem những người lao động này là một tầng lớp thấp hơn của loài Orc. Một cách riêng tư, Gul'dan cảm thấy đó là đường lối của hắn. Nhưng hắn đủ khôn ngoan để biết rằng công việc của họ – trong khi hầu như không hấp dẫn hay có khả năng để đạt được sự công nhận cho họ – là cần thiết cũng như ý chí giết chóc của một chiến binh hay sự thành thực các lời nguyện của các Warlock. Những người cung cấp thức ăn, chỗ trú ẩn, các loại vũ khí... những chiến binh và Warlock sẽ không tiến được quá xa mà không có bọn họ. Nên Gul'dan đã tạo một cuộc biểu diễn ca ngợi thợ thủ công, kết quả vừa ý là họ có được cảm hứng để làm việc hết sức tích cực và liên tục trở nên tốt hơn.

Nhưng mặc dù mọi thành viên của mọi bộ tộc đã làm việc chăm chỉ nhất có thể... và Gul'dan có những gián điệp trong mỗi bộ tộc để chắc chắn về điều đó... không bao giờ là đủ. Việc chiếm Telmor dễ dàng đầy ngạc nhiên có tác động rất lớn vào sĩ khí. Nhưng Gul'dan biết rằng chiến công của Horde phần lớn là nhờ vào may mắn. Không một ai trong thành phố có mái che đó tin trong một lúc họ có thể bị phát hiện và tràn ngập trong vấn đề của một vài giờ. Họ đã nghĩ rằng bản thân họ hoàn toàn và tuyệt đối an toàn, được bảo vệ bởi phép thuật của viên đá xanh mà Gul'dan gọi tên là Leafshadow, thứ đã giúp họ ẩn hình khỏi những cặp mắt của Ogre và sau đó là Orc. Chiến công dễ dàng đó sẽ không được lặp lại. Sẽ như thế nào... “Orge” hắn nói lớn, đầy trầm tư. Hắn ta chạm một cái móng tay sắc nhọn chống chiếc cằm nhô của hắn. “Ogre...” “Tuyệt đối không!” Blackhand kêu lên. Ông ước lượng khoảng cách giữa ông và Gul'dan trong hai bước, chót vót so với gã Orc nhỏ con. Phải lấy hết can đảm Gul'dan mới có thể không rút lui khỏi khuôn mặt đáng sợ cách hắn chỉ một inch. “Đến đây. Blackhand,” Gul'dan xoa dịu. “Hãy bình tĩnh và nghe những gì ta nói. Người sẽ là người hưởng lợi nhiều nhất từ điều này, sau tất cả.”

Điều đó đã bắt thóp ông ta. Blackhand gầm gừ, khịt mũi và lùi lại. Gul'dan đã làm tốt nhất để không trông như rõ ràng là nhẹ nhõm. “Bọn chúng là rác

rười” Blackhand càu nhàu. “Chúng từ lâu đã là kẻ thù của Orc. Lâu hơn cả Draenei, và với lý do hợp lý hơn. Làm thế nào mà ta sẽ được hưởng lợi?” *Đúng rồi*, Gul’dan nghĩ với sự hài lòng. Hắn đã đánh giá đúng Blackhand. “Có một số người vẫn lầm bầm rằng người không được chọn một cách công bằng.” Gul’dan nói. “Nếu người thành công trong việc này, nó sẽ chỉ thêm nhiều vinh quang cho cái tên của người.”

Blackhand nheo mày. “Có lẽ,” ông ta thừa nhận. “Nhưng liệu loài Orc có đồng ý với điều này?”

Gul’dan cho phép bản thân hắn một nụ cười. “Họ sẽ nếu chúng ta nói với họ,” hắn trả lời, Blackhand ngửa đầu ra sau và cười phá lên.

Orgrim đi chuyển một cách khó khăn trên yên khi anh liếc nhìn thủ lĩnh của mình. Khi Blackhand đã giải thích những gì ông ta muốn làm, Orgrim giận dữ phản đối. Anh đã tham gia vào vô số các cuộc săn trong những năm qua để loại bỏ sự đe dọa của Ogre. Hơn bất cứ Orc nào, với anh đó là vấn đề cá nhân. Anh đã không bao giờ ngừng ghét sự thật rằng nhiều năm trước, anh đã chạy trốn khỏi một sinh vật khổng lồ, ì ạch, ngu si. Và bây giờ Blackhand đề xuất điều này.

Nhưng Orgrim biết rằng dù thủ lĩnh của mình có là gì... và dù ông đã làm nhiều thứ mà Orgrim không thích... ông là một chiến lược gia tốt. Kế hoạch nghe có vẻ tốt, nếu người ta có thể tách phần cảm tính của bản thân ra. Nên anh đã đồng ý giúp sức.

Việc nắm bắt thông tin là khéo léo. Những người tộc Blackrock bắt ba tên Ogre và dành nhiều đêm dài nói chuyện với vốn từ đủ nhỏ để đạt được mục đích là làm thứ béo lùn giả dối hiểu những gì họ muốn và bắt đầu để hợp tác. Bây giờ mọi chiến binh, Warlock, và thầy thuốc từ toàn bộ tộc đã chuẩn bị cho trận chiến.

Những tên Ogre đã nói với họ nơi mà chủ nhân của chúng trú ngụ và dẫn họ tới nơi đó... một nơi bắt đầu của chân dãy núi Blade’s Edge. Chúng đã không cố gắng để ẩn mình. Rác rưởi xả ở bên ngoài, và có rất nhiều dấu chân trần lớn của Ogre đi ra và vào. Thậm chí khi Orgrim quan sát, anh thấy một nhóm nhỏ lũ Ogre đẩy xe ra vào ban ngày. Không nghi ngờ, chúng nghĩ rằng mình an toàn, như Draenei trong Telmor đã nghĩ trước đó;

và không nghi ngờ, một năm trước, chúng sẽ đúng. Nhưng đã có quá nhiều thay đổi kể từ đó. Loài Orc đã không là nhóm của những tộc rải rác, mà là một lực lượng chiến đấu thống nhất sẵn sàng để đặt sang một bên mỗi ác cảm cũ cho một sự thù ghét mới.

Blackhand ở phía trước, cạnh bên là ba tên Ogre. Đằng sau ông là những người con trai của ông. Rend và Maim, nói chuyện với người còn lại bằng những giọng nói trầm thi thoảng bị ngắt quãng bởi những tiếng cười trầm khúc khích. Orgrim đã từng phản đối việc cho phép bọn trẻ chiến đấu lúc ban đầu, nhưng chúng đã chứng minh chúng mạnh mẽ hơn và tốt hơn so với người ta có thể nghĩ. Chúng không có sự khéo léo như cha của mình, nhưng chúng chắn chắn được thừa hưởng sự khát máu của ông. Griselda, cũng như vậy, đã được huấn luyện để chiến đấu, nhưng cô bé thì không theo con đường tự nhiên như những đứa con trai. Tên của chúng khá là phù hợp. Cha của chúng ném cho chúng một cái nhìn giận dữ và chúng nghiêm túc ngay tức thì.

Orgrim tự hỏi liệu Blackhand có đọc một bài diễn văn hay không. Anh hy vọng là không. Blackhand làm tốt nhất ở hành động, không phải ở lời nói, và bộ tộc của ông còn hơn cả sẵn sàng để theo ông ấy. Đứng từ trên cao, Blackhand nhìn qua biển những chiến binh, gật đầu một lần, và sau đó là lệnh tấn công.

Làn sóng đột kích đầu tiên, gào thét một cách hoang dại và đổ xuống phía chân đồi nơi bọn Orge trú ẩn. Lúc đầu những tên Ogre rất bối rối khi nhìn thấy ba đồng minh của chúng với Orc mà chỉ đơn đơn giản là đứng và để bọn chúng bị giết. Sau đó, bộ não chậm chạp bắt đầu hiểu rằng chúng bị tấn công, chúng tập hợp lại. Chúng vẫn không tấn công những tên Ogre đồng loại của mình, những tên mà ị ạch chạy qua hàng ngũ của chúng để nói chuyện với người đứng đầu của những lính canh đứng ở đâu đó bên trong cái động chết chóc.

Orgrim đã quyết định tận hưởng cơ hội cuối cùng của việc giết Ogre mà anh có thể nắm trái, rồi vung Doomhammer với một niềm vui sướng. Sói của anh nhanh, phóng qua dễ dàng giữa đôi chân dày của bọn Ogre điên loạn đầy bất lực và vung chùy của chúng quyết liệt nhất có thể. Anh nhớ lại

chúng đã trông lớn như thế nào đối với anh khi còn là một đứa trẻ. Bọn chúng vẫn to lớn, nhưng anh cũng thế, bây giờ, và anh nắm giữ một vũ khí huyền thoại với sự kiểm soát và kỹ năng. Anh đập vỡ xương ống quyển của một tên Ogre và nó gằm lên trong sự đau đớn. Con sói của Orgrim nhảy ra khỏi lối đi như một thứ to lớn sụp đổ, làm cho mặt đất rung chuyển tại nơi nó đáp xuống. Chúng cố gắng đứng dậy, nâng chúng lên khỏi mặt đất với sự to lớn của của chúng, những cánh tay mập mạp, nhưng sau đó những chiến binh tộc Blackrock khác bao vây xung quanh chúng. Nhanh hơn cả Orgrim có thể tưởng tượng, tên Orge đã chết và chảy máu từ hơn hai tá vết thương.

Orgrim lăn một vòng vừa kịp thời gian để thấy một trong những chiến binh Orc bay trên không trung bị giết từ một đòn duy nhất từ cái chùy lớn của tên Ogre. Gầm gừ. Orgrim siết chặt bản thân để cảnh báo sinh vật giết chóc kia trong khi một tiếng hét “Nắm lấy!” đã kéo anh lên một đoạn ngắn.

Ngay cả khi đa số tộc Blackrocks được “ban” sự khát máu và thèm thuồng giết chóc kẻ thù cổ xưa, họ vẫn bị ngăn cản – và đó là điều minh chứng sức mạnh cho cá nhân của Blackhand. Orges thì không và chưa từng, và Orgrim phát hiện ra là mình đang trôi dạt khỏi cuộc chiến cho tới khi bộ não chậm chạp của Orge hiểu rằng chuyện gì đang xảy ra. Ý nghĩ đó đã xúc phạm Orgrim. “Tất cả là chỉ vì bộ tộc” Orgrim tự nhủ.

Orgrim nhìn lướt qua đám Ogre và tộc Blackrock kết thân nói chuyện với nhau. Hoặc đúng hơn – chửi mắng và lâu lâu vả chúng. Nhưng ít ra Ogre bị phân tâm khỏi việc đuổi theo những tên Orc đang trốn chạy và tỏ vẻ lắng nghe. Một trong những con Ogre, to hơn hơn và như quần tẩm vải buộc lưng hay đại loại thế, dường như thật sự có não. Orgim cảm thấy khó hiểu, và tranh thủ nghỉ lấy hơi và làm vài ngụm nước.

“Không thể chờ thêm nữa để giết chúng nữa Ta muốn giết chúng” – con cá của trưởng bộ tộc, Rend, nói.

“Nếu chúng ta thành công, bọn nó sẽ chiến đấu cùng chúng ta, và cậu sẽ không được giết chúng” Orgrim đáp

Maim nhỏ đánh toẹt : “Heh, vậy thì giết chúng một cách kín đáo.”

Orgim nhăn mặt. Anh cũng muốn vậy, nhưng – “Một vài chiến binh của chúng ta đã bỏ mạng để hoàn thành kế hoạch này – tộc trưởng sẽ không muốn mày phá hoại công sức của ông ấy”

“Và ai sẽ nói cho cho ông ấy biết?” Rend cười khinh

“Ta. Nếu kế hoạch này thành công, nếu chúng tuân lời – và nếu bất kỳ con Ogre nào chết, cái tên của các người sẽ nằm đầu danh sách”

Rend khó chịu. Vì hắn còn quá trẻ nên nhìn hắn như đứa trẻ con đang giận lẫy. Orgim cũng đoán trước được điều này. Orgim chưa bao giờ thích Blackhand, và những đứa con của hắn – ngoại trừ Griselda – thì còn thậm tệ hơn cha chúng. Không biết có phải là do việc trưởng thành miễn cưỡng không mà Orgim có thể cảm nhận được bóng tối trong chúng. Nếu một ngày nào đó 2 tên này sống sót và bắt đầu sử dụng bộ não chứ không chỉ tứ chi phát triển thì chúng sẽ nguy hiểm hơn cả cha chúng.

“Nói rồi, hắn không nghe đâu” Maim nói anh hắn “Ông già này quên cảm giác thế nào là thèm khát chiến đấu rồi. Đi thôi”

[Xem ảnh 2](#)

Rend Blackhand

Ném nụ cười khinh bỉ cuối cùng cho Orgim, Rend rời theo em hắn. Orgim thở dài. Một vấn đề nhức đầu hơn là 2 tên mới lớn – đàm thoại với lũ Ogre, mặc dù Orgim hơi nghi ngờ bộ não chậm của chúng sẽ hiểu nghĩa lẽ của lời nói. Cuộc tấn công dường như đã dừng lại. Blackhand, khi đã rời chiến trận như đã nói với toàn tộc, cười con sói tới nơi đám Ogre đang tụ tập. Orgim cười cạnh bên. Anh tới vừa kịp lúc để nghe một tên Ogre nói “Ta không thích Gronn. Gronn làm đau ta”

Rồi tên Ogre ra dấu cho một con Ogre khác quay lại vạch lưng cho Blackhand và Orgim xem – tấm lưng của nó chỉ chút thẹo. Orgim không cảm thấy thương hại tên Ogre – chỉ nhường này thôi còn nhẹ, vì dù sao thì nhiều thập kỷ qua tộc Orc đã làm nhiều điều tệ hại hơn thế rất nhiều. Nhưng biết thì vẫn tốt. Nhưng tên Ogre bị bắt khác cũng tỏ vẻ gật gù như những bậc trí giả.

“Bọn ta sẽ được gì nếu chiến đấu cho người?” – Tên lính hỏi

Blackhand nhếch mép “Uhm, ví dụ như, bọn người sẽ không bị ăn và nữa”. Orgim ngay lập tức nghĩ tới những đứa con của Blackhand, nhưng không nói gì. “Bọn người sẽ được đảm bảo ăn uống đầy đủ và được sử dụng vũ khí đáng hoàng”. Orgrim cảm thấy nhẹ nhõm khi Blackhand không hứa sẽ trang bị giáp cho chúng – vì để chế giáp cho một con Ogre sẽ phải hy sinh 3 bộ giáp cho các chiến binh Orc. Và cũng may mắn là tên Ogre đang đàm thoại – rõ ràng là tên thông minh nhất cả đàn – vẫn chưa đủ thông minh để nghĩ tới giáp.

“Thức ăn, chỗ ngủ, và thú vui nện bọn Draenei thành cỏ bụi”

Những con Ogre khác ngồi nghe chú tâm, và một con nhảy lên nhảy xuống la hét “Ta nện!”. Một vài con Ogre khác cũng bắt chước nhảy múa và “Ta nện!” – một câu nói đơn giản nhưng vui tai. Blackhand đợi cho sự hăng hái của chúng lắng xuống rồi tiếp “Sao, thế đồng ý chứ?”

Tên Ogre trưởng gật đầu “Không làm đau Ogre” hăn rú, và quay lại chỉ những con Ogre theo hăn. Đôi mắt của nó lấp lánh nước mắt khi nhìn bộ lưng chi chít sẹo của đám Ogre. Orgim cảm thấy thương hại chúng một chút. Rất rất chút chút.

“Tên người?” Orgim hỏi. Con Ogre quay qua nhìn Orgrim.

“Krol” – nó nói

“Vậy thì, Krol, người nghĩ khi nào thì ta nên phối hợp tấn công?”

Blackhand hỏi nhanh trước khi Orgim kịp hỏi thêm bất cứ điều gì.

“Giờ”, và trước khi Orgim và Blackhand kịp phản đối, tên Ogre quay lại đám Ogre nói tiếng mẹ đẻ. Mấy con Ogre nhảy lên nhảy xuống, và đất rung chuyển sau những cú nhảy, và quay người trở về hang. Blackhand nhìn Orgim – Orgim nhún vai. Blackhand nghi ngờ rằng ngăn chặn sóng lũ sẽ dễ hơn là ngăn cản đám khổng lồ đồ ăn này.

“Gọi chúng đi” Blackhand nói. Orgrim lôi ra một cái tù và sừng Cleftthoof và thổi mạnh. Những chiến binh Orc đang núp hét thoả chí trả lời.

Không có thì giờ để nhắc lại kế hoạch cho tộc Blackrock, đặc biệt là 2 tên quá hăng hái Maim và Rend, Orgrim hy vọng chúng sẽ nhớ Một cuộc tàn sát Ogre đang chờ chúng, nhưng tốt hơn là chúng nên chọn đúng mục tiêu

Bởi vì nếu chúng không làm thế, và nếu chúng cho Ogre bất kỳ một lý do nào để đặt câu hỏi về việc thành lập liên minh bất ngờ này, thì tất cả trẻ con, phụ nữ và những người già đang chờ đợi tại trại là tất cả những gì còn lại của tộc Blackrock.

Orgim không cảm thấy lạc quan cho lắm. Tộc Blackrock chưa từng hăng hái như thế này. Blackhand còn hơn cả một tên man rợ xảo quyệt, và Orgim cũng phát hiện rằng cuồng chiến đang dần lan toả khắp các bộ tộc. Khi Orgrim thúc chú sói lao về phía cái hang cùng với bộ tộc của mình, anh nghĩ rằng có phải anh đang nhìn nhầm?

Những vết xanh xanh trên da Orc chắc chắn là trò đùa của ánh sáng.

Chương 17

**Chương có nội dung hình ảnh*

Quê hương, dù cho bạn là chủng tộc gì, nó là một từ, một định nghĩa làm cho trái tim tan chảy với sự khát khao. Quê hương có thể là những vùng đất tổ tiên cổ đại, hoặc là một vùng đất mới mà ai đó tự lập ra. Quê hương có thể được tìm thấy kể cả trong mắt của người thân yêu. Nhưng tất cả chúng ta đều cần nó, khao khát về nó, biết rằng nếu không có thứ đại loại như quê hương, chúng ta không đầy đủ. Trong nhiều năm, mỗi bộ tộc có một quê hương riêng. Những vùng đất thiêng liêng riêng, những tinh linh của đất, gió, nước lửa và tinh linh hoang dã riêng. Sự di dân bắt đầu và tiếp diễn, lần sau thì rời rạc hơn lần trước, cho tới khi chúng tôi tới Kalimdor. Ở đây, tôi tạo lập nên quê hương cho người dân lang thang. Một nơi để nghỉ ngơi và trú ẩn, nơi chúng tôi có thể tập hợp lại và xây dựng lại. Quê hương, đối với tôi, giờ được mang tên của cha tôi: xứ Durotar.

Durotan ngẩng đầu lên và ngửi mùi gió. Mùi hương lấp đầy trong lỗ mũi anh là một phần của bụi và khô cằn, một mùi vị cay sè. Không phải mùi của thứ gì đó đang cháy, không hoàn toàn vậy, nhưng tương tự. Trước đây, Drek'Thar có thể bắt được mùi còn tốt hơn cả anh, nhưng những ngày đó đã qua rồi. Ông không còn là một Shaman nữa, mà là một Warlock. Gió sẽ không vỗ về ông khi được yêu cầu, mang lại thông tin chi tiết như trên một mảnh giấy da. Và tệ hơn nữa. Drek'Thar, cùng với những Warlock khác của tộc Frostwolf, không có vẻ gì đặc biệt quan tâm về chuyện đó.

Đã không có mưa trong một khoảng thời gian, và mùa hè có vẻ nóng hơn thường lệ. Đây là mùa hè thứ hai liên tiếp những cơn mưa chỉ có vừa đủ, nếu là tất cả, và trong ý thích bất chợt Durotan quỳ xuống và đâm ngón tay mình vào trong đất. Trước đây, nó màu mỡ, màu nâu sẫm và phát ra một

mùi hương ánh đỏ trù phú. Giờ đây, ngón tay anh dễ dàng đâm vào lớp bụi. Nó vỡ vụn dưới những ngón tay của anh, lập tức biến thành cát bụi không giữ một chút cỏ cây hay bất cứ thứ gì. Nó sàng qua những ngón tay anh như nước chảy.

Anh cảm giác Draka đang đến gần, nhưng không quay lại. Cánh tay cô choàng qua eo và ôm chặt lấy anh. Họ đứng như thế, trong một lúc lâu, rồi với một cú ôm chặt cuối cùng, cô buông anh ra và đối mặt với anh. Durotan phủi bụi trên tay mình.

“Chúng ta chưa bao giờ trả giá đến mức này cho những gì chúng ta phát triển.” anh nói khẽ.

Draka nhìn anh với đôi mắt hiểu biết, tối sẫm của cô. Tim anh đau nhói khi nhìn cô. Trong nhiều mặt, cô tốt hơn anh. Nhưng cô là người bạn đời của tộc trưởng, không phải tộc trưởng, và cô không có quyền chọn lựa như anh có.

Những lựa chọn mà anh có.

“Chúng ta phụ thuộc vào những gì chúng ta có thể săn bắt, gần như vậy,” Draka nói. “Nhưng các loài động vật chúng ta săn bắn tồn tại dựa vào những gì trái đất cung cấp. Tất cả chúng ta đều kết nối với nhau. Các Shaman biết điều đó.”

Cô chìm vào im lặng khi một trong những Warlock trẻ vội vã đi qua với một con quái vật nhỏ bé nhảy múa trên gót chân. Khi họ đi qua, con quái vật nhỏ quay sang nhìn Draka và mỉm cười, lộ ra cái miệng đầy răng nhọn. Draka không thể ngăn nổi một cái rùng mình.

Durotan thở dài và đưa cho cô cuộn cuộn giấy da. “Anh vừa nhận được nó. Chúng ta phải chuẩn bị cho một cuộc hành quân dài. Chúng ta phải rời khỏi vùng đất này.”

“Gì cơ?”

“Mệnh lệnh của Blackhand. Ông ấy đã dời đến một thành lũy mới được làm riêng cho mình và ông ấy muốn quân đội của mình ở đó. Không còn đủ thời gian để ta tham gia cuộc tấn công. Chúng ta phải sống cùng nhau và sẵn sàng đi theo nơi Blackhand dẫn dắt chúng ta.”

Draka nhìn chăm chăm vào anh đầy hoài nghi, rồi mắt cô chuyển xuống cuộn giấy da. Cô đọc nó thật nhanh, rồi cuộn lại và đưa lại cho anh.

“Chúng ta đã có sự chuẩn bị tốt nhất,” cô nói khẽ, rồi quay lại và sải bước trở về lều của họ. Anh nhìn cô đi và tự hỏi chính xác thì điều gì đã làm trái tim anh tan nát khi thấy cảnh này.

Tòa thành vẫn chưa hoàn thiện, nhưng khoảnh khắc mà nó hiện ra trong tầm mắt Durotan, anh dừng lại như chết lặng. Bên cạnh anh có vài tiếng thì thầm kinh ngạc.

“Thật mạnh mẽ!”

“Thật to lớn!”

“Quả là xứng đáng cho một tộc trưởng!”

Nếu để Durotan nói, anh sẽ nói thế này: *Báng bố, một sự tàn lụi ở trên mặt đất. Vượt ra ngoài sự hòa hợp với mọi thứ mà chúng ta có.*

Đoàn người tộc Frostwolf thì vẫn còn ở xa so với cả đoàn, nhưng tòa thành chễm chệ ở phía đường chân trời như một con diều hâu. Không có thứ gì của nó giống với thiết kế của những tòa nhà Orc. Cấu trúc này, cơn ác mộng kiến trúc này, sự xúc phạm thẩm mỹ và tinh thần này còn lớn hơn cả những tòa nhà người Draenei. Dĩ nhiên, Durotan biết mục đích của nó, và nó sẽ phải thật khổng lồ nếu nó là nơi trú ngụ cho lực lượng tinh nhuệ của các chiến binh Orc. Dù vậy, anh vẫn kỳ vọng một thứ gì đó khác.

Thay vì kiểu dáng mượt mà, đẹp để làm nổi bật những cấu trúc của người Draenei, pháo đài này sắc bén và lởm chởm. Thay vì cùng tồn tại với các cảnh quan, nó lại chi phối chúng. Đèo từ đá đen và gỗ lởm chởm và kim loại, nó gần như chọc lên bầu trời. Durotan biết rằng anh có thể thấy từ chỗ này chỉ là tòa tháp chính, nhưng vẫn chưa hết. Anh đứng như trời trồng, không muốn tiến bước nào gần hơn đến con quái vật.

Một cái nhìn tĩnh lặng giữa anh và Draka. Có phải đó là những thứ còn lại duy nhất họ thấy? Phần còn lại của tộc Frostwolf tiến về phía trước, vượt qua tộc trưởng của họ. Bất đắc dĩ, Durotan đập con thú cưỡi của mình và tiếp tục.

Càng tiến gần pháo đài thì càng chẳng có gì làm nó trở nên nổi bật hơn. Giờ Durotan có thể thấy những tòa nhà khác – doanh trại, kho bãi, một

vùng bằng phẳng cho việc luyện tập được xếp đầy những vũ khí to lớn mà anh chưa từng thấy trước đó. Chúng trông cũng tối sẫm, và nguy hiểm, và chết người.

Các thành viên sốt sắng của tộc Blackrock và các tộc khác chào qua loa Durotan và đưa tộc Frostwolf tới một vùng bằng phẳng ở phía Tây của khu phức hợp để bắt đầu dựng lều. Cũng dần tới chập tối khi Durotan nhận được sự triệu tập để báo cáo đến khu chỉ huy của tòa thành, cùng với vài người khác từ tộc của anh. Nhóm khoảng 20 người rải bước đến và chờ đợi.

Anh nghe thấy tiếng trống đầu tiên, ở phía xa. Durotan căng thẳng. Họ đã đặc biệt được lệnh không mang theo bất kỳ vũ khí nào, chỉ đến và chờ đợi... điều gì thì họ không được biết. Draka liếc nhìn anh một cách khó khăn. Anh không có sự đảm bảo nào cho cô; anh cũng đang mù mờ giống như cô.

Tiếng trống đến gần hơn. Mặt đất bắt đầu rung chuyển dưới chân Durotan. Điều này cũng chẳng lạ gì khi tiếng trống ở ngay giữa, nhưng giờ nó đang ở rất xa cơ mà? Anh nghe thấy những tiếng thì thầm lo lắng khác và biết rằng anh không phải là người duy nhất rơi vào sự lo sợ khó chịu này.

Mặt đất tiếp tục rung chuyển, các rung động trở nên mạnh mẽ hơn. Hai kỵ sĩ tộc Blackrock tiến tới, nhìn hoan hỉ. “Đừng sợ hãi, những thành viên ưu tú của đại tộc Horde!” một trong số họ thét lên. “Các đồng minh mới của chúng ta, được đưa vào hàng ngũ của chúng ta bởi Blackhand hùng mạnh, đang tiến tới! Hãy chào đón họ!”

Có gì đó quen thuộc với sự rung chuyển này. Khoảnh khắc duy nhất mà Durotan từng trải nghiệm điều này là khi anh đang chiến đấu với – “Lũ Ogre!” – ai đó thét lên. Và thực vậy, giờ Durotan có thể thấy chúng. Hàng chục tên, to lớn và có chủ đích, đang được rải bước về nhóm tập trung loài Orc. Nhiều kỵ sĩ sói từ tộc Blackrock chạy nước kiệu, hét lên và thổi kèn chiến thắng. Đám đông trở nên điên loạn với khoái lạc, la hét và nhảy múa và reo hò hoang dại.

Bọn chúng là những đồng minh mới? Durotan gần như không thể tin được. Ngay cả khi nhìn chăm chăm, không lời diễn tả, tên Orge to lớn nhất mà

anh từng được thấy xuất hiện. Blackhand sải bước bên cạnh hắn. Cử động của ông uyển chuyển và đầy tự hào như thể cái tên khổng lồ như voi ma mút này không làm ông trông giống thứ đồ chơi trẻ con.

“Chúng ta sẽ nghiền nát lũ Draenei!” Blackhand gầm lên, và như thể đã được gợi ý từ trước, những tên Orge điều hành cùng ông hét lên “Đập! Đập! Đập!”

Trong một khoảnh khắc bệnh hoạn chóng mặt, Durotan giống như một đứa trẻ một lần nữa, chạy trốn khỏi con quái vật đó. Anh chớp mắt, và một lần nữa anh thấy trong tâm tưởng của mình bộ xương chắc khỏe của cha anh bị nghiền nát và bẻ gãy, máu và sự sống nhỏ giọt trên nền đất, hộp sọ của Garad bị nghiền nát như một hạt đậu bởi duy nhất một đòn từ cái chùy của tên Orge.

Những chiến binh Orc đang cùng chiến tuyến với những sinh vật quái thai, bộ não kém phát triển này để tiêu diệt một dân tộc yêu hòa bình và thông minh.

“Thế giới điên cả rồi.” Velen rùng mình. Người phụ tá của ông đang đứng bên cạnh ông với một cốc nước ấm áp dễ chịu, tuy nhiên Nhà Tiên Tri gạt phăng đi. Lúc này, không một sự ấm áp nào có thể đến từ một ly nước, không một nguồn an ủi nào thật sự có thể đến với ông nữa.

Ông thật sự đau lòng khi hay tin thành phố Telmor đã sụp đổ, và cùng với nó là người bạn cũ của ông, Restalaan. Nỗi đau còn được nhân lên gấp bội khi ông nghe được cuộc xâm lăng đã diễn ra như thế nào. Velen đã thấy một cái gì đó đặc biệt ở cậu thanh niên Durotan trẻ tuổi kia, và rằng những gì cậu đang làm chỉ là để chứng minh lòng trung thành như là tộc trưởng của tộc Frostwolf. Nhưng rồi bây giờ mọi chuyện thành ra thế này, Durotan và Orgrim là hai người duy nhất được chứng kiến phép thuật bảo vệ thành phố của hòn đá xanh. Một trong số họ thậm chí đã nhớ được câu thần chú loại bỏ lớp nguy trang đang bảo vệ thành phố từ hòn đá. Một số người đã chạy thoát được đến đây, đến Điện thờ Karabor này. Vết thương của họ đã được băng bó, tuy nhiên Velen hay những người khác chẳng thể làm được gì với tâm hồn đã bị tan vỡ của họ.

Nhưng tin tẻ nhất vẫn không phải thế. Những người tị nạn không kể về những vũ khí thông thường như cung tên giáo mác hay đao kiếm búa, mà họ kể về những tia sáng xanh lục mang đến sự đau đớn tột cùng, sự tra tấn hơn bất kỳ thứ gì mà Shaman có thể triệu hồi cho đến nay, với một giọng lí nhí sợ hãi. Họ kể về những sinh vật phát ra những tiếng kêu kỳ quái, nhảy lờn cõn dưới chân những kẻ sở hữu thứ phép thuật mang đến đau đớn kia.

Họ kể về Man'ari.

Bất ngờ, mọi thứ trở nên hợp lý một cách đáng kinh ngạc. Những cuộc tấn công bất ngờ và phi lý của loài Orc. Sự tăng trưởng vượt bậc trong công nghệ và kỹ năng của họ. Sự thật là họ đã quay lưng với các kỹ thuật của Shaman, những thứ mà Velen đã hiểu được là cần có sự cho và nhận giữa sức mạnh của những nguyên tố và người nắm giữ chúng. Những thứ đứng sau Man'ari thì không bận tâm đến sự hoa mỹ hay hài hòa. Chúng cần sự áp đảo.

Giống những thứ mà Archimond và Kil'jaeden có.

Loài Orc không khác gì những con tốt trong tay bọn Eredar. Velen biết chính ông và những người Draenei còn lại, những “người du mục”, mới là mục tiêu thật sự. Các bộ tộc Orc, giờ đã được tăng cường sức mạnh với những sinh vật ghê gớm kia, chỉ là công cụ mà Kil'jaeden dùng để tiêu diệt họ. Trong một khoảnh khắc Velen tự hỏi nếu ông giải thích rõ ràng cho thủ lĩnh loài Orc hiện giờ, liệu anh ta sẽ quay lại và đứng cùng chiến tuyến với người Draenei để đánh đuổi Kil'jaeden một khi anh ta biết được mình đang bị lợi dụng. Ý nghĩ này ngay lập tức bị ông gạt bỏ. Rất có thể những tên Orc bị lợi dụng thì biết rõ sức mạnh và bản chất của bọn Eredar, và thứ sức mạnh mời gọi kia thì khá quyến rũ và đáng tin cậy. Ngay cả Archimond và Kil'jaeden còn không chống cự được sức quyến rũ của nó. Mà 2 gã này thì già dặn hơn, mạnh hơn và thông minh hơn loài Orc rất nhiều.

Và giờ đây, ông còn thấy được thêm một cảnh tượng đáng xấu hổ hơn cả đau đớn. Một liên minh giữa loài Orc và những tên Orge đồ sộ- một thứ mà Velen đã quên ngay khi có một giấc mơ về nó sau một bữa ăn thịnh soạn. Giờ thì ông biết đó đã trở thành sự thật. Một thứ gì đó đã thay đổi bản năng tự nhiên của loài Orc quá kinh khủng, đến mức mà họ có thể liên minh với

giống loài mà họ đã căm thù qua nhiều thế hệ để đối đầu với loài Draenei. Cái loài mà họ đã là bạn trong ngàn ấy năm.

Nếu điều này xảy ra ở đâu đó khác, cách giải quyết rất đơn giản. Velen sẽ tập hợp người của ông lại và chạy trốn, dưới sự bao bọc của Naaru.

Nhưng con tàu đã vỡ, và K'ure thì chẳng có dấu hiệu gì của sự sống. Cách duy nhất để trốn thoát chính là chiến đấu với loài Orc, và cầu nguyện rằng bằng một cách nào đó, họ sẽ sống sót.

Ah, K'ure, người bạn cũ của ta. Ta thật nhớ sự thông thái của ông biết bao. Thật mỉa mai làm sao, ông giờ đang nằm trong tay của kẻ thù, những kẻ mà ngay đến sự tồn tại của chính ông chúng cũng không hề biết.

Velen giữ chặt viên đá Spirit's Song vào trong ngực. Ông có thể cảm nhận được ánh sáng mong manh đang hấp hối của K'ure. Ông nhắm mắt và cuối đầu xuống.

Gul'dan nhìn quanh căn phòng của mình với sự hài lòng. Mọi thứ đều theo đúng kế hoạch của gã. Hội Shadow Council đã họp mặt được một lúc và Gul'dan cảm thấy tự tin rằng mình đã chọn lựa khá tốt. Những tên này là những tên đã được chuẩn bị, sẵn sàng quay lưng với bộ tộc của mình chỉ vì sự khao khát sức mạnh của riêng chúng. Chúng cũng đã thành công khá nhiều thứ, thông qua con rối ngu ngốc vẫn nghĩ mình là một thành viên chính thức của hội đồng mà thực chất chỉ là một con bù nhìn cho chúng. Rất dễ dàng nếu muốn tước hẳn khỏi địa vị Thủ lĩnh, và khi nào mà Hội đồng vẫn mỉm cười và gật đầu với hắn trong một vài buổi họp, thì hẳn tuyệt nhiên không thắc mắc vị trí của mình. Tuy nhiên Blackhand luôn bị đuổi đi trước khi cuộc họp chính thức bắt đầu, gửi đi làm một nhiệm vụ nào đó làm ngực hắn tràn đầy sự tự hào.

“Chào!” Gul'dan nói trong khi gã ngồi xuống cái ghế của gã ở đầu bàn. Như mọi khi, Ner'zhul vẫn lúi thúi ở một góc, chưa bao giờ được mời ngồi chung với bọn chúng, nhưng ông ta vẫn được phép nghe, Kil'jaeden đã dặn dò rất kỹ về vấn đề này, và trong khi Gul'dan vẫn không hiểu tại sao sếp của gã lại muốn vậy thì gã vẫn không muốn làm phật ý Kil'jaeden và luôn răm rắp nghe theo lời hắn.

Hội đồng bắt đầu màn chào hỏi xã giao cho có lệ, và rồi Gul'dan liền đi vào vấn đề chính. “Các bộ tộc phản ứng thế nào với việc liên minh với Orge? Bắt đầu từ người, Kargath.”

“Bộ tộc ta chỉ muốn máu! Và họ không quan tâm ai giúp họ cắt đứt cuống họng của lũ Draenei!”

Trong hang tràn ngập tiếng cười cùng những cái gật đầu thể hiện sự đồng tình. Trong ánh đuốc nhè nhẹ, ánh mắt chúng ánh lên màu cam hoang dại. Một vài tên thì lại biểu hiện sự giận dữ và không tham gia vào sự hớn hờ này.

“Ta đã nghe thấy một vài sự phản đối từ tộc Whiteclaw.” Một tên lên tiếng. “và Durotan của tộc Frostwolf thì vẫn cứ đứng xem, mặc dù anh ta dẫn đầu đoàn tấn công Telmor.”

Gul'dan giơ một tay lên. “Đừng lo, ta đã để ý Durotan được một thời gian rồi.”

[Xem ảnh 1](#)

Kargath Bladefist – thủ lĩnh tộc Shattered Hand

“Tại sao hãn vẫn chưa bị tiêu diệt?” Kargath gầm lên giận dữ. “Thật dễ dàng để thay thế hãn bởi một người của ta. Giờ hãn đã nổi tiếng về việc phản đối vị trí của Blackhand, và cả của ngài nữa!”

“Bởi chính vì thế mà ta cần hãn còn sống!” Gul'dan nói, nhìn quanh xem ai có thể hiểu được mà không cần sự giải thích. Gã thấy một vài khuôn mặt như hiểu ra, nhưng đa số vẫn đang cảm thấy rất khó hiểu và tức giận.

“Bởi vì hãn khá nổi tiếng” Gul'dan nói tiếp, gã cảm thấy thất vọng tràn trề vì phải tự mình giải thích cho toàn thể Hội đồng.”Nên nếu cuối cùng hãn hiểu ra thì bọn nghi ngờ kia cũng thế. Hãn nói thay cho những tên hèn nhát không dám tự mình nói ra. Nếu Durotan đồng ý thì bọn chúng cũng thế, và mọi chuyện sẽ được giải quyết. Như Kar'gath đã nói, Frostwolf không phải là tộc duy nhất còn do dự.”

“Nhưng... nếu một ngày nào đó hãn sẽ không đồng ý nữa, một giới hạn nào đó hãn không muốn vượt qua?”

Gul'dan mỉm cười lạnh lùng. “Thì chúng ta sẽ giải quyết hãn bằng cách thuận tiện nhất từ sức mạnh của chúng ta mà không gây ra mối nguy hại

nào khác, như chúng ta vẫn làm.” Gul’dan quyết định đổi chủ đề. Gã rướn người tới trước, tay đặt lên bàn. “Tiện đây nói về sự do dự, ta nghe nói đâu đó vẫn có người đang cố liên lạc với tổ tiên và các nguyên tố.”

Một tên trong hội tỏ vẻ bối rối. “Tôi đã cố khuyên bảo họ. Nhưng tôi không thấy có gì đáng phải trừng phạt họ cả. Chính niềm tin vào tổ tiên và cuộc chiến với Draenei đã làm điều này trở nên khả thi.”

Giọng hắn có một chút thách thức. Gul’dan mỉm cười một cách chắc chắn. “Đúng là thế, đó là một miếng mồi thơm đã kéo chúng xuống khá sâu đấy!”. Gã nhìn sang Ner’zhul. Vị Shaman già bắt gặp ánh mắt của gã và nhanh chóng nhìn xuống. Cũng chính miếng mồi này đã bẫy được Ner’zhul, nhưng với Gul’dan thì không.

“Giờ thì không cần phải thế nữa.” Gul’dan tiếp. “Chúng ta phải đảm bảo rằng không còn dấu vết của những phương thức truyền thống nữa. Thật ra thì chiến dịch của chúng ta cũng khá may mắn, và thành công với bọn Orge cho thấy chúng ta sẽ còn may mắn nữa. Tuy nhiên nếu có một thứ gì đó thất bại, một trận chiến không được như mong đợi thì cái bọn “hoài cổ” với thứ Shaman thuật ngu ngốc kia sẽ tìm được một cái cớ khá là tốt đó. Điều đó thật sự là không tốt chút nào.” Gã vừa nói vừa sờ cằm làm ra vẻ đang suy tư. “Chúng ta phải làm nhiều hơn là chỉ khuyến khích luyện tập thuật Warlock, chúng ta phải chủ động loại bỏ thuật Shaman. Sẽ là một điều không may nếu bỗng nhiên tổ tiên của chúng ta tình cờ liên lạc được với hậu duệ.”

Một lần nữa, gã lại liếc nhìn Ner’zhul. Lần cuối cùng tổ tiên liên lạc lại chính là lúc Ner’zhul lên ngọn núi thiêng và khám phá được sự thật. Mãi cho đến lúc đó, Ner’zhul đã bị ảo ảnh che mờ mắt, mặc dù ông là một vị Shaman hùng mạnh là thế. Câu trả lời xem ra cũng khá đơn giản.

Sâu bên trong cái giấc mơ quái gở đó có một hình hài phát sáng đang nổi lên bênh. Họ nhớ được những gì đã xảy ra, và họ cùng có thể nhìn thoáng vào tương lai. Họ đã trú ngụ ở đây khá lâu rồi, được nuôi dưỡng bởi Người Đó, một người giống họ mà không giống họ, một người mà họ cảm thấy sẽ sống rất lâu. Họ đã cư trú trong cái trạng thái mơ hồ, sâu lắng và yên bình này cho đến mãi gần đây. Nhưng bây giờ thì, sự ô uế, lòng căm thù và hiểm

nguy đang dần kéo đến. Họ không thể bước vào giấc mơ của những người sống mà họ yêu quý nữa. Và ngay cả những người họ yêu quý cũng không đến như họ đã từng nữa, để tiếp thêm năng lượng cho cái hồ thiêng, thông qua đó giữ cho Người Đó sống sót. Chỉ duy nhất Kẻ Lừa Đảo ghé qua, khóc lóc van xin, nhưng hẫng lại ngập chìm trong một sự dối trá khó tin để các linh hồn có thể giúp đỡ.

Bất ngờ, giấc mơ sâu của họ bị gián đoạn. Một cơn địa chấn chạy qua họ. Đau đớn tràn ngập họ và họ chỉ còn biết khóc than nhờ Người Đó giúp đỡ, nhưng Người Đó không thể, thậm chí là giúp chính mình. Những thứ tà đạo bắt đầu xâm nhập. Những linh hồn tổ tiên có thể cảm thấy chúng. Chúng đến mà không vấp phải một sự ngăn cản nào, chúng thoải mái tập hợp sức mạnh, tạo ra một cái vòng tròn bóng tối bao lấy chân núi. Những sinh vật của bóng tối đã theo chân Sargeras, bị hấp dẫn bởi nguồn sức mạnh hứa hẹn, giờ đang chờ đợi ngày tận thế của vạn vật. Những linh hồn tổ tiên có thể cảm thấy lòng căm thù đang dần kết thành những khối năng lượng màu xanh đen, di chuyển vòng quanh như những cái vòi, tìm kiếm đồng minh để có thể ráp lại với nhau. Một cách từ từ, chậm chạp, bóng tối dần dần trở nên lớn hơn cho đến khi đủ để bịt kín cửa ra vào, ngăn không cho một người đi lạc nào vào được ngọn núi cũng như không một linh hồn tội nghiệp nào bước ra được.

Và bây giờ, chính Người Đó cũng phải khóc trong đau đớn khi ngọn núi bị niêm phong. Nếu không có một vị Shaman nào mang nước đến hồ, Người sẽ không thể tự chữa thương cho mình được. Và nếu không có Người Đó, linh hồn tổ tiên của loài Orc cũng sẽ không còn một ai.

Xa xa, trong giấc ngủ, một vài người rùng mình sợ hãi khi trong giấc mơ của họ, họ đã tưởng mình còn là một Shaman. Bây giờ thì giấc mơ của họ đã trở thành những cơn ác mộng đau đớn vô tận với những thứ kinh khủng không thể trốn tránh.

Chương 18

**Chương có nội dung hình ảnh*

... Ta là một trong những vị Shaman đời thứ hai, và với cương vị là lãnh đạo của đời thứ hai, ta cầu nguyện một cách khôn ngoan hơn cho sự hình thành của Horde. Ta đã có thể nói chuyện với những linh hồn của những nguyên tố, và ta có thể cảm thấy rằng họ rất đồng điệu với mình, và vẫn như bình thường, ta luôn từ chối sự giúp đỡ của họ.

Nhưng ta chưa bao giờ thấy được linh hồn của những vị tổ tiên cả, kể cả trong giấc mơ. Tâm hồn ta luôn khao khát điều đó. Cho đến rất gần đây, những người đã đi trên con đường của những vị Shaman thậm chí còn không thể mơ thấy được họ có thể bước đi trên con đường đó nữa, nhưng giờ thì mọi thứ đã khác. Có lẽ, một ngày nào đó, bức tường ngăn cản chúng ta và những người thân đã khuất sẽ biến mất.

Có lẽ...

Nhưng ta luôn tự hỏi, nếu họ thật sự biết rằng chúng ta đã đi quá xa so với những gì được dạy, rằng điều chúng ta đã làm ở Draenor, đã làm với Draenor.... Có lẽ ngay lúc này họ cũng sẽ quay lưng và bỏ mặc chúng ta với số phận của mình. Và nếu họ thật sự chọn lựa điều đó thì ta nghĩ ta cũng không thể trách họ được.

“Tôi không hiểu” – Ghun nói. Cậu ta là kẻ trẻ nhất trong hội đồng Warlock của bộ tộc, mặc dù thế, Durotan vẫn đóng vai một người duy tâm, anh suy tư một cách cay đắng. Anh đã thấy ám hiệu mà Ghun dùng để ra lệnh cho con thú anh đã cưỡi trong trận chiến với tộc Draenei bằng lỗ mũi của cậu. Anh đã thấy khuôn mặt tràn ngập nỗi hối hận của cậu thanh niên Orc khi cậu ta nhìn thấy kẻ thù của mình quằn quại trong đau đớn. Drek’Thar đã làm Durotan phải chú ý đến cậu nhóc này ngay lúc lời tuyên bố của

Gul'dan được đưa ra. “Có gì sai nếu tôi hy vọng một ngày nào đó những nguyên tố sẽ trở lại với chúng ta? Và tại sao tôi không được đến đỉnh Osho'gun?”

Durotan không có câu trả lời thỏa đáng nào cho cậu ta cả. Một sắc lệnh nghiêm cấm việc luyện tập lại nghệ thuật của Shaman và kèm theo đó là những hình phạt man rợ: sự đau đớn tột cùng, bị trục xuất hoặc bị giết nếu tái phạm nhiều lần – bất ngờ được ban ra. Đúng vậy, hầu hết các Shaman đã từ bỏ con đường của mình từ khi cái nguyên tố từ bỏ họ, nhưng còn tổ tiên thì sao ? Làm sao Gul'dan có thể nghiêm cấm loài Orc đặt chân đến một nơi linh thiêng nhất của họ trong cái thời kỳ khó khăn và quan trọng này ?

Durotan trở nên bức tức vì anh không thể có câu trả lời cho một thanh niên Orc xứng đáng được có, giọng anh trở nên cộc cằn hơn.

“Để chắc chắn chinh phục được người Draenei, thủ lĩnh của chúng ta đã thành lập một Liên minh, chính liên minh này đã mang đến sức mạnh Warlock mà các người đang điều khiển. Đừng nói dối ta, chính người cũng vui mừng với kết quả này, đúng chứ ?”

Những ngón tay của Ghun dài ngoẵng đã từng đánh bật một tảng đá và nằm vào đất chết. Chúng mở ra rồi nằm lại trong lòng bàn tay cậu ta. Durotan cau mày, anh đưa mắt nhìn vào da của cậu thanh niên. Sự khô hạn của nơi này và cái điều kiện sống khắc nghiệt gần 2 năm của họ đã để lại dấu ấn. Làn da nâu mịn bình thường bao bọc một vài múi cơ bắp chắc khỏe nay đã khô lại và có muốn bong ra. Ghun lơ đãng gãi làm trầy mất một mảnh da. Durotan nhìn vào lớp da non bên dưới.

Nó có một chút màu xanh lục.

Trong một khoảnh khắc, sự sợ hãi hoang dại chạy dọc khắp người Durotan. Anh cố lấy lại bình tĩnh và nhìn vào đó một lần nữa – không thể nhầm được, da cậu ta đúng là có màu xanh lục. Anh không hề biết nó là gì, nó có ý nghĩa gì, nhưng đảm bảo nó rất mới, rất lạ, và theo bản năng anh chẳng hề thích nó tí nào. Ghun dường như không để ý đến chuyện đó, cậu ta cầm một cục đá và quăng về phía một tên lính canh rồi lơ đãng nhìn nó bay xa dần. Nếu Ghun lớn hơn một tí, cậu ta đã có thể nghe thấy sự căng

thẳng trong lời cảnh báo của tộc trưởng của cậu ta. Tuy nhiên Ghun còn trẻ và rất vô lo, nên cậu đã không thể tiếp nhận được hết lời cảnh báo.

“Ma thuật... những sinh vật phục tùng tôi... ý tôi là tôi vẫn rất vui vì chúng hiệu quả. Tuy nhiên tôi không vui với cái cách mà chúng trở nên hữu dụng. Cảm giác... cảm giác... rất là sai trái, tộc trưởng à. Giết chóc là giết chóc, và những nguyên tố đã từng cho tôi thứ sức mạnh có thể giết chết kẻ thù trong chớp mắt. Nhưng tôi không hề cảm thấy có một sự tương đồng nào từ khi nhận thứ sức mạnh này. Chúng ta chiến đấu vì tổ tiên bảo chúng ta phải tiêu diệt tộc Draenei” – Ghun nói tiếp – “Vậy tại sao Gul’dan lại cấm không cho chúng ta nói chuyện với họ?”

Một thứ gì đó trong Durotan gây vụn. Anh phát ra một tiếng gầm và kéo mạnh cậu thanh niên trong cơn giận dữ của mình. Anh nắm lấy cổ áo của cậu và dí sát mặt mình vào khuôn mặt đang bị sốc của chàng Warlock trẻ tuổi.

“Điều đó không quan trọng!” – Anh hét – “Ta sẽ luôn làm những gì tốt nhất cho tộc Frostwolf, và giờ đây điều đó nghĩa là tuân lệnh của Gul’dan và Blackhand! Ngoan ngoãn mà làm theo đi.”

Ghun ngược lên nhìn Durotan. Cơn giận của anh đến và đi rất nhanh, để lại sau nó là sự đau đớn. Durotan nói thêm một lời thì thầm chua chát cốt chỉ để cậu thanh niên nghe mà thôi. “Ta sẽ không bảo vệ được cậu nếu cậu không làm thế.”

Ghun lại nhìn Durotan, một tia sáng lẻ loi màu cam phát ra từ cặp mắt của cậu ta nhưng rồi ngay sau đó, Ghun cúi đầu và khịt mũi.

“Tôi hiểu, thưa tộc trưởng. Tôi sẽ không làm ô danh Frostwolf.”

Durotan cho phép cậu ra ngoài. Ghun chỉnh lại tóc tai, quần áo, quỳ xuống rồi rời đi. Durotan nhìn cậu ta đi xa dần mà trong lòng rối bời. Ghun cũng có thể cảm thấy sự sai trái trong mọi việc. Nhưng một tâm hồn còn trẻ như vậy cố gắng để liên lạc với những nguyên tố sẽ không thể chống lại được cái thế lực kia.

Ngay cả một tộc trưởng đơn độc cũng không thể – Durotan cay đắng nghĩ thầm.

Một nơi linh thiêng khắc sắp phải sụp đổ dưới sức mạnh của Horde.

Một mệnh lệnh khó chấp nhận hơn việc nghiêm cấm các kỹ thuật của Shaman chính là việc hành quân đến một nơi mà người Draenei gọi là Đền thờ Karabor. Và mặc dù nó nằm rất gần Thung Lũng Shadowmoon, nơi linh thiêng của bộ tộc Shadowmoon, được Ner'zhul lấy tên từ chính thung lũng đó, nhưng chưa có một Orc nào đã thấy được nó. Nó là một nơi linh thiêng, và loài Orc cũng rất tôn trọng nó. Ít nhất là cho đến bây giờ, khi mà Blackhand đang đứng trước cái nơi có giá trị “tinh thần” của loài Draenei cùng với đội quân ô hợp của ông ta và gầm rú. Ông ta bắt đầu tuyên bố : “Cái thành phố mà chúng ta đã chiếm nhiều thử thách hơn nơi này. Một ngày nào đó thủ phủ của chúng sẽ sụp đổ. Nhưng trước khi chúng ta phá hủy thành phố đó, chúng ta sẽ phá hủy chính con người của chúng! Chúng ta sẽ đánh nơi này, phá hủy mọi bức tượng của chúng, không chừa một thứ gì có ý nghĩa đối với chúng cả. Giết sạch mọi tên lãnh đạo tinh thần của chúng. Chúng sẽ mất đi nhuệ khí và lúc đó...lúc đó việc chiếm thành phố cuối cùng sẽ dễ như việc giết con sói con bị mù vậy!

Durotan, người đang đứng bên cạnh những chiến binh giáp trụ và kỵ sĩ, liếc nhìn Orgrim. Cũng như bao lần khác, người bạn cũ của anh đứng bên cạnh Blackhand, Orgrim đã trở thành một bậc thầy trong việc che giấu cảm xúc trên khuôn mặt, nhưng anh ta cũng không thể giấu cảm xúc của mình trước Durotan. Anh ta cũng biết điều này có nghĩa là gì. Đền thờ là nhà của Velen. Nhà tiên tri chỉ tình cờ ghé thăm Telmor cái ngày mà anh ấy cùng Durotan gặp ông; chỗ của ông là ở bên trong đền, nơi mà ông cầu nguyện và phục vụ như một vị hiền nhân hướng dẫn dân tộc của mình. Rất có thể họ sẽ phải giết ông ngay hôm nay nếu ông có ở đó. Đã rất khó khăn để giết Restalaan. Durotan sẽ cầu nguyện để không bị ép phải giết thêm Velen nữa... nếu có ai đó tồn tại cho anh cầu nguyện.

Sáu tiếng sau, Durotan gần như ngất xỉu khi đang đứng trên cầu thang dẫn ra lối đi lớn của đền thờ bởi vì lỗ mũi của anh bắt gặp một cái mùi. Cái mùi máu của người Draenei nay đã trở nên quen thuộc. Thứ mùi hôi thối của phân và nước tiểu à đặc biệt cái mùi sợ hãi dày đặc. Mùi thơm ngào ngạt của hương trầm. Máu dính đỏ để giày của Durotan trong lúc anh đang giẫm

lên những mảnh nhang rời rạc, tỏa ra một hương thơm tinh khiết, bằng cách nào đó làm cho mọi thứ mùi khác trở nên tệ hơn.

Durotan khụy xuống và nôn thốc tháo, cái vị tràn ngập miệng anh. Anh quỳ xuống và cố gắng nôn cho đến khi cái bao tử của anh gần như trống rỗng, và rồi với đôi bàn tay run rẩy, anh đưa chúng lên quẹt ngang miệng với nước và không ngừng vỗ liên tục vào mặt mình.

Một tràng cười thoải mái bước vào tai Durotan và anh đỏ mặt. Anh quay lại và thấy hai con trai của Blackhand, Rend và Maim, đang cười vào mình.

“Tinh thần tốt lắm,” Rend nói trong khi vẫn đang cười sặc sụa. “Đó là thứ chúng xứng đáng được hưởng – thứ chúng ta nôn ra.”

“Phải” – Maim nhắc lại. “Thứ chúng ta nôn ra!”

Maim đá một cái xác của một thầy tu mặc bộ áo choàng màu tím gần đó và bắt đầu đập lên nó. Durotan quay đi trong sự ghê tởm và kinh dị, tuy nhiên mọi thứ vẫn chẳng khác gì. Mọi Orc mà anh thấy được đều đang làm điều tương tự ới những cái xác : hăm hiếp chúng, lục soát, chỉ vào những cái áo choàng rách bươm đẫm máu và bắt đầu mĩa mai. Một vài tên khác thì liên tục làm đầy những cái túi của chúng với những cái chén, cái đĩa và những cái đế nển chạm khắc tinh xảo trong khi miệng không ngừng cắn những trái cây được dùng làm đồ cúng cho một thế lực nào đó mà loài Orc không thể hiểu được cũng như không muốn hiểu. Blackhand, ăn mừng thêm một chiến thắng của ông ta bằng cách nốc một thứ chất lỏng có cồn nào đó mà ông ta vừa tìm được, một vài vệt nước màu xanh lục bắn ra và vương vãi trên áo ông ta.

Đây có phải là thứ mà chúng ta đã trở thành ? Sát nhân những thầy tu vô hại, cướp những thứ linh thiêng với họ, những kẻ hăm hiếp cơ thể của họ ? Mẹ Kashur thân mến, theo một cách nào đó con thật mừng vì mẹ đã rời bỏ chúng con... Con không hề muốn Mẹ nhìn thấy cảnh này.

“Chúng đã chiếm được đền thờ” Kil’jaeden nói “Nhưng chúng vẫn chưa tìm thấy phần thưởng của ta.”

Giọng của Kil’jaeden vẫn ngọt như mật ong, tuy nhiên đuôi của hắc ta thì cứ quất không ngừng. Bao tử của Gul’dan tràn ngập nỗi sợ.

“Kẻ phản bội Velen chắc đã biết được bằng cách nào đó”, Gul’dan nói
“Ông ta vẫn được gọi là Nhà tiên tri mà”

Cái đầu khổng lồ của Kil’jaeden đứng đưa qua lại, và Gul’dan phải cố lắm mới giữ được bình tĩnh. Và rồi Kil’jaeden chậm rãi gật đầu.

“Người nói đúng,” – gã nói. “Nếu hẳn ta là một kẻ thù dễ dàng và ngu ngốc, ta đã tìm ra hắn từ lâu rồi.”

Gul’dan thở phào. Một phần trong hắn rất muốn hỏi về những gì Velen đã làm đối với đồng loại của mình – Gul’dan khá chắc về điều đó – mà có thể bị căm thù sâu đậm đến như vậy. Nhưng gã vẫn còn đủ trí khôn để giữ im lặng. Gã vẫn có thể sống chung với sự tò mò không thoả mái này vì đây là trường hợp đặc biệt.

“Với việc ngôi đền của chúng bị lấy đi cho những mục đích riêng của chúng ta. Đấng Vĩ Đại, chắc chắn những người còn lại tất cả sẽ chạy trốn vào trong thành phố. Chúng sẽ ở đó, nghĩ rằng mình an toàn, nhưng thay vào đó chúng sẽ bị mắc bẫy.”

Kil’jaeden xoa những ngón tay đỏ tươi của hắn và mỉm cười. “Phải,” hắn nói. “Phải. Ngôi đền sẽ là của người. Blackhand khá thoả mái khi thu mình trong Citadel. Nhưng trước khi người ra lệnh cho những con rối nhỏ của người tấn công thành trì của Draenei, ta có một món quà nhỏ cho bọn chúng.”

Ner’zhul chờ đợi cho đến khi Gul’dan hoàn thành. Ông ta quan sát dưới cái nắp khép hờ khi Gul’dan viết lá thư sau lá thư, dính những vết mực trên những ngón mủm mím của hắn, dùng cùng những ngón tay mủm mím đó để lột một miếng trái cây hoặc miếng thịt vào mồm của hắn. Đó là những lá thư quan trọng, vào thời điểm đó, thông thường thì Gul’dan sẽ được một trong những tên soạn thảo lẻo mép gửi đi những lá thư.

Ngôi đền đã được... thanh trừng, là từ Gul’dan đã dùng. Các linh mục nán lại để dừng cảm và điên rồ chống lại làn sóng của quân Orc đã bị giết với tốc độ và năng suất tàn nhẫn. Ner’zhul nghe thấy rằng những cơ thể đã bị xúc phạm, và thấy rằng một phần trong ông vẫn giữ lấy đủ lòng từ bi để suy nghĩ đó khiến ông kinh tởm. Những cơ thể bị xúc phạm đó đã đi xa, cũng như những vật phẩm thiêng liêng của họ. Phần lớn ngôi đền đã bị

đóng kín, Hội đồng và các thành viên không đòi hỏi nhiều chỗ. Một vài nội thất đã bị chiếm đoạt và sử dụng cho những nhu cầu của Hội đồng. Những vật còn lại đã bị rách xuống hoặc gỡ bỏ đi, thay thế bởi những vật trang trí u ám, gai nhọn đáng ngại mà đã nhanh chóng trở nên gắn kết chặt chẽ với Horde. Toàn bộ cấu trúc đã được đổi tên thành Black Temple, và thay thế cho những linh mục và nhà tiên tri, bây giờ nó được chuyển chủ thành những kẻ nói dối và kẻ phản bội. Và, Ner'zhul trầm ngâm trong chua chát, ông chắc chắn là một trong số đó.

[Xem ảnh 1](#)

Black Temple

Cuối cùng, Gul'dan đã hoàn thành. Hắn rắc lọ mực bằng bột để ngăn những vết bẩn rồi ngồi lại. Hắn ngược nhìn lên người thầy cũ của mình với vẻ ghê tởm được che đậy mỏng manh.

“Đề địa chỉ chúng và đem chúng đến chỗ người đưa thư. Ta muốn ông làm điều đó một cách nhanh chóng.”

Ner'zhul nghiêng đầu. Ông vẫn không thể tự ép mình cúi đầu trước tên học việc ngày xưa của mình và Gul'dan, hoàn toàn hiểu rõ Ner'zhul đã đau khổ như thế nào, không quá dồn ép nữa. Ông ngồi xuống cái ghế Gul'dan bỏ trống, và khoảnh khắc những sai chân nặng nề của Gul'dan đã không còn nghe thấy, ông ngay lập tức bắt đầu đọc.

Gul'dan hy vọng ông đọc những lá thư, tất nhiên. Và thực sự là không có gì chứa trong chúng mà Ner'zhul không biết. Ông gần như không hiện diện trong các cuộc họp của Shadow Concil, vì ông buộc phải ngồi ở một xó lạnh lẽo của Black Temple chứ không được phép xuất hiện tại bàn hội nghị bằng đá to lớn với những người có quyền lực thực sự. Ông không chắc chắn vì sao ông được phép, điều đó chỉ do một số lý do nào đó Kil'jaeden muốn ông ở đây. Nếu không, ông chắc chắn Gul'dan sẽ kết liễu ông ngay lập tức.

Đôi mắt của ông lướt qua những dòng chữ, và ông thấy kinh tởm bởi chúng. Ông cảm thấy hoàn toàn bất lực, giống như một con ruồi bị mắc kẹt trong thứ nhựa cây nhớp nháp mà đang chảy xuống những lớp vỏ cứng của cây olemba. Hoặc, đã từng. Từ những gì ông nghe thấy, các loài cây mà

cung cấp mật ngọt đều bị đồn, gỗ của chúng được dùng làm vũ khí, hoặc chúng bị chết. Ner'zhul rùng mình ra khỏi tường tượng rồi bắt đầu cuộn những lá thư lại, đôi mắt ông rú trên những mảnh giấy da chưa dùng, những lọ mực đầy và bút viết.

Ý nghĩ rất táo bạo khiến trái tim ông dừng lại tức thì.

Ông nhìn quanh một cách nhanh chóng. Ông hoàn toàn một mình, và không có lý do gì để mong đợi Gul'dan quay trở lại. Gu'dan, Kil'jaeden, hội đồng... họ nghĩ rằng ông đã ốm yếu, vô hại như một con sói già, không có nanh, làm ấm những cái xương già của nó bởi ngọn lửa, cho đến cuối cùng rơi vào giấc ngủ của cái chết. Và họ gần như đã đúng.

Gần như.

Ner'zhul đã chấp nhận với bản thân sự thật rằng ông có quyền lực mà đã bị tước đi khỏi ông. Quyền lực của ông, nhưng không phải ý chí của ông. Nếu ý chí cũng bị tước đi khỏi ông, ông sẽ không thể cưỡng lại Kil'jaeden trong tất cả. Ner'zhul không thể hành động trực tiếp, nhưng ông có khả năng liên hệ với một ai đó có thể.

Những ngón tay của ông run rẩy khi ông cầm một mảnh giấy da. Ông buộc phải trì hoãn một lúc lâu và trấn tĩnh bản thân trước khi ông có thể viết điều gì đó rõ ràng. Cuối cùng, ông nguệch ngoạc một tin nhắn ngắn gọn, thấm mực, rồi đóng nắp lại. Con sói không nanh. Nhưng con sói không quên nó đã từng như thế nào khi chiến đấu.

Càng lúc càng nhiều mệnh lệnh phải tuân theo. Durotan đã phát chán vì chúng. Họ không có thời gian nghỉ ngơi nào nữa, chỉ là xung trận, sửa chữa giáp, ăn thứ thịt ngày càng dai và xơ, ngủ ngay trên mặt đất, và lại một trận chiến khác. Đã qua rồi cái thời của tiếng trống, ăn uống no nê, cười nói và những nghi lễ. Tam giác hoàn hảo của Ngọn núi của những linh hồn ở đường chân trời đã bị thay thế bởi hình ảnh u ám, kinh khủng của một khối chớp mà thỉnh thoảng lại thả ra khói đen. Một vài người nói một sinh vật đã ngủ sâu bên trong lòng núi, và vào một ngày, nó sẽ thức giấc. Durotan không còn biết nên tin vào cái gì nữa.

Khi người đưa thư đi đến, Durotan lấy lá thư và bắt đọc nó với đôi mắt thần thờ. Đôi mắt của anh căng ra khi đọc, và trước khi anh hoàn thành nó, anh

đã đổ mồ hôi và run rẩy. Anh ngước lên, tự hỏi một cách điên rồ rằng nếu ai đó có thể thu thập được nội dung bức thư chỉ bằng cách xem anh đọc nó. Các Orc sải bước qua anh, bụi bám vào làn da nhám, bị bong tróc và bộ giáp méo mó. Không ai cho anh đến cả một cái nhìn lãnh đạm.

Anh vội vã đến gặp Draka, người duy nhất trên thế giới anh dám chia sẻ thông tin này. Đôi mắt của cô căng ra khi cô đọc.

“Còn ai khác biết về thứ này?” cô khẽ nói, đấu tranh để giữ cho khuôn mặt của cô bình thản.

“Chỉ có em,” anh nói, nhẹ nhàng tương tự.

“Anh sẽ nói cho Orgrim chứ?”

Durotan lắc đầu. Nỗi đau thắt tim anh. “Anh không dám. Anh ấy bị ràng buộc bởi lời thề phải nói cho Blackhand.”

“Anh có nghĩ Blackhand biết về điều này?”

Durotan nhún vai. “Anh không có ý kiến về việc ai biết gì. Anh chỉ biết rằng anh phải bảo vệ người dân của chúng ta. Và anh sẽ làm như vậy.”

Draka nhìn anh một hồi lâu. “Nếu chúng ta là một bộ tộc không làm điều này... chúng ta sẽ thu hút sự chú ý. Anh có nguy cơ bị trừng phạt. Thậm chí là lưu đày hoặc chết.”

Durotan đan một ngón tay vào bức thư. “Bất cứ một thứ nào trong đó đều tốt đẹp hơn những gì sẽ xảy ra nếu chúng ta vâng theo. Không, anh đã thề để bảo vệ bộ tộc của mình. Anh sẽ không để họ...”

Anh muộn màng nhận ra rằng giọng của anh đã nâng lên và một vài cái đầu đã bắt đầu quay về đó. “Anh sẽ không để họ làm điều này.”

Đôi mắt của Draka đong đầy những giọt nước mắt và cô nắm chặt cứng cánh tay của anh. Những móng tay của cô bấu vào da thịt của anh. “Đó,” cô ấy nói một cách dữ dội, “là lý do em trở thành bạn đời của anh. Em rất tự hào về anh.”

Chương 19

**Chương có nội dung hình ảnh*

Tôi tự hào về những di sản của mình. Tôi tự hào rằng tôi có thể gọi Durotan và Draka là bố mẹ mình. Tôi tự hào rằng Orgrim Doomhammer đã coi tôi là một người bạn và tin tưởng tôi trong việc lãnh đạo những người mà ông yêu quý.

Tôi tự hào về lòng dũng cảm của cha mẹ tôi... đồng thời, tôi đã mong rằng họ có thể làm tốt hơn. Nhưng tôi không ở vị trí của họ. Rất dễ sai lầm khi bạn chỉ việc ngồi xuống, chễm trệ trên vị trí của mình và tận hưởng cuộc sống, sau hàng thập kỉ bạn nhìn lại sự việc và nói rằng, “Anh nên làm điều này” hay “Anh nên nói điều kia”.

Tôi sẽ không phán xét bất kì người nào cứu mạng được những kẻ ý thức được chúng đang làm gì, biết rằng chúng đang đánh đổi mạng sống và số phận của người dân cho ham muốn nhất thời một cách vui sướng.

Còn những người khác... Tôi chỉ có thể lắc đầu và biết ơn rằng mình không bị ép phải quyết định như họ.

Gul'dan vui mừng đến mức không kiềm chế được bản thân. Hắn đã đợi thời điểm này từ lúc Kil'jaeden lần đầu nói về nó. Hắn muốn tiến nhanh hơn thầy của hắn. Nhưng Kil'jaeden cười và bảo hắn kiên nhẫn.

“Ta đã quan sát bọn chúng, và chúng vẫn chưa sẵn sàng đâu. Phải chọn thời điểm chuẩn xác, Gul'dan. Cùng một đòn đánh, đánh quá sớm hay quá muộn sẽ không giết được kẻ địch, chỉ làm chúng bị thương.”

Gul'dan nghĩ đó là một câu ẩn dụ kì quặc, nhưng hắn hiểu ý của Kil'jaeden. Và cuối cùng thì Kil'jaeden nghĩ loài Orc đã sẵn sàng.

Ở trung tâm Black Temple là một sân nhỏ nằm dưới trời đêm. Khi ngôi đền còn là của người Draenei thì cả khu vực này là một khu vườn xanh tốt với

một hồ hình vuông ở giữa. Những kẻ xâm lăng đã uống hết hồ nước ngọt thanh khiết này trong suốt mấy tuần qua mà không thềm làm đầy lại, giờ đây cả hồ nước chỉ còn có đá và gạch lát. Cây và hoa quanh đó đã khô héo hết với một tốc độ đáng kinh ngạc. Theo yêu cầu của Kil'jaeden, Gul'dan và Ner'zhul đứng bên cạnh cái hồ cạn. Cả hai người họ không biết điều gì sẽ xảy ra.

Họ đứng im một lúc lâu. Gul'dan bắn khoăn rằng có lẽ hắn đã làm ông chủ của hắn phiền lòng. Suy nghĩ đó làm hắn toát một giọt mồ hôi lạnh, và hắn liếc Ner'zhul một cách lo lắng. Hắn nghĩ có lẽ đêm nay tên Shaman ngang ngạnh đó sẽ bị giết vì dám không vâng lệnh. Ý nghĩ đó làm hắn khá lên chút. Hắn tiếp tục nghĩ và tưởng tượng những khổ hình mà tên Shaman đó sẽ phải chịu đựng, đột nhiên một tiếng sấm rất to nổ ra làm cả hai thốt lên. Gul'dan ngẩng lên trời. Nơi mà trước đây đâu đó có các chòm sao thì giờ chỉ là vùng trống rỗng đen ngòm. Hắn nuốt mạnh, chăm chú nhìn vào vùng trời tối.

Bất ngờ một vùng tối cuộn cuộn nổi lên, phát ra xung động. Rồi nó bắt đầu xoáy thành hình xoắn ốc, càng lúc càng nhanh. Một ngọn gió hất tóc của Gul'dan và quần quanh áo choàng của hắn, lúc đầu thì nhẹ, sau đó thì mạnh dần, đến mức Gul'dan cảm giác như cơn gió đang chà vào da hắn. Mặt đất dưới chân hắn rung lên. Qua khóe mắt hắn thấy môi Ner'zhul mấp máy gì đó nhưng hắn chẳng nghe được gì. Gió thổi ào ào, mặt đất dưới chân hắn rung càng lúc càng dữ dội khiến cho hắn khó đứng vững.

Và rồi bầu trời nứt ra.

Một thứ gì đó chói rực sáng lao xuống ngay trước mặt Gul'dan và Ner'zhul. Nó va vào đất mạnh đến mức Gul'dan bị đánh văng ra. Trong một phút kinh khủng, hắn không thể thở được; hắn chỉ nằm dưới đất và hỗn hển như một con cá sắp chết khô cho đến khi phổi của hắn cuối cùng cũng nhớ ra cách hoạt động và hắn hít lấy hít để luồng không khí.

Hắn đứng lên, cả người hắn run bần bật, và rồi hắn lại hụt hơi khi nhìn thấy sinh vật ấy.

Nó cao hơn hắn, hàng đồng đất bắn ra khi nó lắc 4 chân guốc và đập đôi cánh da lớn một cách khó chịu. Lông của nó tạo thành một cái bờm, vòng

xuống cổ nó và vòng ra sau lưng. Mắt nó phát ra ánh sáng như những ngôi sao sau lửa và đôi ngà trể xuống phản chiếu ánh sáng mờ mờ khi nó há miệng. Trong miệng có cả hàng răng sắc nhọn, và phần dưới của nó càng làm cho Gul'dan muốn lăn ra đất và khóc vì quá kinh khiếp. Bằng cách nào đó, hắn vẫn đứng vững và giữ được im lặng trước con quái vật. Nó giơ nắm tay lên trời và lắc cất lực, sau đó nó cúi đầu xuống và nhìn vào 2 tên Orc đang rúm ró và run cầm cập.

Thứ đó là gì vậy? Gul'dan há hốc mồm.

Đột nhiên Kil'jaeden xuất hiện, nhìn Gul'dan và mỉm cười dữ tợn.

“Hãy nhìn phó tướng của ta, Mannoroth. Kẻ đã hết lòng phục vụ ta và sẽ luôn như thế. Ở thế giới khác, bọn chúng gọi hắn là Kẻ Hủy Diệt. Nhưng ở đây, hắn là cứu tinh của người, Gul'dan.” Kil'jaeden thì thầm, và Gul'dan lại tự dưng cảm thấy yếu đuối và kinh tởm. “Người biết thứ mà ta sắp tặng cho người là gì chứ?”

[Xem ảnh 1](#)

Mannoroth

Gul'dan nuốt mạnh. Hắn không dám liếc Ner'zhul lần nữa vì hắn cảm thấy ông ta đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Phải, hắn biết rõ thứ mà Kil'jaeden sẽ ban tặng. Sức mạnh vô hạn... đổi lại là nô lệ đời đời. Kil'jaeden đã định ban tặng nó cho Ner'zhul, đổi lại Ner'zhul phải chấp nhận thứ sau đó. Và Ner'zhul đã từ chối. Ông ta không muốn đổi lấy đại họa cho người dân.

Gul'dan chẳng ngại ngần gì, hắn chỉ muốn có được phần thưởng của Kil'jaeden. “Tôi biết, thưa Kẻ Vĩ Đại.” Gul'dan nói, ngạc nhiên bởi sự chắc chắn và bạo dạn trong giọng hắn, “Tôi biết, và tôi chấp nhận quà tặng hào phóng nhất của ngài.”

Kil'jaeden mỉm cười. “Rất tốt,” hắn nói. “Người thông thái hơn thầy của người rồi đấy.”

Tự tin và phấn chấn, Gul'dan nhìn Ner'zhul đắc thắng. Người Shaman nhìn chăm chăm vào tên học trò cũ vẻ van nài. Ông ta không được phép nói, nhưng không cần vậy. Cho dù họ đang dưới ánh sáng mờ nhạt của các vì sao, biểu cảm đó của ông ta vẫn rất dễ nhận ra.

Môi của Gul'dan cong lên, và hắn quay lại để nhìn Mannoroth. Dù vẫn còn bị ấn tượng mạnh, nhưng nỗi sợ của hắn đã nhường chỗ cho ham muốn sở hữu sức mạnh. Hắn nhìn vào sinh vật đó, biết rằng nó, cũng như hắn, được chủ nhân đánh giá cao. Cả hai là đồng đội tốt của nhau.

“Chỉ một lưỡi dao đặc biệt có thể đáp ứng những yêu cầu của ta dành cho người,” giọng Kil'jaeden vang rền. Hắn chìa tay ra. Cây dao găm có vẻ khá nhỏ so với cái lòng bàn tay khổng lồ, tuy nhiên nó lại trở nên khá lớn khi Gul'dan chụm những ngón tay của chính hắn lại xung quanh nó.

“Thứ này đã được trui rèn trong ngọn lửa của ngọn núi ở đằng xa kia,” Kil'jaeden nói, chỉ tay về phía ngọn núi đang bốc khói. “Những thuộc hạ của ta đã tốn khá nhiều thời gian và công sức để làm ra nó. Người biết phải làm gì rồi đó, Mannoroth.”

Con vật gật cái đầu khổng lồ của nó. Cái đuôi nó ngoe nguẩy để giữ thăng bằng cho thân hình đồ sộ, nó đang quỳ trên hai chi trước và thêm một cánh tay trợ giúp. Nó lật ngửa tay lên, để lộ phần da thịt dễ tổn thương ở phần cổ tay.

Trong một giây, Gul'dan trở nên do dự. Nếu đây chỉ là một trò lừa đảo, hay một bài kiểm tra? Nếu như Kil'jaeden không thật sự muốn gã làm điều này? Sẽ ra sao nếu gã thất bại?

Nếu Ner'zhul đã đúng thì sao?

“Gul'dan,” Kil'jaeden lên tiếng, “Mannoroth nổi tiếng với khá nhiều thứ nhưng kiên nhẫn không phải là một trong số đó.”

Mannoroth gừ nhẹ và đôi mắt xanh của nó lấp lánh. “Ta rất chờ đợi điều gì sẽ xảy ra với tất cả các người..... Làm đi!”

Gul'dan nuốt nước bọt đánh ực, gã giơ con dao lên, nhắm ngay chỗ thịt lộ ra của Mannoroth ở cổ tay mà chém xuống thật mạnh với cái cạnh bén ngọt sáng loáng của con dao.

Và gã đột nhiên bị đánh văng về phía sau bởi cú đập xuống đất trời giáng của con vật và Mannoroth bắt đầu thét lên đau đớn. Choáng váng, gã ngước đầu lên, chớp mắt cố gắng để nhìn cho rõ.

Một thứ chất lỏng nóng hổi chảy ra xối xả từ vết thương, phát ra ánh sáng màu xanh lục yếu ớt khi chúng được đổ vào trong cái bình chứa của những

linh mục Draenei. Vết thương so với cơ thể khổng lồ của Mannoroth thì chẳng đáng là bao, tuy nhiên máu vẫn cứ tuôn trào như thể một thác nước vậy.

Một cách yếu ớt, Gul'dan nhận ra được rằng Ner'zhul, kẻ yếu đuối, đang khóc. Gul'dan không thể rời mắt khỏi dòng máu xấu xa đang chảy, chảy không ngừng, từ cái sinh vật đang gặm thét và quằn quại trong đau đớn. Gã đứng dậy và bước đi dọc các cạnh của cái bể chứa, trong khi gã rất, rất cẩn thận để không chạm vào cái thứ chất lỏng đang bắn ra từ vết thương mà chính gã đã gây ra.

“Hãy nhìn đây, máu của Kẻ Hủy Diệt,” Kil'jaeden la lên. “Nó đốt cháy đi tất cả những kẻ sẽ không tuân mệnh người, Gul'dan. Nó làm sạch tất cả những suy nghĩ do dự, sự nhầm lẫn, hoặc sự không chắc chắn. Nó tạo ra một cơn đói có thể được định hướng bởi cách của người. Con rối của người nghĩ hẳn điều khiến Horde, nhưng hẳn đã sai. Shadow Concil nghĩ rằng chúng cai trị Horde, nhưng chúng cũng sai.

Gul'dan ngược mắt khỏi cái bể chứa vẫn đang chảy cái chất lỏng xanh lục từ cái tay bị thương của Mannoroth để nhìn thẳng vào Kil'jaeden.

“Gul'dan, sớm thôi, người sẽ là kẻ cai trị Horde. Chúng đã sẵn sàng. Chúng sẽ thêm khát những gì mà người cho chúng.” Gul'dan lại một lần nữa quay người nhìn vào cái thứ chất lỏng đang chảy.

“Hãy gọi bọn chúng tới. Làm cho chúng thỏa mãn cơn thèm đó bằng thứ nước này.”

Tiếng tù và đã trở nên quen thuộc đánh thức Horde và triệu tập họ đến sân tập trung được cất lên trước khi trời sáng. Durotan vẫn còn chưa chợp mắt; Anh không còn ngủ nhiều như trước nữa. Anh và Draka ra khỏi giường một cách im lặng và sửa soạn trang phục.

Đột nhiên anh nghe thấy cô phát ra một âm thanh ngạc nhiên. Anh ngay lập tức quay người để thấy cô đang nhìn chăm vào anh, đôi mắt tròn tròn kinh ngạc.

“Cái gì thế?” Anh hỏi.

“Da...Da của anh,” cô khẽ nói. Anh nhìn xuống ngực trần của mình. Da của anh khô khốc và tróc vảy và khi anh gãi nó, lớp da ở bên dưới dường

như có màu....xanh. Anh nhớ rằng đã nhìn thấy màu sắc tương tự ở da của Ghun trẻ tuổi không lâu trước đây.

“Chỉ là do ánh sáng thôi.” Anh nói, cố gắng trấn an cả 2 người. Cô không phải là người dễ bỏ qua như vậy. Draka nhắc tay của cô lên và gãi. Da của cô cũng có màu xanh như vậy. Đôi mắt tối sẫm của cô nhìn anh. Cả 2 đều nhìn thấy điều đó. Nó chẳng phải là trò đùa của ánh sáng gì hết.

“Chuyện gì đang xảy ra với chúng ta thế này?” Draka hỏi.

Durotan không có câu trả lời. Họ tiếp tục chuẩn bị trong sự im lặng, và khi anh ra ngoài để tới sân tập trung, đôi mắt Durotan tiếp tục mãi nhìn vào cánh tay của anh, cái màu xanh xa lạ của làn da anh ẩn bên dưới bộ giáp kim loại.

Thông báo về buổi tập hợp đến vào trưa hôm qua, trong buổi huấn luyện những cậu Orc trẻ. Durotan vẫn chưa quen nhìn những cô cậu nhóc mà, chỉ vài tháng trước thôi, vẫn còn đi chưa vững gờ cầm kiếm và rìu với sức mạnh đáng kinh ngạc. Chúng dường như hài lòng với trạng thái này, thậm chí thỏa mãn, nhưng Durotan chỉ có thể lắc đầu mỗi lần anh thấy chúng.

Durotan nhận ra rằng anh thậm chí còn chẳng còn chút tò mò nào về những mục tiêu sắp tới nữa. Nó sẽ lại như những lần trước – thăm sát, điên cuồng, sự nhơ bẩn của những cái xác. Gần đây, những thi thể của một liệt sĩ Horde bị để mặc lại nơi mà anh ta ngã xuống, vũ khí và giáp bị tước lấy để dùng cho những chiến binh đang còn thở. Đôi khi bạn bè hoặc người thân trong gia đình cúi đầu trước thi thể một lúc, nhưng kể cả những việc như vậy dần xảy ra ngày một ít đi. Đã xa rồi những ngày của việc mang về những những người quá cố đầy danh dự và đặt họ ở lễ đài trên những dàn hỏa táng, những linh hồn họ được gửi bằng tất cả sự trang trọng để gia nhập cùng tổ tiên. Giờ đây, chẳng còn thời gian cho lễ đài, hay là hỏa táng, hay là cho tổ tiên. Chẳng có thời gian cho những người đã chết. Dường như là chẳng còn thời gian cho bất kỳ việc gì cả, trừ việc giết hại Draenei và rèn vũ khí áo giáp để quân đoàn Horde có thể ra ngoài và tiếp tục những công việc đó.

Anh đứng ngây ngốc ở sân tập trung, đợi chờ mệnh lệnh dành cho anh. Blackhand đi đến cổng của bản doanh, nơi mà mọi người có thể nhìn hẳn rõ

nhất. Hôm nay có một trận gió. Cờ hiệu của các bộ tộc phấp phới trong gió giữa vùng đất trống trải.

“Chúng ta còn cả một trận chiến dài ở trước mắt,” Blackhand gào lên. “Các người được lệnh chuẩn bị quân trang. Ta hi vọng các người đã nghe rõ. Những chiến binh, vũ khí các người phải sẵn sàng và giáp của các người phải thật chắc chắn. Thầy thuốc, chuẩn bị trang bị, nước thuốc, và băng gạc luôn sẵn sàng trên tay các người. Nhưng trước khi chúng ta hành quân chiến đấu, chúng ta sẽ hành quân tới vinh quang trước.”

Hắn nhắc tay và chỉ về một phương xa, hướng mà ngọn núi buồn thảm nhô lên phía bầu trời đang nhả khói đen.

“Đó là điểm đến đầu tiên của chúng ta. Chúng ta sẽ đứng trên ngọn núi... Và những gì xảy ra tại đó sẽ được nhớ tới cả ngàn năm về sau. Đó sẽ là sự khởi đầu của việc loài Orc sẽ biết đến quyền năng mà chúng ta chưa từng được nếm trải qua.”

Hắn dừng lại để đám đông rộ lên, gật đầu, hài lòng ra mặt, và những lời thì thầm lan rộng ra đám đông.

Durotan ghen ngào. Vậy là...nó có thể là hôm nay...

Chẳng ai nói lời thừa thãi nào trái với ý hắn cả. Blackhand kết thúc bài diễn thuyết bằng với, “Chúng ta đi nào ! ”

Quân đoàn Horde hành quân với một sự hăng hái, tò mò và háo hức bởi những lời của Blackhand. Durotan nhìn thoáng qua Draka, người gần như là gật đầu đồng ý tuyệt đối vào kế hoạch của anh. Rồi, lê đôi chân nặng trĩu của anh, anh bước theo, hòa vào dòng người.

Có một lối đi hẹp, dốc dẫn lên ngọn núi đầy khói để tới một vùng cao nguyên lớn. Durotan nhìn nó giống như là một chỏm trên sườn núi đã bị cắt gọn bởi một nhát chém sắc lẹm, hoàn hảo đến mất tự nhiên. Anh rợn người khi nghĩ về chuyện đó. Chẳng có gì xuất hiện trong cuộc sống của anh dạo gần đây là tự nhiên cả, dường như là thế. 3 phiến đá trơn láng màu đen nằm xếp thành hàng, một phần chìm trong đất. Chúng thật đẹp, nhưng cũng vô cùng mờ ám. Đạo quân Orc đã mệt sau một chuyến hành trình dài dưới trời nắng trong khi mặc đầy đủ giáp trụ và mang theo quân trang, và Durotan tự hỏi về logic của chuyện này. Chẳng có lí nào để làm mệt mỏi những chiến

binh trước trận đánh cả. Có lẽ cuộc tấn công sẽ diễn ra sau đây, vào ngày mai khi mà họ được nghỉ ngơi. Durotan ngạc nhiên là, khi mọi người tập hợp lại và trật tự, không phải Blackhand dẫn dắt họ, mà lại là Gul'dan. « Cách đây không lâu, » Gul'dan nói, « Khi mà chúng ta còn là những người rải rác. Chúng ta tập hợp lại mỗi năm 2 lần, và rồi chỉ để hát hò, nhảy múa, đánh trống và đi săn. » Hăn nói những chữ đó bằng một giọng ngắt quãng và đầy vẻ khinh thường. Durotan nhìn xuống. Cả thế kỷ, các bộ lạc đến với nhau tại lễ hội Kosh'harg. Nó không phải thứ gì ngu ngốc, như là giọng Gul'dan đề cập đến, mà là một thứ gì đó cổ kính và quyền năng. Nó là thứ giúp cho các bộ lạc khỏi chiến tranh với nhau. Nhưng hăn nó phải diễn ra từ lâu lắm rồi, như cái cách mà những tên Orc xung quanh anh đang thể hiện ra. Họ, cũng thế, cầu nhau phản đối, lắc vũ khí của họ một cách mãnh liệt, và nhìn như là đang xấu hổ vậy. Kể cả những kẻ đang là Shaman cũng thế.

« Giờ đây, hãy nhìn chúng ta ! Chúng ta đứng vai kề vai, bộ lạc đứng cùng bộ lạc. Laughing Skull đứng cạnh Dragonmaw, Thunderlord đứng cạnh Warsong, tất cả đều dưới sự dũng mãnh, lãnh đạo tài tình của Blackhand – kẻ mà đã được chọn để hợp nhất các người. Vì Blackhand ! » Một tràng vỗ tay cất lên. Durotan và Draka không tham gia việc này.

Mọi người đều hô hào hưởng ứng nhưng Durotan và Draka vẫn bất động.

“Dưới sự dẫn dắt của ngài và sự ban phước của những người đồng minh, chúng ta ngày càng lớn mạnh và tự hào. Kỹ năng và công nghệ chế tạo của đại tộc trong 2 năm nay đạt thành tựu lớn hơn những gì chúng ta có trong 2 thế kỷ. Mỗi hung hiểm từng phủ trùm chúng ta đã bị vỡ và chỉ cần một đợt tấn công cuối cùng trước khi nó sụp đổ hoàn toàn. Nhưng việc đầu tiên... trước hết, chúng ta cần cống hiến bản thân mình để nhận được sự ban phước từ bề trên.”

Gã cuối thấp người rồi giơ một chiếc cốc lạ lên cao. Chiếc cốc như được tạo tác từ chiếc sừng của một sinh vật nào đó, nhưng Durotan chưa từng thấy chiếc sừng nào vàng nào cong và to lớn đến vậy. Khi màn đêm bao trùm lấy chiếc cốc, họa tiết được chạm khắc trên nó trông như phát ra 1 thứ ánh sáng mờ ảo. Phần nước trong chiếc sừng cũng phát sáng theo. Khi

Gul'dan đưa chiếc cốc về ngang người, một luồng ánh sáng vàng xanh phát ra từ trong chiếc cốc làm mọi thứ trở nên nguy dị.

“Đây là chiếc cốc của sự hợp nhất” Gul'dan nói bằng trong sự cung kính. “Đây là chiếc cốc của sự tái sinh. Ta sẽ trao nó cho các trưởng tộc và người trong tộc có khao khát được nhận sự ban phước từ đấng bề trên, những người đã đối xử rất tốt với chúng ta sẽ nhận nó từ tộc trưởng của mình. Ai? Ai sẽ bước lên đầu tiên tuyên thệ về lòng trung thành của mình với bề trên và nhận được sự ban phước từ ngài?”

Gul'dan nhích tay sang bên phải, hướng về phía Blackhand. Một gã Orc khác nhìn mặt đến mức hở miệng khi một giọng nói thô kệch và thân thuộc vang lên.

Không, Durotan nghĩ. Không phải anh ta...

Draka giật mạnh cánh tay của Durotan. “Anh có định sẽ cảnh báo anh ta không?”

Cổ họng Durotan nghẹn lại. Anh không thể nói. Anh lắc đầu: Không. Đã có lần, anh trông thấy một gã Orc yếu đuối trở nên điên cuồng. Nhưng anh không thể mạo hiểm tiết lộ điều đó cho dù biết chuyện gì sắp sửa xảy ra. Kể cả với Grom Hellscream.

Tộc trưởng của Warsong đi xuyên qua đám đông rồi đứng trước mặt Gul'dan. Blackhand trông có vẻ khó chịu trước Hellscream. Cả Gul'dan và Blackhand đều dự đoán anh ta sẽ là người uống đầu tiên. Miệng Gul'dan mở một nụ cười “Ai cũng phải giành lấy khoảnh khắc của mình, Grom ạ” gã nói rồi hơi khom người đưa chiếc cốc chứa chất lỏng màu xanh đang xoáy tròn bên trong cho Grom. Từng đợt vệt sáng và hơi nóng bốc ra từ chiếc cốc và gương mặt Grom như đang sẵn sàng gieo rắc nỗi khiếp sợ lên quân địch và nhận sự kính nể từ quân đồng minh. Tình hình đang trở nên đáng báo động. Grom không hề do dự. Anh đưa chiếc cốc gần lại và nốc cạn. Durotan căng thẳng chờ xem những gì sắp sửa diễn ra. Có lẽ sau tất cả, lá thư không được gửi đi bởi người đã chúc anh bình an là một cái bẫy. Gul'dan lấy chiếc cốc từ tay Grom ngay sau khi anh uống. Gã nghi ngờ trong một vài giây, đám đông bắt đầu bàn tán trong lo lắng. Durotan khiếp sợ nhìn chăm chăm vào cơ thể đang run lên của Grom. Bờ vai nhỏ so với

một thanh niên Orc của anh đang bị kéo rộng ra. Bộ giáp kêu lên những tiếng ken két vì cơ thể mới tràn đầy sức mạnh này. Grom chậm chậm đứng thẳng. Vẫn dáng người cao ấy nhưng cơ bắp trở nên rắn chắc hơn nhờ vào thứ nước xanh lá ấy, anh nhìn vào đám đông.

Những gì Durotan có thể thấy Grom trông rất thỏa mãn và mạnh khỏe, trừ chiếc răng nanh ra, da thịt anh ta chuyển sang màu xanh lá. Grom ngửa cổ rồi hét lên 1 tiếng. Âm thanh ấy như tạo thành một con dao xé toạc cơ thể để lại sự tổn hại. Durotan bật tai lại như những người khác nhưng anh không thể rời mắt khỏi khuôn mặt của Grom. Đôi mắt anh ta bốc lên màu của máu.

“Người cảm thấy thế nào, hỡi Grom Hellscream của tộc Warsong?” Gul’dan hỏi với một giọng điệu ôn hòa dị thường. Sự hưng phấn tột độ ấy mãnh liệt đến mức nó như làm anh ta đau đớn “Ta cả... tuyệt vời! Ta cảm thấy...” Tiếng anh ta ngắt quãng rồi rống lên lần thứ 3 như thể nó là tiếng khóc chào đời. “Máu của lũ Draenei... Ta muốn xé toạc bọn chúng... Máu của chúng sẽ bắn lên mặt ta... Ta sẽ uống cho tới khi kiệt sức! Ta cần máu!”

Lòng ngực anh ta căng phồng theo sự bộc phát cảm xúc 1 cách mãnh liệt, nắm đấm siết chặt rồi nới lỏng. Trông anh ta như chuẩn bị tấn công cả một thành phố chỉ cần bằng tay không... và Durotan nghĩ rằng anh ta có thể thắng trận chiến đó. Hellscream ra hiệu cho thị tộc của mình.

“Chiến binh của tộc Warsong. Tiến tới phía trước! Không ai có thể từ chối sự khoái trá này cả!”

[Xem ảnh 2](#)

Grom Hellscream – trước và sau khi uống máu quý

Người của tộc Warsong vội tiến đến, tất cả đều háo hức muốn biết cảm giác mà tộc trưởng của họ đang thưởng thức. Chiếc cốc được chuyển từ người này sang người khác và họ đều uống cạn. Tất cả đều co rúm lại vì đau đớn trong phút chốc; khi cơn đau đi qua trên gương mặt họ biểu lộ sự thống khoái và gia tăng về sức mạnh. Trong đôi mắt những người đã uống nước từ chiếc cốc đều nhuốm đỏ. Blackhand quan sát mọi thứ, nét mặt càng sa sầm. Khi người cuối cùng của tộc Warsong tiến hành nghi lễ, gã hô to “Ta

sẽ uống” rồi nhận lấy chiếc cốc và nốc một ngụm lớn. Trước đó gã đã tháo bộ giáp của mình, và thớ cơ đang phình to dưới lớp da xanh lá bị kéo căng. Mọi chuyển biến đều có thể nhìn rõ bằng mắt thường và đôi mắt gã cũng trở thành đỏ ngầu. Gã ra hiệu cho 2 đứa con của mình Maim và Rend, chúng đẩy những người khác ra để chạy lên phía trên thật nhanh. Durotan trông thấy được đứa con gái duy nhất của Blackhand, Griselda, anh lo ngại rằng cô cũng sẽ bước lên và nhận chiếc cốc nhưng Blackhand nhếch mép “Không phải người” Ông gầm lên. Griselda lùi lại như thể bị đánh. Durotan luôn có biệt nhãn với cô gái này, anh thở phào nhẹ nhõm. Blackhand định bụng sẽ làm cô thẹn thay vì không có ý trao cô món quà lớn này. Blackhand ra hiệu cho Orgrim.

“Tới đây nào Orgrim, người bạn của ta! Hãy cùng uống nó với ta!”

Ngay vào lúc này, kể cả khi người bạn thân nhất của mình được gọi lên để uống thứ dung dịch đen tối ấy, Durotan vẫn không thể thốt lên bất cứ gì. Nhưng may thay, anh không cần phải làm điều đó. Orgrim cuối đầu “Tộc trưởng của tôi. Tôi sẽ không lấy đi vinh quang đó của ngài. Tôi là người đứng dưới ngài và tôi không muốn giành lấy vị trí của ngài.”

Durotan lại thấy nhẹ nhõm. Orgrim đã chứng kiến những gì Durotan thấy, tuy rằng anh không được cảnh báo những thông tin mà Durotan được biết nhưng anh không phải là thằng ngốc. Anh làm chủ linh hồn của mình và anh sẽ không trao nó cho bất cứ ai chỉ để đổi lấy một thứ sức mạnh gây tàn phá cơ thể và khiến đôi mắt một người bốc đầy sát khí thể kia.

Đến lượt các tộc trưởng khác tạo thành hàng, cảm thấy lo lắng vì sự ban phước này làm 2 vị tộc trưởng nổi danh của loài Orc rất phẫn khích. Durotan vẫn không có bất kì động tĩnh nào. Drek'Thar ghé sát vào và thì thầm với anh “Tộc trưởng – ngài không muốn được ban phước sao?” Durotan lắc đầu “Không. Và ta cũng không cho phép người trong tộc uống thứ nước đó.” Drek'Thar cau mày, ông ngạc nhiên “Nhưng... Durotan, rõ ràng thứ nước ấy mang lại sức mạnh to lớn và một ý chí mãnh liệt. Ngài thật thiếu sáng suốt nếu không sử dụng nó!”

Durotan tiếp tục lắc đầu, anh nhớ lại nội dung của lá thư. Ban đầu anh đã tỏ ngờ vực; nhưng bây giờ anh chắc chắn về nó “Tôi sẽ là thằng ngốc nếu tôi

uống nó”, anh đáp lại ngay và khi Drek'Thar sắp sửa phản đối, anh khiến vị Shaman già im lặng bằng một cái nhìn. Câu nói của Velen vang lên trong đầu Durotan: *Chúng tôi đã chọn sẽ không bán đi linh hồn của mình và do đó chúng tôi bị trục xuất.* Durotan biết rất rõ rằng một khi loài Orc uống nước từ trong cốc, họ sẽ mất đi mọi thứ kể cả chính mình. Gul'dan đang làm chính xác những gì mà lãnh tụ của người Draenei đã làm gì trên hành tinh chết của họ. Hẳn ta đã đẩy họ vào cảnh nô lệ. Lịch sử đang lặp lại và vào lúc này chính Durotan là người phải đứng lên vì tương lai của loài Orc. Có lẽ anh và thị tộc của mình sẽ giống như những người Draenei – bị trục xuất. Nhưng nó không quan trọng. Anh đang đi vào con đường đúng đắn. Anh nhận ra rằng mọi tộc trưởng đều đã nhận và uống nước trong cốc và chỉ còn lại mình anh. Gul'dan gọi anh tiến tới “Durotan dũng mãnh! Người hùng của Telmor” Durotan cố giữ vẻ mặt bình tĩnh. “Đến đây và tham gia cùng những tộc trưởng khác. Phần của người đã được rót đầy.”

“Ta sẽ không uống nó Gul'dan.”

Qua ánh lửa từ những ngọn đuốc. Durotan có thể thấy cơ mặt Gul'dan đang biến dạng. Gã nheo mắt phải

“Người từ chối món quà này? Người nghĩ rằng mình mạnh hơn những người khác?”

Những tộc trưởng khác tỏ vẻ khó chịu, lông mày ướm đậm mồ hôi, hơi thở gấp gáp như thể đang chạy. Durotan không vướng vào bẫy “Đó là quyết định của ta.”

“Có lẽ người của người sẽ nghĩ khác”, Gul'dan đưa tay ra ám chỉ tộc Frostwolf nằm trong sự bành trướng thế lực của mình.

“Người có cho phép họ không?”

“Không. Tộc của ta sẽ theo ta kể cả khi ta chết. Và đây là điều ta chọn.”

Gul'dan bước xuống khỏi bệ đá rồi tiến tới Durotan. Gã ghé sát vào tai Durotan thì thầm “Người biết được những gì và bằng cách nào?”

Một lời đe dọa nhưng Durotan lại tràn đầy hy vọng. Gul'dan đang cảm thấy bị lấn át. Nhưng thay vì gửi đến một sát thủ để dẹp bỏ cái gai trong mắt, hẳn đang ép Durotan quy phục. Gã vừa mới thừa thận những gì trong bức

thư ẩn danh đó là thật. Durotan nhận ra mình có thể bảo toàn mạng sống và bảo vệ thị tộc của mình.

Anh nói, đủ trầm “Ta biết vừa đủ. Và người sẽ không biết tại sao đâu.”

Gul’dan lùi lại rồi cười gượng “Dĩ nhiên đó là lựa chọn của người Durotan, con trai của Garad. Và nếu người chọn từ chối được ban phước, vậy người sẽ phải gánh chịu hậu quả.”

Từng câu chữ đều sắc bén như dao nhưng Durotan không để tâm. Một ngày nào đó, anh có lẽ phải quan tâm những gì Gul’dan sắp đặt cho mình.

Nhưng không phải hôm nay!

Gul’dan trở về vị trí rồi nói to “Những ai muốn được ban phước từ vị chúa tể Kil’jaeden vĩ đại đều đã được nhận. Hãy xem nơi này như một mảnh đất thánh, tại đây loài Orc chúng ta sẽ bước lên một tầm cao mới. Hãy xem ngọn núi hùng vĩ này là đền thờ dành cho chúa tể Kil’jaeden, nơi ngài trị vì và ban phước để chúng ta có thể lột xác trở thành những bản thể tốt nhất, tốt hơn những gì chúng ta đang có.”

Gã lùi lại rồi gật đầu với Blackhand. Đôi mắt ông rực đỏ, bộ giáp phản chiếu ánh lửa, Blackhand giơ tay và rống to “Đêm nay, chúng ta sẽ làm nên lịch sử. Chúng ta sẽ đánh sập tòa thành cuối cùng của kẻ thù, chặt đứt tứ chi của chúng, tắm trong máu của chúng. Chúng ta đi xuyên qua các con đường trong thủ phủ của chúng như những cơn ác mộng đáng sợ nhất. Máu và sấm sét. Chiến thắng sẽ thuộc về chúng ta.”

Durotan nhìn kinh ngạc. Ngay trong đêm nay? Chẳng hề có chiến lược nào. Đây không phải là những ngôi làng nhỏ Blackhand đã tấn công mà là thủ phủ của người Draenei. Đây là mảnh đất cuối cùng của họ, và anh chắc chắn rằng những người tị nạn sẽ chiến đấu mãnh liệt hơn những trận đánh trước như những con thú bị dồn đến đường cùng. Anh nhớ lại những cỗ máy phục vụ cho chiến tranh vừa mới được chế tạo đã được Blackhand điều động đến một nơi không ai biết.

Điên rồ. Đây thật sự là một điều rất điên rồ.

Và khi anh nhìn những cơ thể vạm vỡ đang la hét xung quanh mình, mắt của họ đều là 2 đốm lửa, anh nhận ra rằng thế giới đang dần khắc nghiệt hơn những gì anh nghĩ.

Những người đã uống thứ nước từ chiếc cốc tế thần đều trở nên cuồng bạo. Grom Hellscream đang nhảy gần đồng lửa, khuấy khoăn cánh tay cơ bắp của mình, ánh lửa bám trên làn da đã từng là màu nâu giờ chuyển sang xanh lá. Durotan sừng sốt, đầy sợ hãi, nhìn vào những đôi mắt ấy giống như đám sinh vật nô lệ các Warlock mặc sức điều khiển; làn da xanh đó là màu đã làm ô uế các Warlock, giống như với Ghun, và nó đang bắt đầu hủy hoại những thứ mà anh yêu quý bằng cả trái tim.

Anh nghĩ đến một đoạn của lá thư được viết bằng ngôn ngữ cổ nhưng những người có kiến thức uyên bác – những vị Shaman và tộc trưởng có thể biết:

Mọi người sẽ được yêu cầu uống thứ nước đó. Đừng. Đó là máu của những linh hồn đói khát, và nó sẽ nuốt chửng lấy linh hồn của người uống và những ai tiếp xúc. Nó sẽ biến người đó thành nô lệ mãi mãi. Vì những gì mà chúng ta yêu quý trong cuộc đời, đừng uống.

Ngôn ngữ cổ ấy có một danh từ riêng cho từ “linh hồn đói khát”

Đây là những gì được kiểm tra bởi ý muốn của các Warlock nhưng chẳng có tác dụng gì. Những người Durotan từng gọi là bạn hoặc thù đều đã uống dung dịch ấy, máu của những sinh vật có linh hồn tăm tối. Và Durotan đang nhìn những người Orc nhảy múa trong cuồng dại dưới ánh lửa trước khi họ tràn xuống chân núi, kích động và tràn đầy năng lượng kì dị sắp sửa tấn công vào thành phố vững chắc nhất thế giới.

Những linh hồn đói khát.

Dae'mons. Ác quỷ.

Chương 20

**Chương có nội dung hình ảnh*

Ta đã nói chuyện với nhiều người từng chứng kiến cảnh sụp đổ của thành phố Shattrath. Khi ta hỏi họ về chuyện đó thì được biết tâm trí họ khá mờ mịt và trí nhớ thì không được tốt cho lắm. Thậm chí cả Drek'Thar, người luôn nhớ mọi thứ một cách rõ như ban ngày, cũng lấp bắp và ấp úng khi ta yêu cầu ông ta kể lại một cách chi tiết. Cũng giống như tâm trí họ khi họ uống cái thứ máu tươi của quỷ dữ kia, họ sẽ chỉ nhớ đến những cơn cuồng nộ họ đã trải qua mà không màng đến những gì họ đã làm dưới sự điều khiển của nó. Và thậm chí những người không uống máu – một số ít mà có Drek'Thar ở trong đó – chính họ cũng không thể nhớ chi tiết. Cứ như là mọi thứ quá kinh hoàng và kinh tởm để mọi người ai cũng muốn quên đi.

Một vài người Draenei còn sống sót sau cuộc tấn công là điều không còn nghi ngờ gì nữa. Ta đã chứng kiến những người đã từng là những Draenei huy hoàng thì giờ đây, họ chỉ là những kẻ lang thang cô độc, buồn bã, đau đớn, tuyệt vọng ở Azeroth, mỏng manh, dễ vỡ, không nơi nương tựa. Thật đáng thương hại cho những người “đã mất” như thế.

Và như vậy, bản báo cáo này sẽ không rõ ràng, và ta rất thất vọng về điều đó. Một giai đoạn như thế không đáng để bị lãng quên và cho qua một cách dễ dàng, có thể đó chỉ là mong muốn đen tối của riêng ta. Nhưng đó cũng là thử thách của chính giai thoại này.

Đội quân Orc lao đi trên con đường với sự thèm khát phá hủy và giết chóc hoang dã. Một vài tên còn thậm chí cào và chém vào những tảng đá khi chúng chạy ngang vì chúng không thể kiểm soát được bản thân. Sự giận dữ của chúng ngập tràn trong những làn sóng âm thanh đỉnh tai. Một vài tên

khác thì kiên nhẫn hơn, chúng im lặng đến đáng sợ và kìm nén cơn khát máu của chúng, chờ đến thời điểm thích hợp sẽ bộc phát.

Trong cuộc xung trận hoang dại ấy, điều làm Durotan sợ hơn cả, hơn cả một tên Ogre khổng lồ với một cái chày hay một bầy Talbuk và hơn cả một người Draenei giận dữ đang tấn công anh, là những người dân trong tộc của anh, những người mà anh đã từng gọi là bạn. Anh toát mồ hôi lạnh, hai chân anh run rẩy trong giày, nhưng không phải anh sợ thứ gì. Nỗi sợ của anh đến từ những gì sẽ xảy ra tiếp theo, không phải cho tộc Draenei, cho số phận đã an bài của họ, mà là cho loài Orc. Anh vẫn cảm thấy lạc lõng khi chính loài Orc đang lao đến thành phố Shattrath và tự gọi mình là Horde.

Bỗng một cơn địa chấn khủng khiếp làm tất cả đội quân té nhào. Họ liền đứng dậy và nhìn xem chuyện gì đã xảy ra.

Dường như ngọn núi đã phát nổ. Dung nham bắn tung tóe lên bầu trời đêm rồi sau đó rơi lả tả xuống đỉnh núi lởm chởm – Nó phát sáng và sôi ùng ục hết như thứ máu quý mà tộc Orc vừa uống, mặc dù nó có màu vàng cam chứ không phải là cái màu xanh quái dị kia. Càng ngày càng có nhiều tảng đá nóng đỏ phun ra từ ngọn núi. Đó là một cảnh tượng hoành tráng, đẹp đến mê hồn nhưng đồng thời cũng khủng khiếp cùng cực.

Tộc Orc cho đó là một điềm tốt và tiếng hô vang cổ vũ bắt đầu vang lên trong hàng ngũ. Sau một vài khoảnh khắc hô hào về phía ngọn núi, vốn là Ngai vàng của Kil'jeaden, đang chúc phúc cho sự cố gắng của họ, cuộc tiến quân giết chóc lại tiếp tục.

Khoảng một dặm trước khi vào thành phố họ bắt đầu chậm lại. Một khoảng đất trống hiện ra trước mắt họ và những tên Orc đến đây đầu tiên đều nhìn nhau một cách khó hiểu. Đây chính là nơi chúng được lệnh tập kết, là nơi những cỗ máy chiến đấu của chúng được chuẩn bị.

Và rồi, không một lời báo trước, thứ gì đó bắt đầu hình thành ngay trước mắt chúng. Những tên Orc bắt đầu lùi lại và thối thì. Và rồi với tất cả những gì được cho là hợp lý, chúng bắt đầu cào nhàu về cái hình hài kia. Nó cứ đứng yên đó, cao gấp ba lần tên Ogre cao nhất, từ dưới chân lên đến cái đuôi, từ chiếc sừng nhô ra cho đến những cái móng tay nhọn hoắt, tất cả đều là màu đỏ. Kích cỡ của nó thì không giống thứ gì họ đã từng thấy,

nhưng hình dáng của nó, Durotan nhìn thẳng vào nó và cho rằng nó giống một tên Draenei khổng lồ với làn da đỏ rực, không hơn không kém. Thứ đó dường như nhận ra rằng tộc Orc đang thật sự bối rối để không lao vào nó như thủy triều đổ.

“Các người không có gì phải sợ và có thể bắt đầu ăn mừng được rồi, hồi những sinh linh đã thề trung thành với ta!” – nó bắt đầu nói, giọng nói vang rền ăn sâu đến tận xương tủy, “Ta là Kil’jaeden, Đấng Toàn Mỹ, là người ở bên cạnh các người từ đầu. Và ta cũng sẽ ở bên cạnh các người trong trận chiến lớn và vinh quang nhất này. Khi xưa, bọn Draenei đã nuôi âm mưu với các người, chúng giấu cả thành phố với các người. Tuy nhiên, các người đã phá hủy nó và những thành phố khác, và các người cũng đã đánh chiếm cả những đền thờ. Tất cả những gì còn lại là trận chiến cuối cùng này, và mối nguy hại sẽ bị tiêu diệt.”

“Hòn đá xanh đã từng giấu thành phố của chúng, giờ sẽ giấu sự tuyệt diệt của chính chúng. Kehla men samir, solaylamaa kahl!”

Và phép thuật được gỡ bỏ, trước mặt họ là hàng tá xe bắn đá, chiến xa, vũ khí công thành tất cả các loại. Đứng sau những cỗ máy chết người đó là những tên Ogre, đứng yên một cách im lặng, khuôn mặt ngu ngốc của chúng căng thẳng chờ lệnh. Chúng mang vũ khí hợp với kích cỡ của chính chúng, và Durotan đếm được có ít nhất ba tá tên sẵn sàng chiến đấu. Chúng cầm những thứ vũ khí khổng lồ cứ như một món đồ chơi vậy.

“Còn nữa...” – Kil’jaeden nói và vẫy tay. Những tên Warlock tất cả đều la lên và ôm đầu. Sau đó chúng chớp mắt và bắt đầu nhe răng cười. “Phép thuật mới đã có đầy trong đầu các người rồi. Sử dụng chúng cho tốt. Và bây giờ thì...giết bọn Draenei đi!”

Cứ như hăn đã mở một cánh cổng, những tên Orc khát máu bắt đầu di chuyển. Một vài tên đi đến những thứ vũ khí dùng để phá hủy bức tường thành của thành phố, đẩy chúng đi với một sức mạnh mà Durotan chưa bao giờ được thấy. Những tên Ogre nhanh chóng gia nhập, chúng vác những thứ vũ khí khổng lồ bằng những động tác nhanh nhẹn. Những tên Orc khác cũng rất hăng máu, chúng chỉ đơn giản là chạy về phía thành phố. Những gì

chúng sẽ làm khi đến nơi, Durotan không biết. Tuy nhiên anh và toàn bộ tộc của anh vẫn chấp hành đúng mệnh lệnh.

Những cỗ máy chiến tranh vận hành bởi những tên Orc và Ogre nhanh chóng tiến tới. Nhưng thậm chí trước khi chúng vào vị trí thì bức tường thành của thành phố đã bị tấn công. Những tảng đá xanh khổng lồ rơi từ trên trời xuống thành phố. Tháp canh và pháo đài ở phía trên bức tường thành gãy và bắt đầu sụp đổ, và chính bức tường cũng bắt đầu lung lay ở một số nơi. Nhưng chúng không đơn giản là những cục đá rơi xuống, những gì sau khi chúng chạm đất mới đáng nói đến.

Di chuyển một cách cẩn thận nhưng với một tốc độ chóng mặt, những sinh vật làm từ những tảng đá xanh y hệt bắt đầu đứng dậy và xông trận. Chúng đâm mạnh vào bức tường, giờ đây đã có sự tham gia của những tảng đá rực lửa đến từ những cỗ máy và một cái cây lớn trên một chiếc xe bắt đầu động vào cổng thành. Hai tên Ogre đang đập vào cổng bằng cái chùy của chúng và tấm gỗ trên cổng bắt đầu rung động.

Từ phía sau, Durotan có thể nghe thấy tiếng la hét của giận dữ và sợ hãi khi người Draenei cố gắng chiến đấu với những sinh vật – “Infernal”, thứ mà anh đã nghe một tên Warlock đề cập đến.

[Xem ảnh 1](#)

Infernal

Hầu hết các Warlock sử dụng những tên tùy tùng mới này, nhưng một vài người thì vẫn có những tên đệ nhỏ hơn, thân thuộc hơn nghe theo mệnh lệnh của họ.

Thành phố sẽ không thể duy trì lâu dưới cuộc tấn công như thế này. Với một tiếng nổ lớn, một mảng tường đá lớn sụp đổ. Làn sóng những chiến binh Orc điên cuồng và những tên Ogre đang rống lên tràn qua đồng đồ nát đó, gào thét và khua vũ khí. Durotan vẫn còn ở vị trí cũ của mình, đứng như trời trồng, quan sát các chiến binh Orc chiến đấu, giết và bị giết. Cơn cuồng bạo và giận giữ mà anh từng thấy ở họ trước trận chiến không là gì cả so với những gì anh đang chứng kiến lúc này. Không có chiến thuật nào cả, không quan tâm tới phòng thủ, không một lời gọi rút quân nào dù nó có thích hợp đi nữa. Chỉ đơn thuần là giết chóc và tàn sát, gây ra chết chóc và

nhận lấy nó, lao vào cái chết một cách ngu ngốc nơi những cái bẫy được đặt sẵn. Lũ Ogre thì gục ngã đầy nặng nề, máu chảy ra từ cơ thể chúng, Durotan chẳng thương tiếc gì lũ này – chúng đáng nhận lấy những điều này. Nhưng các chiến binh Orc.. họ không còn quan tâm bất cứ thứ gì ngoài cảm giác máu nóng sục sôi trong huyết quản họ và những tiếng thét xung trận thoát ra từ cổ họng họ.

Hàng chục... không, hàng trăm người sẽ chết đêm nay. Thương vong sẽ biến thành phố này thành một thành phố chết. Khi mặt trời lên, những cái xác xanh lá và xanh da trời sẽ chất đầy đường. Nhưng giờ đây là một khung cảnh tàn sát và hỗn loạn ở tận cùng của cuồng bạo. Durotan vung rìu vì chỉ có chiến đấu hoặc là chết, và kể cả lúc này, kể cả anh biết rằng người dân của anh đang đi trên một con đường đen tối, anh cũng không muốn chết. Kil'jaeden và Mannoroth đứng cạnh nhau, ngắm nhìn những thiên thạch màu xanh lá – thứ mà sẽ biến thành những Infernal hủy diệt – khủng bố mặt đất. “Chúng đông như côn trùng,” Mannoroth lầm bầm. Kil'jaeden gật đầu hài lòng. “Đúng là thế. Thật là một cảnh tượng đẹp đẽ, ta rất hài lòng.” “Kế tiếp là gì nào?”

Kil'jaeden nhìn viên chỉ huy của mình hơi ngạc nhiên. “Kế tiếp? Không có gì nữa đâu, ít nhất là không phải nơi này. Lũ Orc đã đáp ứng được mục đích của ta. Chúng sục sôi máu của người, bạn của ta. Nó sẽ ăn mòn chúng dần dần trừ khi chúng có một lối thoát. Và lối thoát đó chỉ có thể được tìm thấy bằng cách tàn sát mỗi tên Draenei cuối cùng trên thế giới này.”

Hắn ngắm nhìn nơi ngọn lửa bùng lên lập lòe ánh sáng xanh ở phía xa.

“Thật tốt là ngài đã xong việc ở đây,” Mannoroth nói. “Archimonde cầu nhàu rằng ngài đang lãng phí thời gian, và chủ nhân của chúng ta thì mong muốn chúng ta ở những nơi khác.”

Kil'jaeden thở dài. “Người nói đúng. Sargeras đói khát, và ngài đã rất kiên nhẫn với ta. Ta chắc sẽ hối tiếc một điều – rằng ta sẽ không được thấy chúng moi ruột Velen. Thôi được. Cũng đủ rồi khi biết điều đó xảy ra. Chúng ta hãy rời khỏi nơi này vậy.”

Hắn khoát tay, và cả hắn cùng gã chỉ huy của hắn biến mất.

“Người nói gì? Hắn không ở đây?” Gul'dan rít lên. Điều này là không thể.

“Ta đang nói rằng,” Blackhand gầm gừ. “Bọn ta đã lùng sục khắp thành phố. Velen không còn ở nơi này.”

“Có lẽ một tên lính nào đó đã tìm ra hãn trước và từng xẻo hãn,” Gul’dan lo lắng nói. Đây không phải là tin tốt. Hãn đã chỉ thị Blackhand tìm xác của nhà tiên tri Velen và đem về đầu của tên Draenei cho Gul’dan. Đó là món quà cho Kil’jaeden.

“Có thể. Có khả năng đó,” Blackhand nói. “Nhưng từ những gì người nói với ta, kể cả xác của hãn có bị xẻo thành từng mảnh, hãn cũng sẽ dễ dàng bị nhận ra so với những tên Draenei thông thường.”

Gul’dan lắc đầu, cảm thấy lo lắng và hơi bệnh hoạn. Lũ Draenei có da xanh dương và tóc đen. Velen, nhà tiên tri của chúng, có làn da trắng nhợt nhạt và mái tóc trắng. Miễn là một mảnh da hãn còn sót lại, hãn cũng sẽ bị nhận ra.

“Người đã lùng sục khắp thành phố?”

Lông mày Blackhand co lại. “Ta nói rằng chúng ta đã,” hãn nói mơ hồ. Hơi thở hãn bắt đầu nhanh hơn và mắt của hãn trở nên đỏ hơn như thể cơn giận giữ đang sôi sục trong hãn.

Gul’dan gật đầu. Dù cho Orc có mê đắm trong sự khát máu, họ cũng sẽ không thất bại trong việc tìm kiếm một thi thể được quan tâm nhất đối với những người lãnh đạo của họ. Phần thưởng quá lớn, cơn giận giữ sẽ không khiến họ bỏ qua nó.

Bằng cách nào đó, Velen đã trốn thoát. Điều này nghĩa là có khả năng có những người Draenei khác ở đâu đó. Trong một cơn hoang mang làm tim hãn đập mạnh, hãn tự hỏi hãn đã để tuột bao nhiêu tên khỏi ngón tay mình... và chúng đã đi đâu trong thế giới rộng lớn này.

Đã có lúc, Velen đã có cả một ngôi đền, với đầy những linh mục và thầy tu và các tùy tùng, để nhập thiền và cầu nguyện. Giờ đây, ông đang ở trong một căn phòng nhỏ, một trong số ít người có phòng riêng. Ông nắm lấy tinh thể màu tím trong tay và nước mắt lặng lẽ chảy dài trên khuôn mặt mình.

Ông chứng kiến sự sụp đổ của thành phố. Ông đã muốn ở lại, để góp phần sức mạnh ma thuật không nhỏ của mình vào trận chiến, nhưng đó là con đường chết – không chỉ với ông, mà cho cả dân tộc. Họ không cần một vị

tướng vào lúc này. Loài Orc, cơ thể họ thấm nhuần máu quý, bị đốt cháy với một ham muốn giết chóc không bao giờ được thỏa mãn kể cả khi họ giết tới người Draenei cuối cùng ở Draenor, sẽ không bao giờ được thỏa mãn tới khi chết chóc đến với họ. Giờ đây họ thuộc về binh đoàn quỷ dữ Burning Legion của Kil'jaeden và Sargeras. Loài Orc đông đảo cùng với lũ Ogre, các Warlock, và sự cuồng nộ sẽ dẫn dắt cả thể chất và tinh thần họ tới bất cứ nơi đâu. Velen không còn cách nào khác ngoài việc để cho thành phố sụp đổ, không có cách nào có thể cứu nó.

Và cũng chẳng có cách nào để cứu loài Orc. Chỉ còn hy vọng cuối cùng cho sự phục hưng của loài Orc nằm ở một bộ tộc duy nhất chưa uống máu quý, chưa ký kết giao kèo của quý, những người còn giữ được tâm trí và trái tim của riêng mình. Khoảng 80 dân Orc, chỉ có chừng đó. 80, đứng lên chống lại hàng tá người ở những bộ tộc khác, một con số lớn hơn nhiều so với họ, với tên tộc trưởng tồi tệ nhất của chúng. Loài Orc sẽ được xem như những con thú điên kể từ lúc này, mỗi khi người Draenei nào đối mặt chúng; cần phải hạ chúng nhanh chóng và không khoan nhượng, phải hiểu rằng giờ đây loài Orc không hoàn toàn hiểu họ đang làm gì, họ phải chết.

Velen đã muốn dẫn người của ông rời bỏ thành phố, để nó hoàn toàn trống khi quân Orc tràn vào. Ông muốn cứu càng nhiều người Draenei càng tốt. Thế nhưng quân sư nhạy bén Larohir, người đã thay thế vị trí của Restalaan từ sau cái chết của anh ta, đã thuyết phục ông rằng việc đó sẽ không đi đến đâu cả.

“Nếu những người Draenei bị chúng giết quá ít” – anh ta nói với một chất giọng nhẹ nhàng buồn thảm nhưng cũng trĩu nặng như thép – “thì cái sự kích thích đã nhận chìm chúng sẽ không bao giờ được thỏa mãn. Chúng vẫn sẽ đuổi theo chúng ta, ngửi ra những mùi hương mới toanh chúng ta để lại và lần theo dấu vết của chúng ta. Ai bỏ chạy thì cũng sẽ chết. Chúng phải được tin rằng chúng đã giết hầu hết tất cả chúng ta. Và để chúng tin điều đó thì... đó phải trở thành sự thật!”

Velen thất kinh. “Anh muốn ta đẩy người dân của ta vào chỗ chết mặc dù đã biết trước sao?”

“Chỉ một số ít trong chúng ta biết rõ điều gì đã xảy ra ở Argus,” – Larohir nói. “Chúng ta đều nhớ rõ. Chúng ta nhớ những gì mà Kil’jaeden đã làm, những gì đã xảy ra với người dân của chúng ta. Chúng ta sẽ sẵn sàng chết để cho một vài người sống sót một cách trong sạch.”

Velen nhìn xuống, trái tim tan nát. “Nếu tộc Orc tin rằng chúng đã tàn sát tất cả chúng ta trừ một vài nhóm người lẻ tẻ, Kil’jaeden có thể sẽ thỏa mãn, hẳn sẽ rời đi.”

“Tộc Orc sẽ chịu một thiệt hại khá lớn!.” Larohir nói, không giống được sự vui mừng. Sau tất cả những gì tộc Orc đã làm với người Draenei, ông cũng không thể trách anh ta được. “Chúng sẽ tổn thất. Và không nghi ngờ gì nữa là chúng sẽ tiếp tục tìm chúng ta.”

“Nhưng phương pháp chúng dùng để tìm một vài chục người sẽ khác khi chúng cho rằng chúng ta còn hàng trăm người.” Larohir nói. “Càng rải rác và vô hại, chúng ta sẽ có lợi thế càng lớn.”

Velen ngược nhìn Larohir và nói. “Người nói thì dễ lắm, nhưng quyết định không phải là của người. Nó là của ta. Ta chính là người phải nói những điều giống như : ‘Người, người và gia đình của người sẽ đi theo ta và tiếp tục sống. Nhưng người, người và cả người nữa, sẽ ở lại đây và chờ cho những con quỷ xé các người ra từng mảnh và tắm trong máu của các người.’”

Larohir không nói gì. Chẳng có gì để cãi lại cả.

Velen đã từng nói chuyện với những chiến binh mà ông chọn ra để... chết. Ông đã ôm chặt họ và cầu nguyện cho họ. Ông đã giữ những thứ có giá trị với họ và hứa rằng những thứ này sẽ tồn tại. Ông đã chứng kiến với đôi mắt cạn khô và vô hồn, những cái “xác sống” này sửa chữa những bộ giáp của họ, mài những thanh kiếm mà lượng sát thương vẫn là dấu chấm hỏi. Và ông đã chứng kiến họ hành quân, miệng hát những bài thánh ca cổ, biến mất sau bức tường thành của thành phố để rồi chờ đợi những giáo mác, búa, rìu, kiếm kết thúc cuộc sống của họ.

Velen đã không thể ở bên họ. Ông có phép thuật đặc biệt. Nhưng nếu người Draenei còn tồn tại thì ông cũng phải còn. Nhưng ông vẫn dùng những tinh thể để theo dõi từng khoảnh khắc của trận chiến, và nỗi đau ông phải chịu

đã thành sẹo hoặc vẫn còn đang thiêu đốt ông từ bên trong. Không chỉ một trong những người đó phải chết trong đau đớn.

Tộc Orc vẫn chưa phát hiện ra vùng đầm lầy Zangarmarsh. Chúng vẫn chưa đánh hơi được chỗ trốn lý tưởng này, và theo Velen tiên đoán, chúng sẽ không bao giờ thấy. Tại đó, những bộ não lớn nhất của tộc Draenei sẽ tiếp tục đưa đường dẫn lối, tiếp thêm sức mạnh và bảo vệ những người Draenei sống sót. Tại đó, họ sẽ tập hợp trở lại và chữa trị những mất mát, chờ đợi và cầu nguyện họ đã lừa được Kil'jeaden Kẻ Xảo Quyết và thoát khỏi sự truy đuổi kinh khủng của hắn.

Tộc Orc đã có được ba viên ngọc, nhưng Velen vẫn còn bốn viên : Vận May Mỉm Cười, Mắt Bảo, Khiên Thần của Naruu và dĩ nhiên là Bài Ca Cửa Linh Hồn. Và mặc dù liên kết của ông và những người Naruu dường như không còn, tuy nhiên K'ure vẫn sống.

Velen khóc như mưa, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt màu bạc của ông và rơi lã chã xuống nền gạch pha lê tím, ông khóc cho những sinh linh sắp sửa bị tước đoạt một cách tàn bạo. Mặc dù vậy, Velen, Nhà Tiên Tri của tộc Draenei, vẫn cảm thấy hy vọng nhỏ nhoi đang cháy lên trong ông.

Chương 21

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chúng ta đã mất tất cả kể từ lúc này. Chúng ta đã từ bỏ sự cân bằng và hài hòa của thế giới này, và vì vậy các nguyên tố đã từ bỏ chúng ta. Quỷ dữ canh gác lối vào Oshu'gun, cắt đứt sự liên lạc với tổ tiên. Thể xác và linh hồn của chúng ta bị vắn đục từ trong máu, với sự ham muốn sức mạnh và quyền lực, hầu hết dân Orc đều sẵn sàng chấp nhận. Và rồi, khi chúng ta đã làm tất cả điều này với chính chúng ta dưới sự “chỉ dẫn” của Gul'dan, Kil'jaeden từ bỏ chúng ta. Điều này dẫn tới cái gọi là Kỷ Chết Chóc. Mong rằng nó sẽ không bao giờ diễn ra một lần nào nữa.

“Ta phải làm gì?” Gul'dan không thể tin những lời này lại được thốt ra từ chính hăn, nhưng hăn cảm thấy quá khiếp sợ đến nỗi bất cứ lời khuyên nào cũng có vẻ tốt hơn sự sợ hãi bệnh hoạn mà hăn đang đối mặt.

Ner'zhul nói với hăn đầy khinh thường. “Người chọn điều này.”

“Đừng có nói như thể người vô tội!” Gul'dan cúi kính,

“Tất nhiên không. Ta tự lựa chọn cho riêng bản thân ta. Nhưng ta không bao giờ vứt bỏ tương lai của dân tộc ta, thế giới của ta vì nó. Sức mạnh mà người được hứa đâu rồi, Gul'dan? Thứ sức mạnh mà người đánh đổi cả dân tộc vì nó?”

Gul'dan quay người đi, run rẩy. Không có sức mạnh nào cả, và Ner'zhul biết điều này. Đó là lý do lời nói của hăn sâu sắc đến vậy.

Thay vì tưởng thưởng cho tên đầy tớ trung thành với vinh quang và sự thần thánh, Kil'jaeden chỉ đơn giản biến mất. Tất cả những gì còn sót lại của hăn ở thế giới này là các Warlock và những con quỷ của chúng, một quân đoàn Horde điên loạn và một vùng đất hoang tàn.

Không, hăn nghĩ. Không, đó chưa phải là tất cả những gì còn lại.

Vẫn còn có Shadow Concil. Vẫn còn có Blackhand, con rối lý tưởng của hắn. Và khi quân đoàn Horde giờ đã được uống máu quý, khao khát bạo lực và hủy diệt hơn là thịt và thức uống, chúng vẫn chưa mất kiểm soát. Ít nhất là vẫn chưa.

Hắn định triệu tập Hội đồng tại ngôi đền Black Temple của chúng. Chắc chắn rằng những tên đó đang tìm cách vớt vát lượng sức mạnh còn lại.

Phải. Vẫn còn Hội đồng Bóng tối.

“Vùng đất này chết rồi,” Durotan thì thầm trong khi anh và người bạn cũ nhìn khắp nơi đã từng có những đồng cỏ xanh rì và những vùng đồi trải rộng khắp. Durotan chùi lớp đất bám vào ủng của anh. Cát mịn và đá lộ ra khi anh đá đi những lớp cỏ chết úa. Ngọn gió, không còn bị cây chắn, rít qua tai họ.

Orgrim yên lặng một lúc lâu. Mắt của anh cho thấy rằng Durotan đã đúng. Anh nhìn vào lòng sông nơi anh và Durotan từng thi bơi rất nhiều lần, giờ đây chẳng còn thấy bất cứ dấu hiệu nào của nước ở đó nữa. Những chỗ có nước thì bắn thiêu, tắc nghẽn bởi xác động vật và cặn. Uống thứ nước này có thể bị bệnh, nhưng không uống thì chỉ có chết.

Không còn nước, không còn cỏ. Đâu đó có một vài nơi còn sống sót, ví dụ như khu rừng Terokkar, và chỉ có các vị tổ tiên mới biết tại sao.

Người Orc đang chết dần, vì không có cỏ thì sẽ không có gia súc. 3 năm qua, số người chết vì đói và bệnh dịch còn cao hơn cả số chết trong khi chiến đấu với người Draenei.

“Có vấn đề quan trọng hơn cả việc vùng đất đã chết.” cuối cùng Orgrim nói. Giọng anh trầm và khó nghe. Anh quay về phía Durotan. “Lượng ngũ cốc dự trữ thế nào rồi?”. Người anh và Durotan giờ có màu xanh lá. So với những người khác, như Grom và Blackhand, da họ vẫn có nhiều màu nâu hơn là màu xanh, do đó, Durotan giả định rằng sức mạnh Warlock đã gây ảnh hưởng đến họ và thế giới của họ. Chắc chắn rằng những kẻ đã uống loại dung dịch gì đó mà Gul’dan pha chế còn có màu da xanh hơn. *Kì lạ thật*, Orgrim nghĩ. Thật trớ trêu khi mà vùng đất chuyển màu nâu trong khi đáng ra nó có màu xanh, còn người Orc lại chuyển màu xanh trong khi đáng ra họ có làn da nâu.

Durotan nhăn nhó. “Vài thùng ngũ cốc đã bị đánh cắp khi chúng ta bị tấn công.”

“Bởi bộ tộc nào?”

“Shattered Hand.”

Orgrim gật đầu. Các đợt tấn công vào Frostwolf gần đây như mưa rào. Sau khi Horde chiếm được Shattrath, rất ít khi nhìn thấy người Draenei. Đã được tròn 6 tháng kể từ lần cuối người ta nhìn thấy một sinh vật da xanh biển. Bên cạnh những kẻ cần giết, Durotan đã khiến cho tộc Frostwolf thành một mục tiêu khi anh từ chối uống thứ ở trong chiếc chén vào đêm mà Shattrath thất thủ. Kể cả từ trước đó, sự miễn cưỡng của anh đối với việc tấn công người Draenei đã tạo sự chú ý. Giờ đây người Draenei – đối tượng duy nhất để người Orc trút sự khát máu dâng trào của mình – trở nên hiếm dần, rất nhiều người nghĩ rằng Durotan chịu trách nhiệm cho việc này. Họ không hề để ý rằng đơn giản là người Draenei đã bị dồn dần đến tuyệt chủng – mục tiêu ban đầu của họ là quét sạch người Draenei của mặt đất đã được hoàn thành.

“Tớ sẽ đem theo vài thùng lần tới.” Orgrim nói.

“Tớ không cần đồ từ thiện.”

“Nếu tộc của tôi mà ở vị trí của cậu, cậu sẽ đánh tôi đến gần bất tỉnh rồi nhét thức ăn vào mồm tôi còn hơn là để tôi từ chối.” Orgrim nói. Durotan cười và ngạc nhiên khi thấy Orgrim nói thế. Orgrim cũng mỉm cười. Chỉ trong một lúc, nếu như anh có thể lờ đi vùng đất đang chết quanh họ, màu sắc không tự nhiên trên da họ, thì họ có thể giả vờ như nỗi kinh hoàng của những năm qua đã chưa từng xảy ra.

Sau đó tiếng cười của Durotan tắt dần, và sự yên lặng lại quay trở lại. “Vì tương lai con em, tớ sẽ chấp nhận chỗ viện trợ đó.”. Anh quay đầu, lại nhìn vào vùng đất hoang tàn. Vùng đất này có tên mới – một cái tên khắc nghiệt hơn, tăm tối hơn. Cả thành trì giờ đây được đặt tên là Hellfire Citadel, cả vùng đất giờ có tên là Hellfire Peninsula.

“Chúng ta cũng sẽ bị tuyệt diệt như người Draenei nếu chúng ta không hành động,” Durotan nói. “Chúng ta đang chống đối lẫn nhau. Hạ mình đến mức phải ăn cắp thức ăn của lũ trẻ vì vùng đất bị thương tổn đến mức

không thể nuôi dưỡng chúng ta nữa. Lũ quỷ theo sau bọn Warlock có thể tạo sự đau khổ và phá hủy, nhưng chúng không thể hồi phục hay cho những người đói thức ăn,”

Orgrim trầm giọng hỏi . “Đã có ai... thử làm việc với các nguyên tố chưa?” Việc đó đến giờ vẫn bị cấm, nhưng Orgrim biết rằng sự tuyệt vọng có thể khiến vài người nghĩ về lối cũ.

Durotan gật đầu. “Việc đó đã thất bại. Chúng tôi chỉ nhận được sự im lặng. Lũ quỷ đang canh giữ Oshu’gun. Chúng ta hết hi vọng rồi.”

“Vậy thì... Chúng ta thật sự xong rồi.” Orgrim thì thầm. Anh liếc xuống chiếc búa. Thân búa dựa vào chân anh ta. Anh thắc mắc rằng liệu rằng lời tiên tri có còn thực hiện được không; nếu như anh là kẻ cuối cùng. Có phải anh đã đem sự cứu rỗi rồi đến sự hủy diệt bằng cách dùng vũ khí này đưa người Draenei đến sự tuyệt chủng? Và giờ đây sao có thể dùng nó để đem lại công lý? Khi mà mọi thứ đang chết... làm thế nào mà mọi thứ lại có thể thay đổi nữa?

Ý chí sống sót thật mạnh mẽ, Gul’dan nghĩ vậy trong khi hẩn chuẩn bị ngủ. Hẩn ngủ ở Black Temple, trong một căn phòng mà hẩn tự thiết kế lại để dành riêng cho hẩn. Trong đó, hẩn đặt các loại phụ kiện và công cụ giúp hẩn có thể điều khiển lũ quỷ hẩn triệu hồi: mảnh linh hồn Draenei, những viên đá cho các sinh vật khổng lồ, các dung dịch giúp hẩn giữ năng lượng khi hẩn bắt đầu yếu đi. Có những hộp sọ, xương và các thứ khác biểu thị cho sự thống trị. Một vài loại thảo mộc được đốt trong bình chứa, mùi hăng và ngọt của nó gợi ra tầm nhìn.

Nó được khép hờ để hẩn dễ sử dụng. Hẩn đã thả một ngọn lửa nhỏ trong một cái vạc và nhóm thêm gỗ vào để tăng độ sáng. Niệm nhẹ, Gul’dan quăng những chiếc lá khô vào lửa và giữ bản thân không ho khi mùi hương tràn ngập không gian. Hẩn đến giường mình – hẩn thích thú nghĩ rằng có lẽ đây là chiếc giường mà tên Velen đáng tởm đã ngủ khi gã còn ở ngôi đền – và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Gul’dan đã mơ, đã không như vậy từ lâu kể từ khi Kil’jaeden biến mất. Và ngay cả khi ở nơi tăm tối lạ lẫm nhất cũng sẽ có lời tiên tri, hẩn biết điều này. Lời tiên tri đến từ một người mơ hồ khá giống hình dáng loài Orc, mặc

một chiếc áo choàng dài làm che đi khuôn mặt của gã. Gã ta mảnh khảnh, thậm chí nhỏ hơn cả một phụ nữ Orc, nhưng bằng cách nào đó Gul'dan ngay lập tức ý thức rằng đó là đàn ông. Thân hình gã ta dường như là tinh tế đối với cặp mắt của Gul'dan, sức mạnh lan tỏa ra từ người lạ mặt nhưng lại đè nén Gul'dan. Một cơn rùng mình chạy dọc người hắn. Khi người lạ mặt nói trong tâm trí của hắn, giọng nói nam tính, thân mật một cách kì lạ, và hết sức thuyết phục.

“Người đang cảm thấy lạc lõng và cô đơn,” người lạ nói.

Gul'dan gật đầu, thận trọng và háo hức trong cùng một lúc.

“Kil'jaeden đã hứa với người về quyền năng... sức mạnh... sự thần thánh. Những thứ mà thế giới của người thậm chí chưa từng thấy,” giọng nói trôi chảy tiếp tục từ cái miệng ẩn trong cái bóng của mũ áo choàng. Những lời nói vuốt ve Gul'dan, ru ngủ hắn, và làm hắn khiếp đảm cùng lúc. Nhưng hắn cảm thấy tức giận nhiều hơn là sợ hãi khi gã nói.

“Hắn ta đã ruồng bỏ tôi,” Gul'dan nói. “Hắn khiến chúng tôi tàn phá thế giới của chúng tôi, và sau đó để chúng tôi chết cùng với nó. Nếu ông đến từ hắn ta, thì...”

“Không, không hề,” người lạ mặt xoa dịu với giọng nói hấp dẫn kì lạ. “Ta đến từ một người thậm chí mãnh mẽ hơn,” cặp mắt gã ta rục rờ, sâu thẳm trong cái bóng của cái áo choàng có mũ. “Ta đến từ... chủ nhân của hắn.”

Làn da của Gul'dan như bị đâm. “Chủ nhân... của hắn?”

Và hắn chìm vào trở lại như khi tâm trí của hắn đã bị tấn công với những hình ảnh: hình ảnh của Kil'jaeden và Velen và Archimonde, khi họ đã từng rất lâu, rất lâu về trước. Hắn thấy sự biết đối của những giống loài được biết đến như Eredar trở thành những con quái vật và bán thần, và hắn có cảm tưởng, dù cho chưa từng thấy, có một sự hiện diện to lớn đằng sau tất cả.

“*Sargeras!*”

Hắn vẫn không thể thấy được khuôn mặt của người lạ, nhưng Gul'dan biết rằng gã ta đang cười.

“Phải. Người mà cai trị trên tất cả. Người mà chúng ta phục vụ. Người sẽ sớm hiểu thôi, Gul'dan, rằng sự phá hủy và lãng quên là đẹp đẽ và thanh

khiết. Rằng đó là phương hướng mà tất cả mọi thứ phải đi. Người có thể chống lại và bị hủy diệt, hoặc hỗ trợ nó và nhận được sự đền đáp.”

Thận trọng, vẫn lo lắng về gã lạ mặt và những lời nói ngọt ngào của gã, Gul’dan hỏi, “Tôi được yêu cầu làm gì?”

“Người của người đang chết,” nhân vật kia thẳng thắn. “Không còn thứ gì sót lại trong thế giới này cho bọn họ để tiêu diệt nữa. Không còn thứ gì sót lại cho họ để tồn tại. Họ phải đi đến một nơi nào khác. Nơi mà có dư thức ăn và nước uống, và những con mồi xứng đáng để tàn sát. Trình trạng đói khát của Orc cấp thiết hơn nhiều chứ không chỉ lương thực. Cho họ máu mà họ thèm khát.”

Gul’dan nheo đôi mắt. “Nghe có vẻ giống như một phần thưởng, không phải một nhiệm vụ mà tôi được giao,” hắn nói.

“Nó là cả hai... nhưng nó không chỉ duy nhất là phần thưởng chủ nhân của ta đề nghị. Người điều khiển Shadow Council, và người có trải nghiệm quyền lực. Người là Warlock vĩ đại nhất tồn tại giữa những người của người, và người biết cách nào để giữ chức vụ của bản thân mình. Tưởng tượng nếu người là... một vị thần.” Gul’dan run sợ. Như đã được hứa hẹn từ trước, nhưng bằng cách nào đó, hắn biết rằng tên Sargeras này thì có khả năng thực hiện những lời hứa ngông cuồng như thế này hơn. Hắn nghĩ về việc vung một tay và khiến cho mặt đất trở nên rung động, về việc nắm chặt nó và chấm dứt một sinh mạng. Hắn nghĩ về hàng ngàn cặp mắt ngưỡng mộ hướng về mình, giọng của họ bị rát vì hét lên tên của hắn. Hắn nghĩ về những hương vị và sự kích động hắn thậm chí còn chưa từng có thể tưởng tượng, và miệng hắn nhỏ dãi.

“Chúng ta có chung một kẻ thù,” người lạ tiếp tục. “Ta muốn nhìn bọn chúng chết. Người sẽ thấy những người của người hả hê với sự tàn sát và giết chóc.” Và bây giờ Gul’dan có thể nhìn ra những hình dạng nhỏ nhất của gã lạ mặt về đặc điểm, về làn da nhợt nhạt và một cặp môi mỏng, xung quanh là mái tóc đen được uốn cong thành một nụ cười. “Đó là một sự hợp tác mà sẽ có lợi cho cả đôi bên chúng ta.”

“Thật vậy,” Gul’dan hít thở. Hắn nhận ra rằng hắn đang di chuyển về hướng của người lạ mặt như thế đến gần, sau đó dừng lại và nói thêm,

“nhưng tôi không thể nào tin tưởng rằng đây là mọi thứ người yêu cầu tôi.” Người lạ mặt thở dài. “Sargerass sẽ ban cho người tất cả những điều này và hơn thế nữa. Chỉ là... ngài đang bị giam cầm. Ngài cần sự hỗ trợ để thoát ra. Cơ thể của ngài bị mắc bẫy trong một lồng mộ cổ, bị thất lạc bên dưới đáy một đại dương khoá chặt bởi bóng tối. Ngài thêm khát sự tự do của mình, quyền lực mà đã từng là của ngài để thể hiện, như là loài Orc thêm khát cho sự đổ máu, như người thêm khát cho quyền lực. Đem loài Orc của người đến thế giới mới tươi tốt, không bị như bản này. Đưa cho họ thứ thịt mềm tươi sống mà riu của họ có thể đón lấy. Đánh bại cư dân của nơi này, tăng cường sức mạnh người của người, và với cơn thủy triều màu xanh bao la của những chiến binh tham gia cùng ta trong cuộc giải phóng tự do cho chủ nhân của chúng ta. Lòng biết ơn của ngài...”

Một lần nữa, nụ cười ranh mãnh, những ánh sáng phản chiếu của hàm răng trắng trong bộ râu. Và một lần nữa sự đọa đầy quyền lực của sức mạnh, chỉ được giảm nhẹ bởi ý chí của người lạ mặt.

“... Và. Nó thậm chí có khả năng vượt qua trí tưởng tượng của người, Gul’dan.”

Gul’dan suy nghĩ. Như hắc nhĩ, hình ảnh của người lạ mặt chuyển đổi và tan biến. Gul’dan giật nảy người khi hắc nhĩ đứng trên một đồng cỏ tươi tốt, làn gió phả vào bện tóc của hắc nhĩ. Những động vật hắc nhĩ chưa từng thấy trước đây ăn cỏ trong sự no nê của chúng. Dọc theo đường chân trời, cây cối xanh tốt trải dài. Những giống loài kì lạ, tương tự như Orc nhưng với làn da hơi hồng, mảnh khảnh như người lạ mặt, chăm nom cánh đồng và chăn nuôi.

Hoàn hảo.

[Xem ảnh 1](#)

Medivh

Hình ảnh bị chuyển đổi một lần nữa. Đột nhiên hắc nhĩ ở dưới nước, bơi xuống dưới, phổi của hắc nhĩ không bị đốt cháy mặc cho độ sâu của nước. Tảo đóng đưa theo dòng chảy, che khuất nhưng không hoàn toàn ẩn giấu đi cái cột bị đổ và một phiến đá mang hoa văn kì lạ, bị xói mòn một ít bởi thời gian và sự liên tục, vuốt ve nhẹ nhàng của dòng nước. Một cái rùng mình xuyên

qua hăn khi hăn nhận ra rằng đây là nơi mà Sargeras nằm xuống. Giải cứu ông ta khỏi nhà tù này, và sau đó... sau đó...

Đây có vẻ là một sự cộng tác tốt. Mọi thứ sẽ tốt hơn là ở lại đây, trên cái thế giới này, điều có nghĩa là một cái chết chậm rãi. Một vùng đất đẹp đẽ, chín muồi, sẵn sàng cho cướp bóc, tất cả sẽ tự làm món hời này trở nên đáng giá. Và có, có rất nhiều hơn thế để đến. Hăn ta nhìn vào người lạ một cách sung sướng. “Nói với tôi những gì phải làm.”

Gul’dan thức dậy sóng soài trên nền nhà. Bên cạnh hăn, trên nền đá lạnh là một tờ giấy da bao phủ với các hướng dẫn, được viết bằng chính tay hăn. Hăn xem xét nó nhanh chóng: *Cánh cổng. Azeroth. Loài người.*

Medivh

Gul’dan bắt đầu cười.

Chương 22

Hiện tại chưa 22 chưa đăng nên anh em thông cảm ;v

Chương kết

Và như vậy bắt đầu lịch sử dân tộc chúng ta ở thế giới Azeroth. Chúng ta tràn ra khỏi cánh cổng như hiện thân của cái chết, làn sóng những kẻ giết người khát máu điên loạn. Không có gì ngạc nhiên khi loài người căm ghét chúng ta như vậy, nhiều người vẫn còn kể cả bây giờ. Nhưng có lẽ lịch sử mà ta ghi chép ở đây sẽ có ngày được đọc bởi con người, Elf, Gnome, Dwarf. Có lẽ họ sẽ hiểu chúng ta hơn, hiểu rằng chúng ta cũng đau khổ và cũng chỉ là nạn nhân.

Nghi ngờ của cha ta về việc ông và tộc của mình bị lừa dối là đúng. Chỉ một thời gian ngắn sau khi tộc Frostwolf đặt chân vào Azeroth, Gul'dan đã trục xuất họ. Họ bị buộc phải lưu đày đến vùng núi khắc nghiệt xứ Alterac. Những con sói trắng đi săn ở đây có nguồn gốc từ các thành viên tộc Frostwolf đã theo cha ta qua cánh cổng với lòng trung thành không thể bị lung lay bởi bất cứ lời lẽ nào của những kẻ ganh ghét.

Khi ta được sinh ra, cha ta nhận ra ông phải nói với những dân Orc khác tất cả những gì ông biết và những gì đã xảy ra với họ. Ông tiếp cận người bạn cũ của mình, Orgrim Doomhammer, người tin tưởng ông và sẽ trở thành đồng minh với ông và cuối cùng bị ám sát chết. Khi ta trưởng thành, ta trở thành bạn với Orgrim, giống như cha ta trước đây; và cũng chính ta đã hoàn thành lời tiên tri của thanh Doomhammer.

Bằng danh dự của họ, vùng đất này được đặt tên là Durotar, thành phố lớn nhất của nó, Orgrimmar. Với hy vọng nhỏ nhoi để... –

“Tộc trưởng của tôi!” Giọng nói thô, sâu lắng của Eitrigg.

Thrall dừng ở giữa câu, dời bút đi để nó không làm nhỏ mực lên cuộn giấy.

“Chuyện gì vậy?” anh hỏi người Orc già đã từng là cố vấn đáng tin cậy nhất của mình.

“Có một tin tức – tin tức từ Alliance. Một người thu thập thông tin của chúng ta khẳng định ngài phải biết điều này.”

Thrall không thích từ “gián điệp”, nhưng dù sao anh cũng có các gián điệp, cũng như anh chắc rằng Jaina Proudmoore cũng có gián điệp ở vùng đất của anh. Đây hẳn là một tin quan trọng đáng giá. Hiếm khi nào những người thu thập thông tin của anh khẳng định gấp anh như lúc này. Chắc hẳn là có gì đó quan trọng.

“Để anh ta vào, và hãy để chúng tôi một mình”, anh nói. Eitrigg gật đầu và một lúc sau, một nam nhân nhỏ thó, gầy gò, khó nhận ra được đưa vào. Anh ta trông kiệt sức, suy dinh dưỡng và sợ hãi.

Thrall đứng thẳng người dậy không nghĩ ngợi gì, rồi chợt nhận ra anh có thể làm con người sợ. “Anh có muốn thức ăn hay nước uống gì không?”, anh hỏi, giữ cho giọng mình lịch sự.

Gã gián điệp lắc đầu, sau đó chỉnh lại “N-Nước, nếu ngài vui lòng.” trong một giọng nói gầy gòn. Vị thống lĩnh tự tay rót một cốc nước và đưa cho người đàn ông, người uống một hơi để chống khát, sau đó lau miệng bằng mu bàn tay của mình.

“Xin cảm ơn, thống lĩnh.” gã gián điệp nói, nghe bình tĩnh hơn một chút.

“Tin tức của anh” Thrall nói.

Người đàn ông tái mặt. Thrall thở dài. Anh sẽ không bao giờ tàn bạo – hay ngu ngốc – đến vậy khi giết người đưa tin chỉ vì mang đến tin xấu.

Những hành vi như thế chỉ đơn thuần khiến cho không ai muốn trở thành người đưa tin. Anh mỉm cười và hy vọng đó là một cử chỉ giúp trấn an.

“Đừng sợ. Tin tức của anh, tốt hay xấu, sẽ luôn được chào đón nếu nó có thể giúp ta bảo vệ người dân của mình.” anh nói.

Người đàn ông trông có vẻ bớt đau khổ hơn một chút. Gã hít một hơi thật sâu.

“Thưa ngài,” gã nói. Gã do dự, sau đó tiếp tục dứt khoát, “Người Draenei đã đến Azeroth.”

Thrall bối rối. Anh liếc mắt trao đổi với Eitrigg đang nhún vai.

“Vài người Draenei đã ở Azeroth nhiều năm” anh nói. “Họ được mệnh danh là những người lưu lạc. Chúng tôi biết về họ. Đây không phải là một

tin gì mới, bạn của ta.”

Người đàn ông trông có vẻ bị ảnh hưởng. “Ngài không hiểu,” gã nói khẩn trương. “Không phải là những người Draenei thảm hại đó! – có một chiếc tàu. Từ trên bầu trời. Nó bị rơi như một thiên thạch hai đêm trước.”

Thrall hít sâu. Không ai có thể nhầm việc một đối tượng lạ xuất hiện trên bầu trời đêm giống như sao băng vậy. Vậy... đó không phải là một ngôi sao, cũng không phải thiên thạch. Đó hẳn là một con tàu...

Người đàn ông vẫn tiếp tục. “Proudmoore đã đồng ý hướng dẫn họ. Có một người trong số họ – xanh xao, cao quý, hiện diện như chỉ huy dù rằng ông ta không có thể chất mạnh mẽ. Họ gọi ông ta là Velen.”

Thrall nhìn chằm chằm. Người Dranei? Nhà tiên tri Velen? Ở đây?

Anh chìm dần vào ghế của mình như thể sự quan trọng này hoàn toàn đánh vào tâm trí anh.

Kẻ thù tồi tệ nhất loài Orc từng biết đã đến Azeroth. Đã được chào đón ở Alliance.

Làm sao mà có thể có hòa bình giữa Horde và Alliance nữa đây?

“Các tổ tiên cứu chúng con,” Thrall thì thầm.

Table of Contents

<u>Chương 01</u>
<u>Chương 02</u>
<u>Chương 03</u>
<u>Chương 04</u>
<u>Chương 05</u>
<u>Chương 06</u>
<u>Chương 07</u>
<u>Chương 08</u>
<u>Chương 09</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương kết</u>